Ára: 1 forint

XIII. évfolyam 20. szám.
1957. július 4.
Ludas Matyi

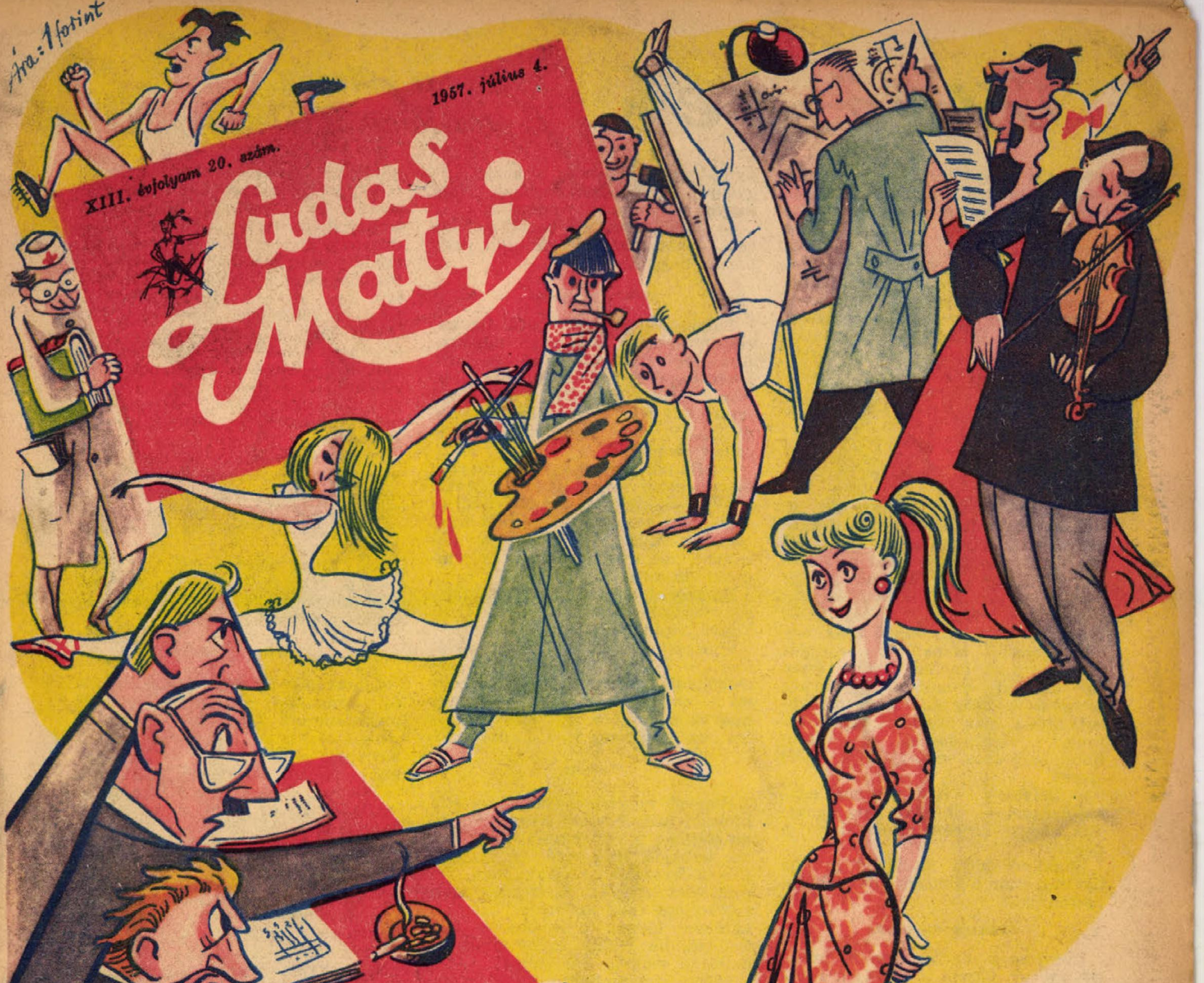
VIT-ELŐKÉSZÍTŐ
BIZOTTSÁG

— *Hát maga mit tud?*
— *Én csak azt tudom, hogy nagyon szeretnék kimenni a VIT-re*

Útközben a Ludas Matyitól a moszkvai Krokodilig

Kicsi a világ! Pedig nem a TU. 104-en utaztam, hanem a rendes légijáraton a magyar újságíró küldöttség tagjaként — Budapestről Moszkvába. Kora délután még a pesti aszfaltot koptattam és az esti szürkületben már egy nyurga fiatalembert szólítottam meg a Szverdlovszk téri metró állomás előtt Moszkvában. Rövid beszélgetés után arra kértem frissen szerzett barátomat, mondjon el nekem egy jó moszkvai viccet. Cserébe azt kérte tőlem, beszélgessünk egy kicsit németül, mert németet tanul a főiskolán, és szeretné a nyelvet gyakorolni.

Sétáltunk vagy másfél órát le és föl a Gorkij utcán: hol ő szólt egy fél mondatot németül és nyögött hozzá oroszul, hol én raktam össze egy negyed mondatot ugyancsak németül és nyögtem hozzá magyarul. Mikor már alaposan belefáradtunk a derdiedas-ba, megkértem fiatal barátomat, mondja el az ígért viccet.

— Szívesen — szólt megható egyszerűséggel —, de ugye nem haragszik, hogy közben elfelejtettem a poent.

Mondom, kicsi a világ: mintha ilyesmit már hallottam volna Budapesten is.

Született diplomata

Lvovban a repülőtér előtt tucatnyi gyerek játszik a parkban. Friss, eleven 8—10 éves fiúk, lányok. Hancúroznak körülöttünk és játékos kedvvel ugratják, püfölik egymást. Hamar megbarátkoznak velünk. Az egyik kékszemű, szőke kis fickó mindenre kíváncsi, mindent tudni akar. Pajkos-csibészes érdeklődéssel kérdez egyet s mást, ahogyan vidám gyerekek szoktak kérdezgetni a felnőttektől. Hirtelen hangot változtat, komolyra fordítja a szót és komor precizitással teszi fel a kérdést:

— Önök tehát a Magyar Népköztársaság polgárai?

Egy talpraesett pincér

— Szicsasz — szólt a pincér, mikor az egyik moszkvai étteremben megrendeltük az ebédet. A „szicsaszt" nálunk borbély tízpercnek hívják és mint a gyakorlatból tudjuk: meghatározatlan időtartamot jelent; lehet egy perc és lehet egy óra is. Nehogy csalódás érjen, szóbeli megállapodást kötöttem a mi derék pincérünkkel, hogy ez alkalommal a szicsaszon kerek húsz percet értünk.

Letelt a húsz perc . . . aztán még egyszer húsz . . . Ebéd sehol. Megkeresem a pincért és mutatom az órámon, hogy már negyven perc is elmúlt, nemcsak húsz. Imponáló nyugalommal felemeli a karját, figyelmesen megnézi az óráját, majd nagyon udvariasan megszólal:

— Pazsáluszta — bocsánatot kérek —, kis ország kis minutka, nagy ország nagy minutka.

Hasek, a katona

Blohin Nyikoláj Dimitrijeviccsel a Lenin Gépgyárban találkoztam Leningrádban. Sűrű bajuszú, fehér hajú, nyugdíjas művezető, 63 éves. Együtt szolgált a világhírű cseh szatirikus íróval Jaroszláv Hasekkal 1918-ban. Kolcsak ellen harcoltak akkor.

— Hasek nem volt rossz katona — emlékszik vissza Nyikoláj Dimitrijevics —, csak külsőre éppen olyan volt, mint amilyennek Svejket megrajzolta: lógott a derékszíja, hanyagul viselte a mundérját, de mindenki szerette.

Egyszer felkérték Haseket, tartson gyászbeszédet egy akkor elhunyt parancsnok temetésén.

„Búcsúztatlak téged kedves barátom" — kezdte Hasek, de közben megfeledkezett arról, hogy hol van, mi a feladata, és a gyászolók nagy megrökönyödésére így folytatta — „és azt kívánom, légy egészséges".

Tamara

Higgyék el kérem, nem azért szólítottam meg Tamara Kuzminát Leningrádban a Nevszkijen, mert fiatal, bűbájos, fitos orrú és frufrusfiús a frizurája. Elvégre nem vagyok aszfaltbetyár. Egyszerűen azért szólítottam meg az utcán, mert a kezében láttam a Ludas Matyit. Érthető, ha feldúlt az öröm és elöntött a szakmai büszkeség!

Előbb bizalmatlanul nézett rám, aztán és csak akkor mosolygott kedvesen, amikor megértette, miről is van szó.

Első éves magyarszakos egyetemista, ezért olvassa a Ludas Matyit. Szórakozva tanul így magyarul. Ezt nem én mondom, Tamara mondta nekem. (Nem akarok hencegni, nagyon szereti a Ludast.) Jót derültem azon, hogyan jutott be az egyetemre.

Öt tárgyból kellett vizsgáznia és huszonnégy pontot elérnie ahhoz, hogy felvegyék. Az egyetemi felvételin négy ötöst és egy négyest szerezni nem kis dolog. Tamara csak huszonhárom pontig jutott el: felvételét megtagadták. De úgy látszik, minden szabály alól van kivétel, még az egyetemi felvételnél is. Ha kiváló sportoló valaki, elég huszonhárom pont. Tamarának ennyi volt, de megfutotta mellé a 100 métert 12,7-re. Felvették.

Amikor a kis Tamara elmesélte nekem ezt a kedves és nagyszerű kalandját, szerettem volna megsimogatni a kezét . . . De meggondoltam . . . Én már nem tudom megfutni a száz métert 12,7-re.

Masszandrai bor

Jaltától csak néhány mérföldet hajóztunk a Fekete-tengeren és kikötöttünk a masszandrai borkombinátban. Több millió liter bort dolgoznak itt fel évente. A kombinát bor-archívumában kezemben tartottam a Heresz nevű spanyol bort, eredeti palackozásban, 1775-ből és hat féle bort kóstoltam meg 1953-ból. És hogy nem csíptem be 1957-ben, az kizárólag arra vezethető vissza, hogy a hetedik borfajta megkóstolására már nem került sor. Ez volt a szerencsém, mert már úgy ringatóztam a pince öreg falai között, mintha lágyan lebegnék a moszkvai metró legmélyebb mozgólépcsőjén.

Csak sablon volna, ha most bármily lelkes szavakkal is, elkezdeném dicsérni a masszandrai borokat. Inkább feljegyzem, amit egy finn nő írt a borkombinát emlékkönyvébe:

— Férjem masszandrai bort ivott — írja a hölgy — és *én* úgy éreztem magam utána, mintha húsz évet fiatalodtam volna.

Továris Krokodil

Moszkvától Tallinig, Leningrádtól Jerevánig mindenütt gyakran megkérdezték tőlem, milyen lap is az a Ludas Matyi. — Olyan, mint a Krokodil — feleltem. — Csak éppen a Ludas Matyinak libája van és csíp a libájával; a Krokodilnak villája van és szúr a villájával. No, meg harap is, mert Krokodil. Tehát a Ludas Matyi a magyar Krokodil — magyaráztam.

Úgy látszik jól magyaráztam: Tallinban, Olga Laurisztin, az Idegenforgalmi ottani vezetője a bemutatkozás után így köszöntött: „Zdrasztvujtye továris Krokodil." Így üdvözölt a Kijev—odesszai repülőgépen a kedvesen mosolygó stewardes, Szvetlána Narikova, Ukrajna volt evezősbajnoka, és a „Pobjeda" hajón Szoboljev kapitány is, aki Odesszától Jaltáig hajózott velem. Külön érdeme a kapitánynak, hogy, amint meglátott — nyilván a pipámról — felismerte bennem az öreg tengeri farkast és átadta a kormánykereket. Igaz, hogy a hajó állt, de ez mit sem von le Szoboljev kapitány kitűnő káderesi képességeiből. Így hát a levegőben, a földön és a vízen elvesztettem családi nevemet és mindenütt, ahol csak megfordultam, felderültek az arcok, az emberek barátságosan rázták a kezemet és így szólítottak: továris Krokodil.

S most várom a napot, amikor Svecov kollégámat, a Krokodil főszerkesztőjét, így üdvözölhetem a ferihegyi repülőtéren:

— Hozta isten, továris Ludas Matyi.

Földes György

Az örök elégedetlen

Szegő Gizi rajza

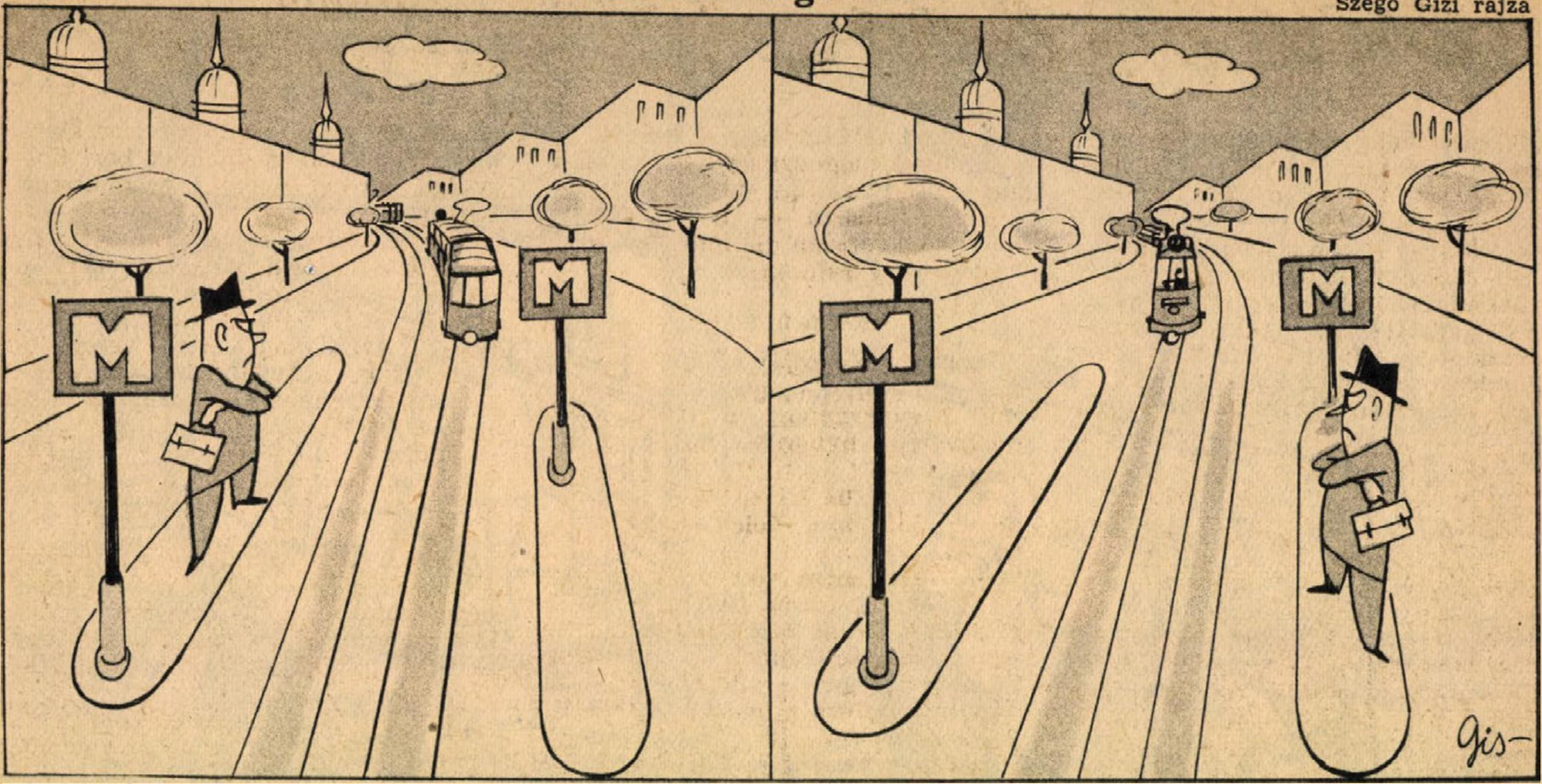

— Már megint csak mennek a kocsik, de egy sem jön ...

— Már megint csak jönnek a kocsik, de egy sem megy ...

A leggyorsabb megoldás

Gerő Sándor rajza

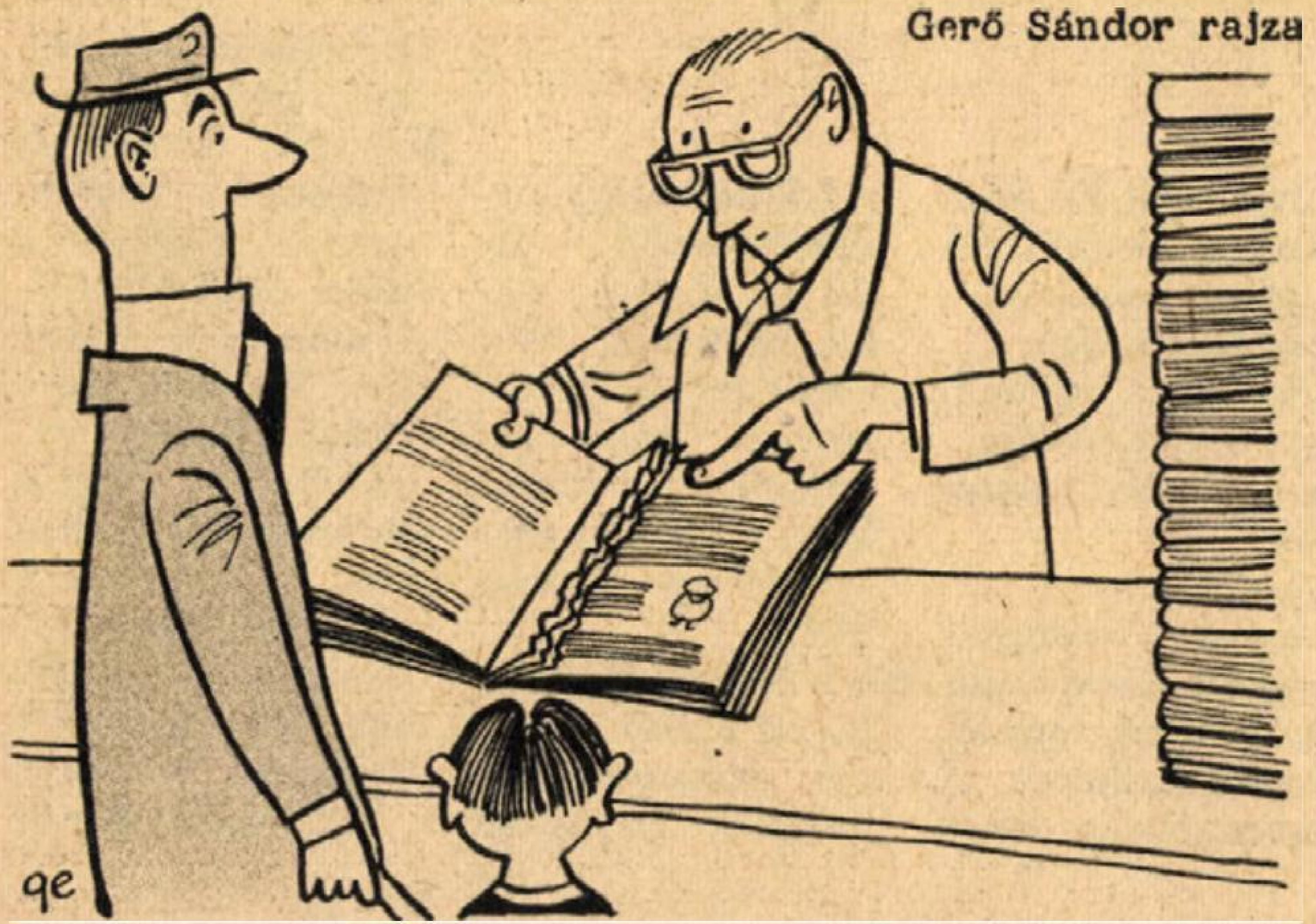

— Ez kérem már a módosított, új kiadású tankönyv ... Épp most téptük ki belőle a nem odavaló lapokat! ...

Új divat: a vödör-retikül

Sándor Károly rajza

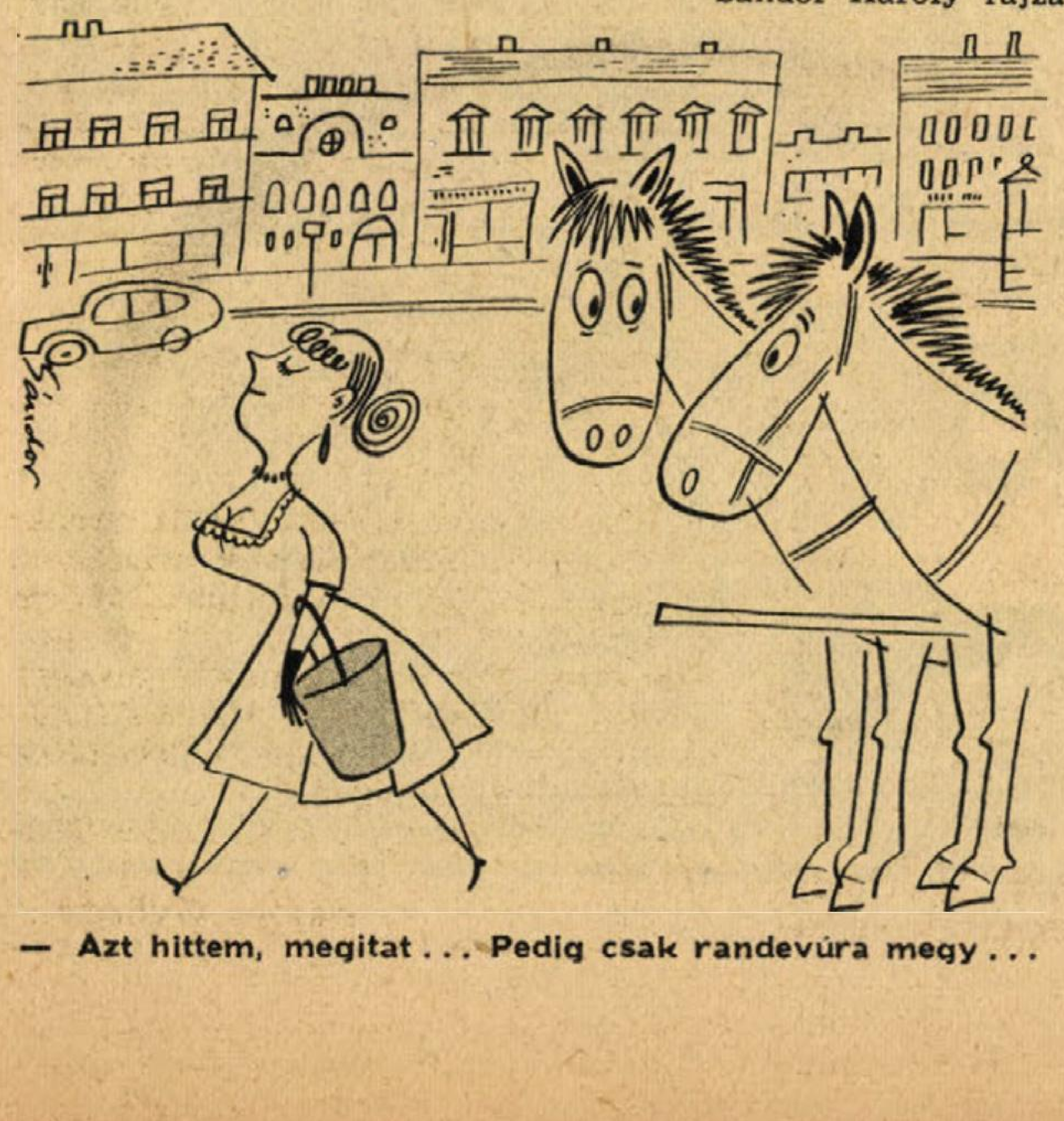

— Azt hittem, megitat ... Pedig csak randevúra megy ...

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

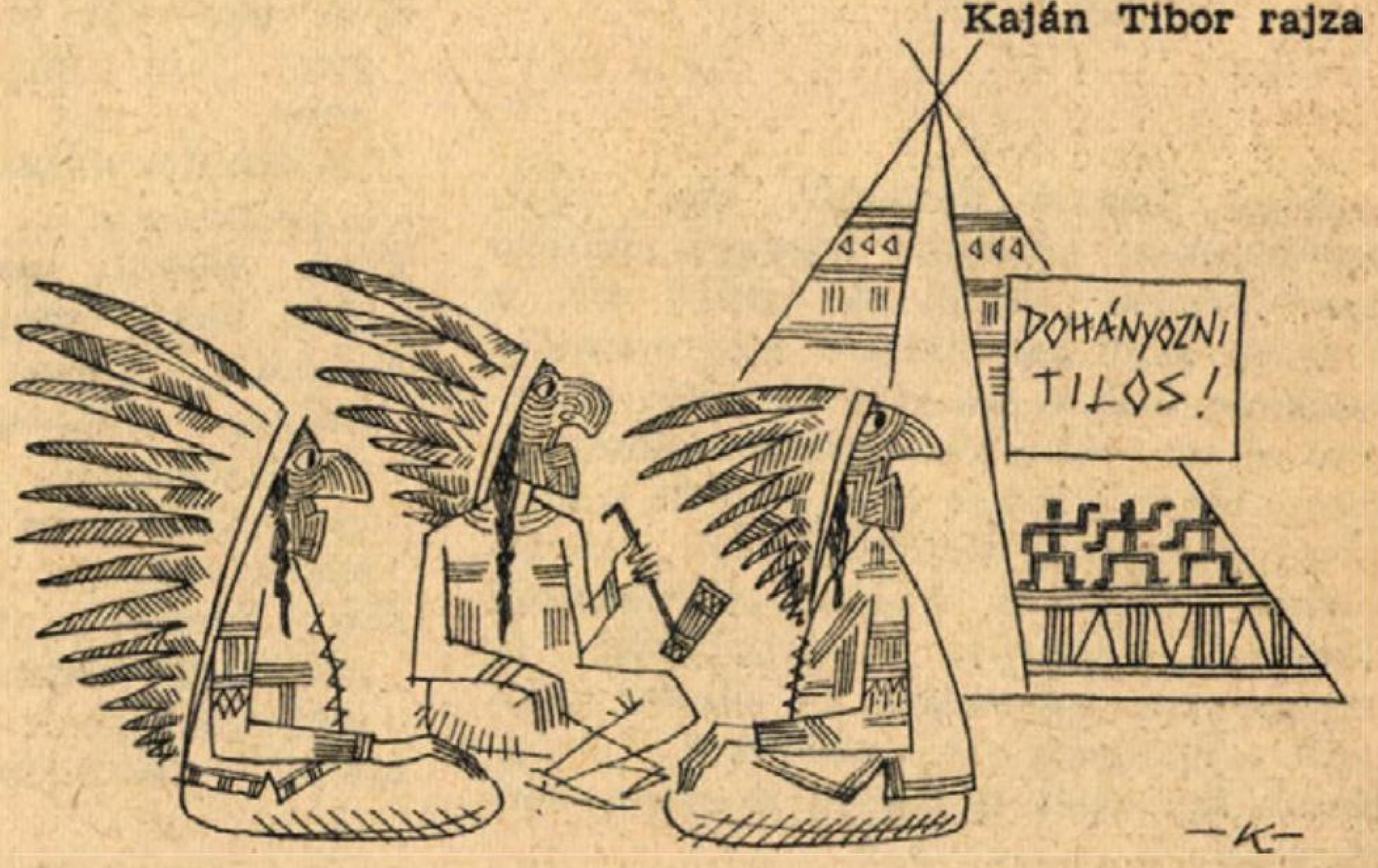

Tudja a kupec, mit árul

Gerő Sándor rajza

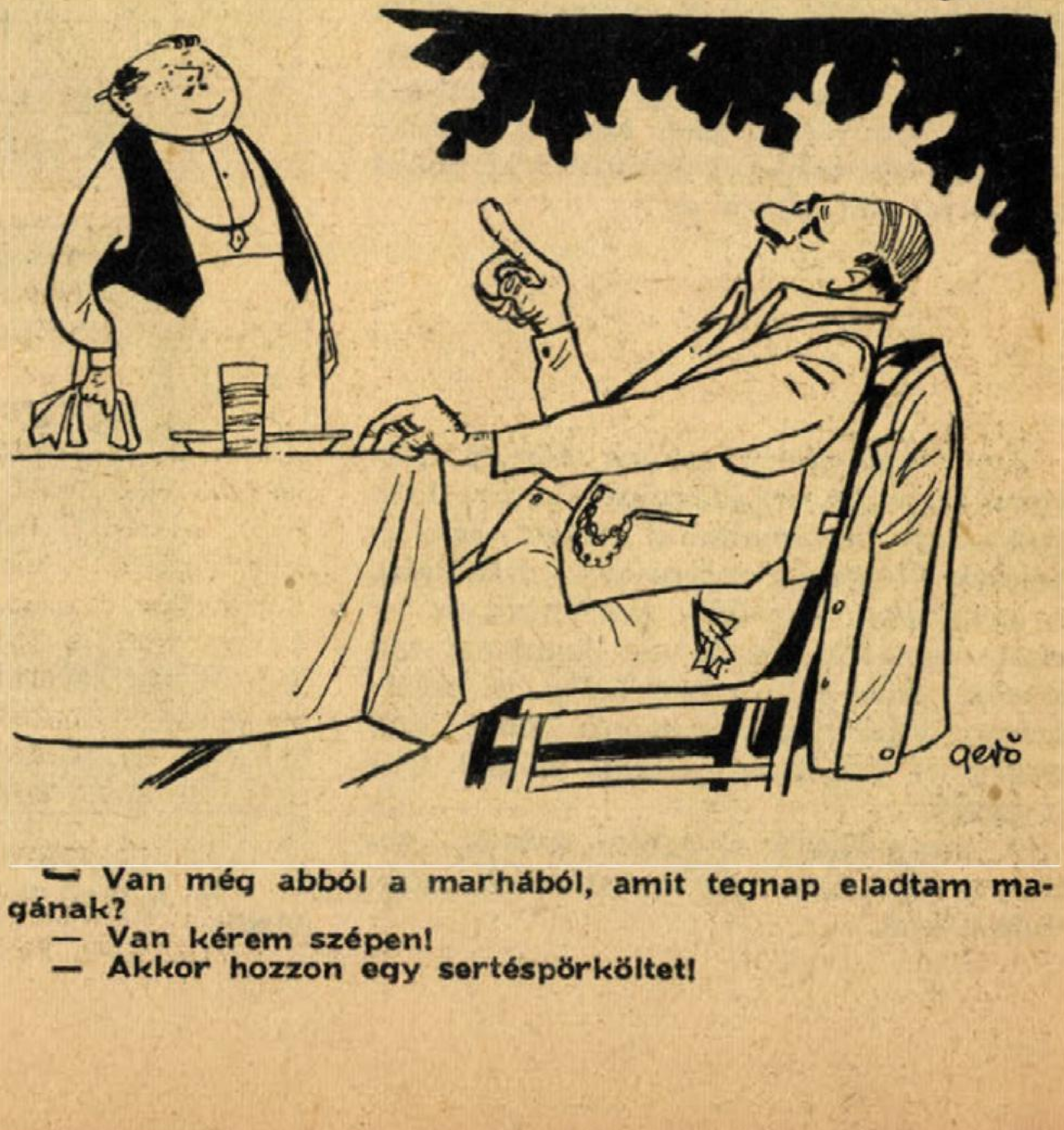

— Van még abból a marhából, amit tegnap eladtam magának?

— Van kérem szépen!

— Akkor hozzon egy sertéspörköltet!

Valamire csak el kell költeni azt a pénzt!

Gerő Sándor rajza

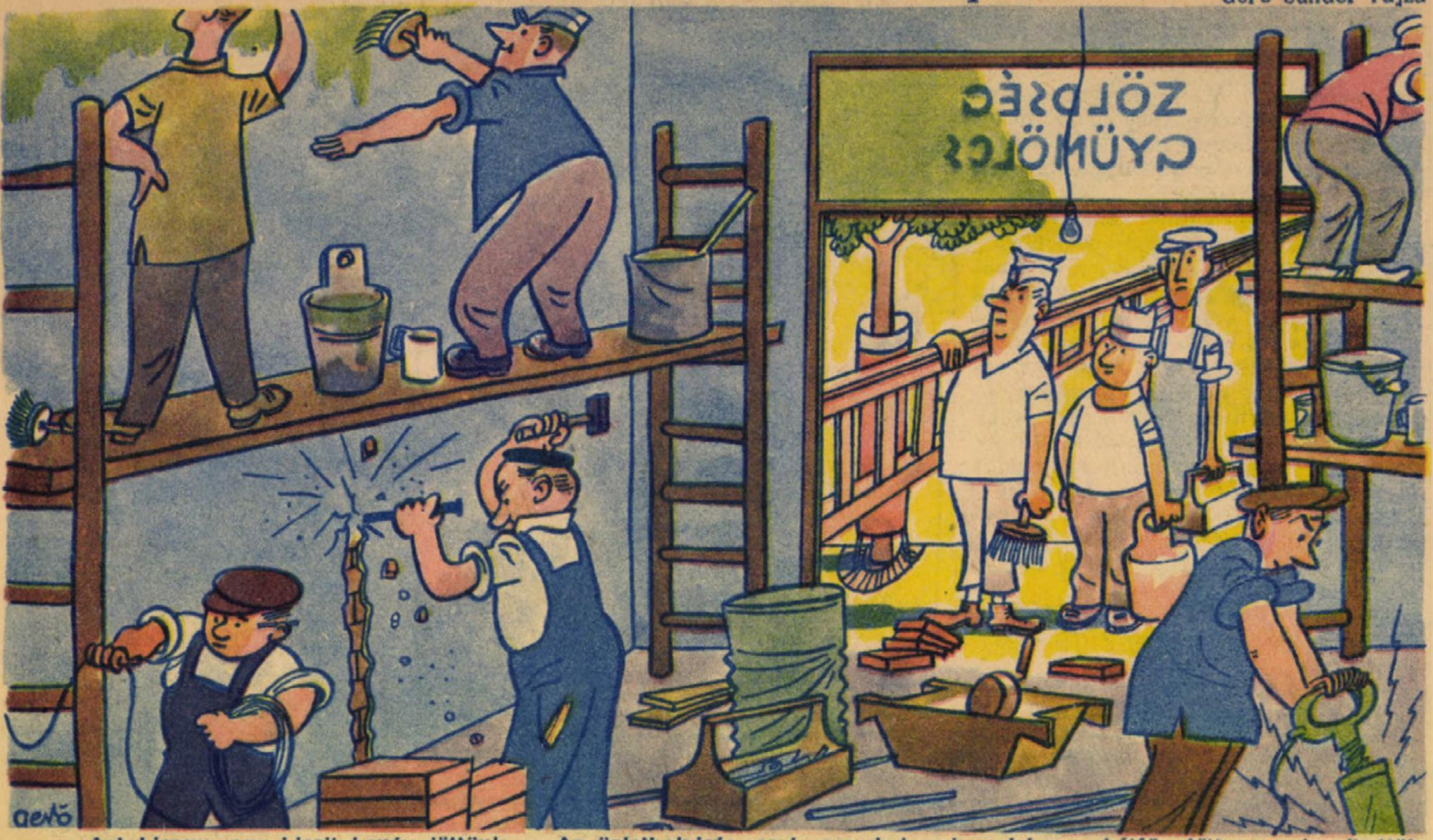

— Azt hiszem, egy kicsit korán jöttünk... Az üzlethelyiség csak szombaton lesz készen, hétfő előtt nem kezdhetjük az átalakítást...

Ki a nagy drámaíró?

Nagy Endrét ünneplik, régi csípős darabocskáit játszák, ragyogó, időálló konferanszait idézik. A kitűnő író, a magyar politikai kabaré megteremtője konferanszaiban sok éles bírálatot helyezett el az akkori rendszer irodalompolitikája ellen. Amikor Pekár Gyula a kurzus propaganda-minisztere egy csapnivalóan rossz és hamis „történelmi" darabbal megkapta a Vojnits-díjat és ugyanakkor tehetséges és sikeres színpadi újdonságokat mellőztek, Nagy Endre így szólt hozzá az irodalmi botrányhoz:

— Sokan fel vannak háborodva, hogy miért kapta Pekár a Vojnits-díjat és miért nem adták például Molnár Ferencnek, aki világsikerű vígjátékkal szerepelt ebben a szezonban. Nincs igazuk a méltatlankodóknak! Molnárral szemben magam is Pekárnak adtam volna a kitüntetést. Pekár ragyogó teljesítményt végzett. Próbáljon meg egyszer Molnár a Pekár tehetségével darabot írni, majd meglátja, mit jelent az!!

Hangtalan hangszer

Egy washingtoni zenész, Joseph Carcione hegedűs véleményünk szerint korszakalkotó találmánnyal sietett az emberiség idegeinek segítségére. Feltalálta a hangtalan hegedűt, pontosabban az olyan hegedűt, amelynek hangját játék közben csak a hegedülő hallja. A találmány különben egyszerű: meg kell mosni a vonót és gyanta nélkül kell használni.

A hangnélküli trombita, dob és cintányér azonban még a feltalálók lángeszére vár.

A CSODA-RADIR

(Két férfi beszélget.)

Első: Szervusz öregem, hol jártál erre?

Második: Itt voltam, a patikában.

Első: Nono, csak nem vagy beteg?

Második: Á, dehogy! Tegnap írattam SZTK-receptre sevenalettát és most kiváltottam.

Első: Idegesek vagyunk, egykomám, idegesek?

Második: Én?! Szó sincs róla! De köztünk maradjon, rájöttem valamire.

Első: És pedig?

Második: A sevenaletta üvegfiolája gumidugóval záródik.

Első: Na és?

Második: Idefigyelj öregem! Csodálatos felfedezést tettem. Korszakalkotó! A sevenalettás dugó a földkerekség legtökéletesebb radírja. Finom, puha, praktikus. Műszaki rajzok készítésénél egyenesen nélkülözhetetlen. És a kiváltási díj? Mindössze ötven fillér.

Első: Nahát! És ezért képes voltál a körzeti orvossal sevenalettát íratni és bebeszélni neki, hogy ideges vagy?!

Második: Ideges is voltam öregem, amikor radírgumi után kellett futkosnom és vagy nem kaptam, vagy drága pénzért vásároltam! Most minden héten íratok magamnak egy radírgumit... pardon sevenalettát és abszolút nyugodt vagyok.

Harmath Árpád

A boldog művész

Réber László rajza

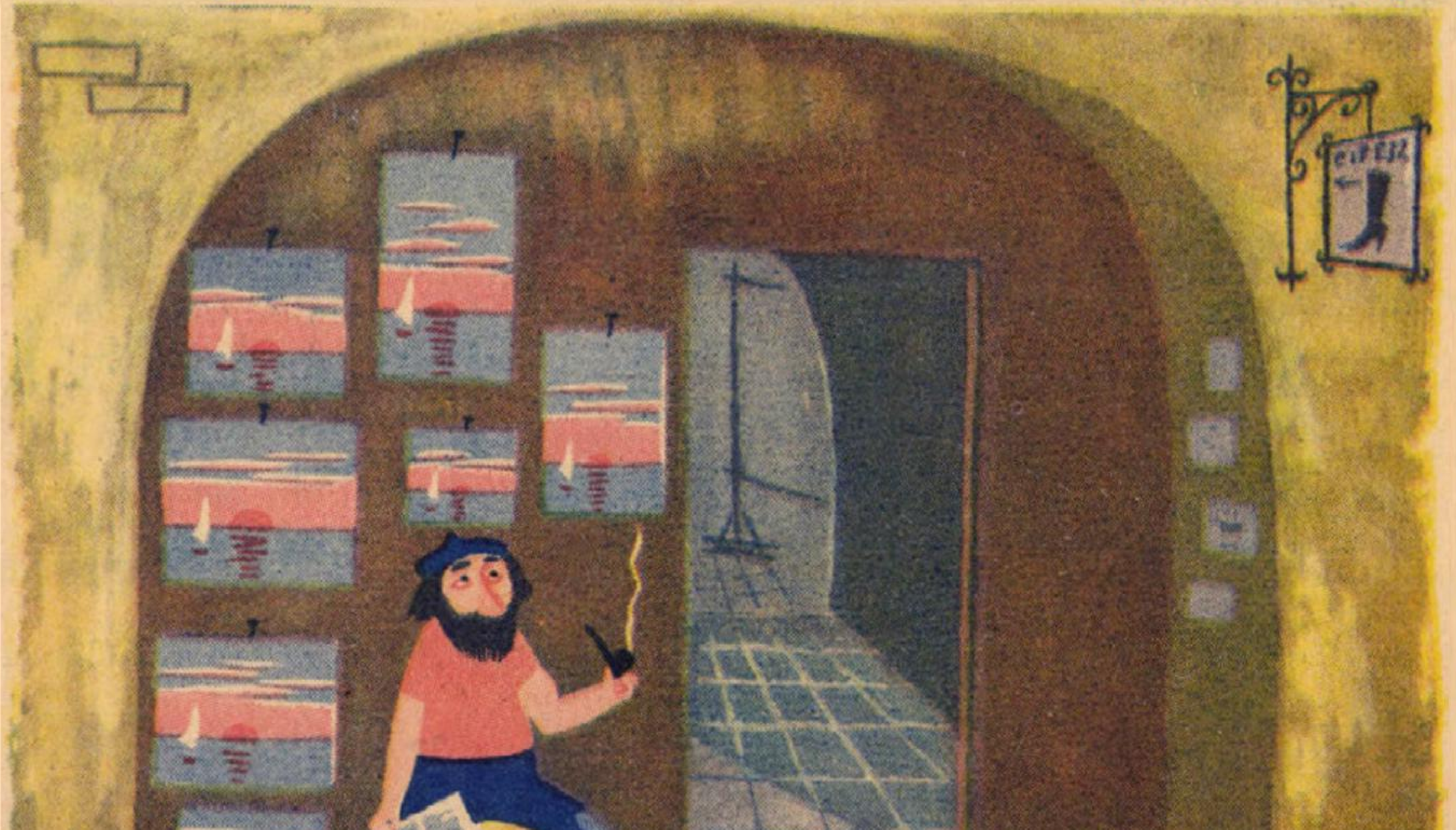

— Milyen szerencsém van, hogy békében hagynak, mert nem vagyok absztrakt festő...

A VILÁG VÉGE

(Arab mese)

Amikor az Úristen megteremtette a világot, eleinte minden nagyon jól ment, pontosan úgy, ahogy ő az egész dolgot eltervezte. Egy szép napon azonban így szólt hozzá a felesége:

— Mondd, api, nekem miért nem teremtettél semmit, mindent csak magadnak? Úgy unatkozom, hogy az borzasztó. Te pedig egész nap szórakozol a bolygóiddal.

— Jól van, drágám —, szól az Úr. — Adok neked egy bolygót, amit úgy neveztem el, hogy „Föld". Ez nagyon érdekes bolygó, mert „élet" van rajta, tudod, fiacskám? Ez legyen a tiéd, de nagyon kérlek, vigyázz rá, ne hanyagold el, mint a háztartásodat...

Az Úristen felesége boldogan szaladt el a Földdel és rögtön játszani kezdett vele. Néhány millió év múlva azt mondja egyszer az Úr:

— Apropó, fiacskám, mi van a Földdel? Újabban nem beszélsz róla...

— Izé... hogyismondjamcsak... ja, persze... — így dadogott az asszony és az Úristen rosszat sejtve kezébe vette a golyóbist és alaposan megnézte. Aztán rosszalóan csóválta meg ősz fejét:

— Ej, te haszontalan... Hiszen ezen minden másképpen van, mint lennie kellene... Hol szárazság van, hol pedig árvíz... Az emberek városokat építenek és egyszercsak elnyeli őket a föld... Micsoda vircsaft! Hiszen itt a gonoszok boldogulnak és a jók elnyerik büntetésüket. Én egyáltalán nem így képzeltem el ezt az egész dolgot!

Az Úristen felesége vállat vont:

— Nekem adtad és azt mondtad, csináljak vele, amit akarok...

— Először is nem ezt mondtam —, felelte az Úr. — Másodsorban: így nincs értelme az egésznek. Hiszen itt mindenki boldogtalan! Nem mondanád meg, drágaságom, minek él az ember, ha folyton szenved? Na? Ugye most hallgatsz?

— Persze, hogy hallgatok —, mondta az asszony dühösen. — Mert már előre tudom, hogy vissza fogod kérni az ajándékodat, te nagy gavallér. Tudod mit? Süsd meg a Földedet, nem is kell!

Azzal fogta a Földet és a férje fejéhez vágta. Még szerencse, hogy az Úr idejében elkapta a fejét és így a Föld végigzúgott az űrön.

Így lett vége a világnak.

MIÉRT ROSSZ AZ IDŐ?

(Perzsa mese)

Ádám így imádkozott:

— Istenem, add, hogy legyen egy kis eső, hadd nőjjön a növény, akkor több az eleség.

Az Úr meghallotta ezt és adott esőt.

Éva így imádkozott:

— Istenem, add, hogy süssön a nap, hadd süttessem a bőröm barnára, akkor én leszek a legbarnább nő az egész paradicsomban.

Az Úr meghallotta ezt és adott napsütést.

Egyszercsak azt hallja az Úr, hogy Ádám és Éva egyszerre mondják:

— Borzasztó ez a szeszélyes időjárás! Ezt nem lehet bírni idegekkel.

Erre az Úr megharagudott és így szólt:

— Ebből elegem volt. Csinálják az időjárást a meteorológusok!

Ezért rossz mindig az időjárás.

Gádor Béla

USA zenekar az ENSZ-ben

Szegő Gizi rajza

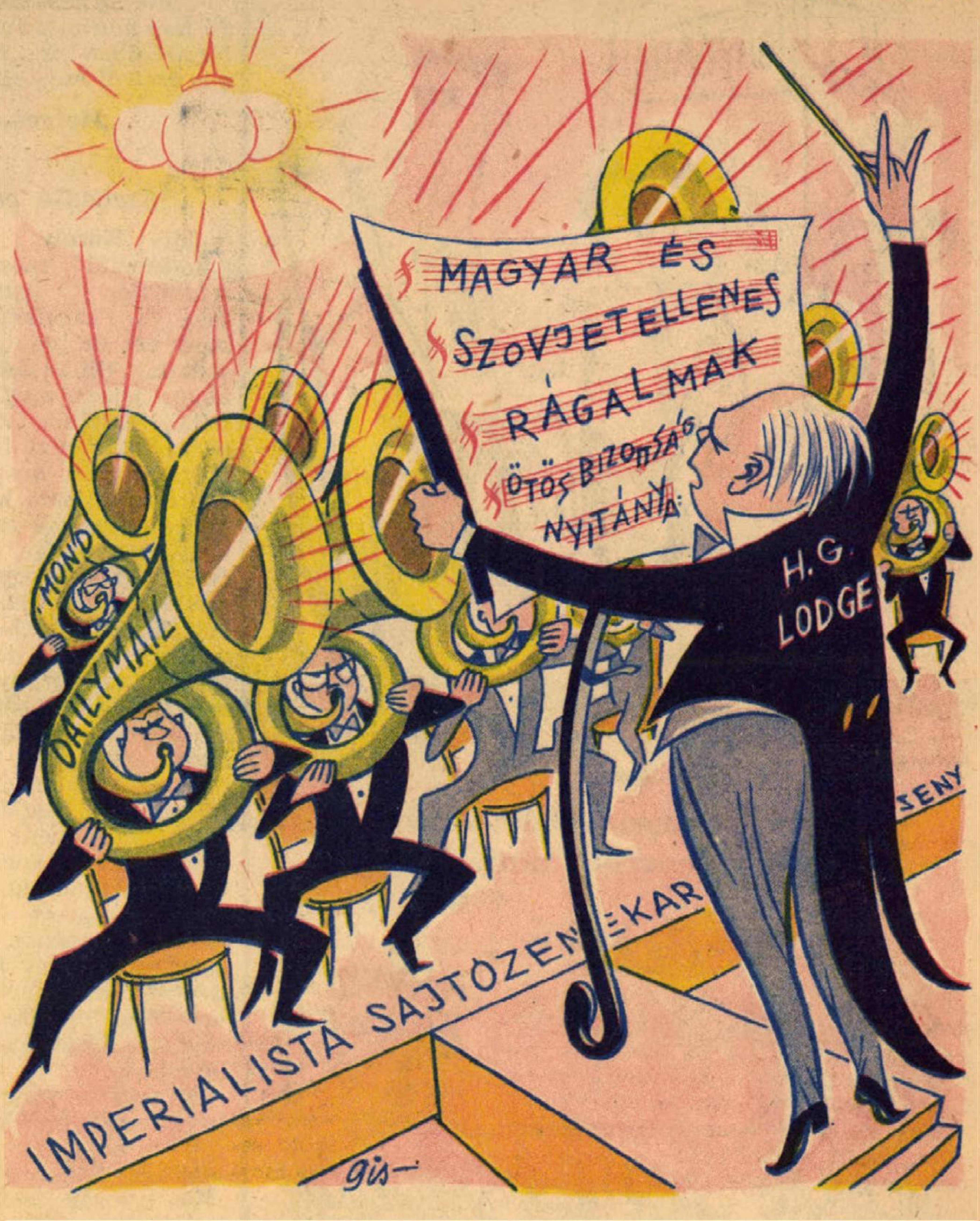

Lodge: Rajta, uraim! Jó hangosan!!

Kölcsönös bizalom

Kaján Tibor rajza

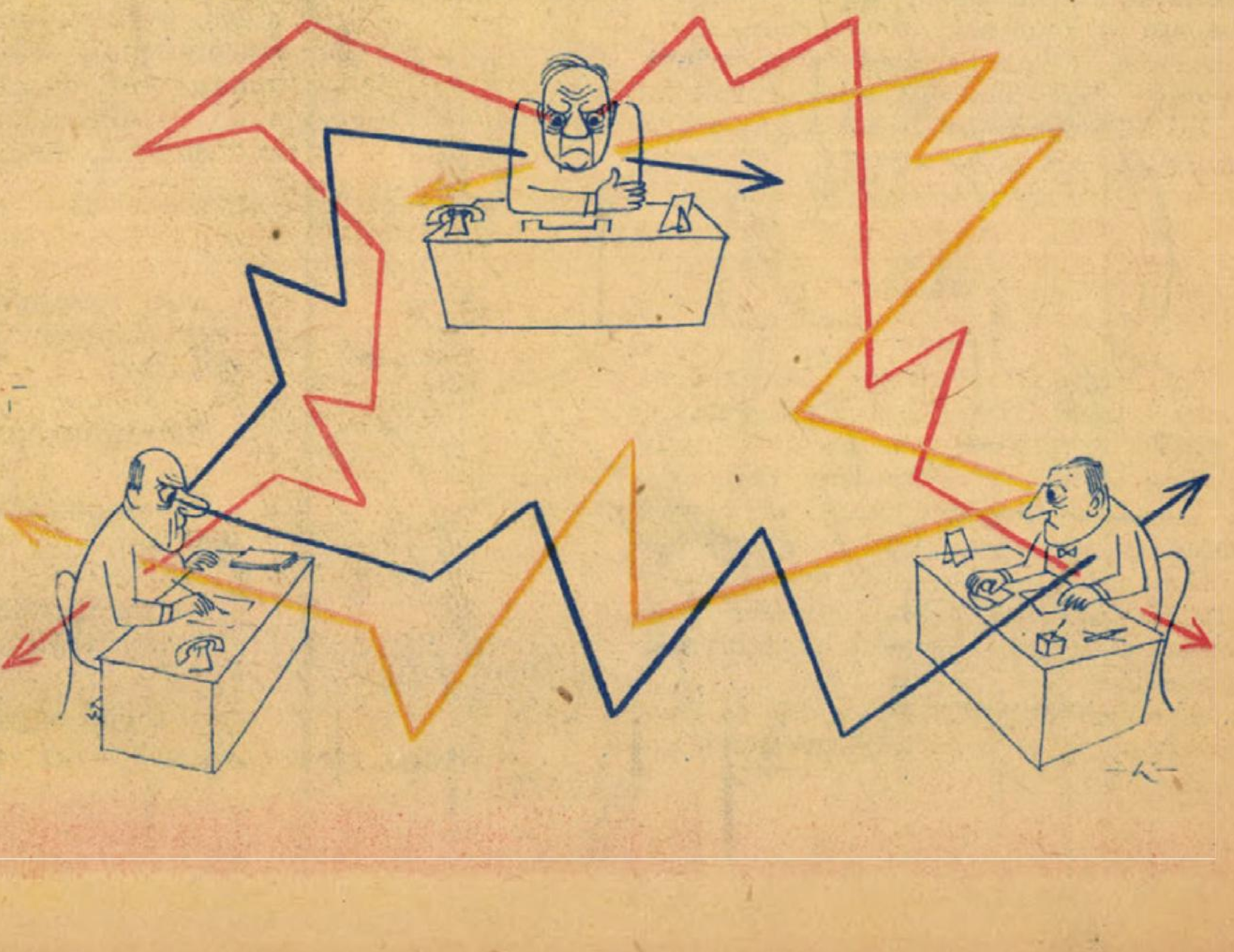

Nyári méreg

Várnai György rajza

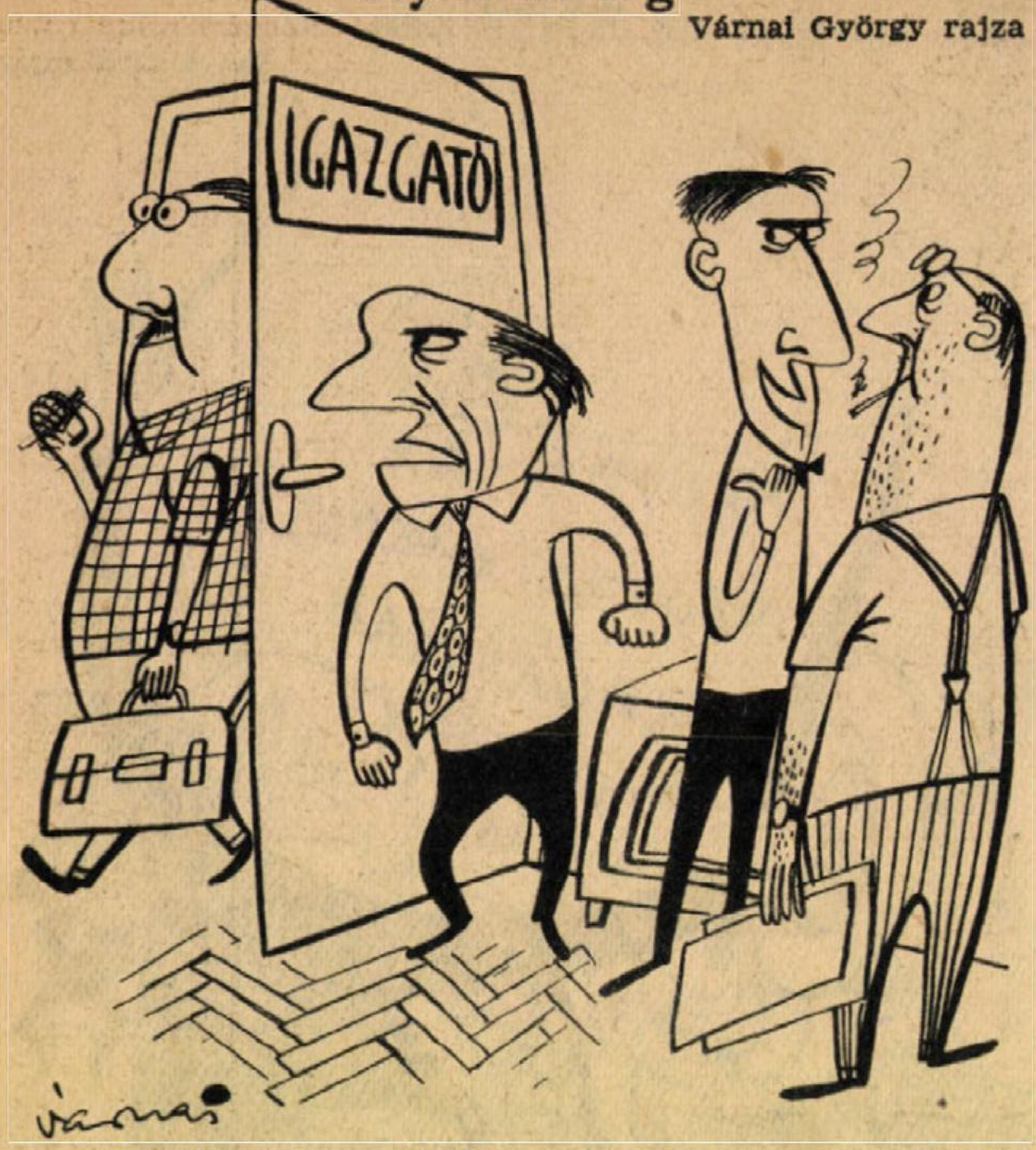

— Azért dühöng a kolléga, mert nem adhatja fel a főnök kabátját . . .

* * *

A hajdúszoboszlói dalosünnepet a fürdőmedencében tartják meg

Sándor Károly rajza

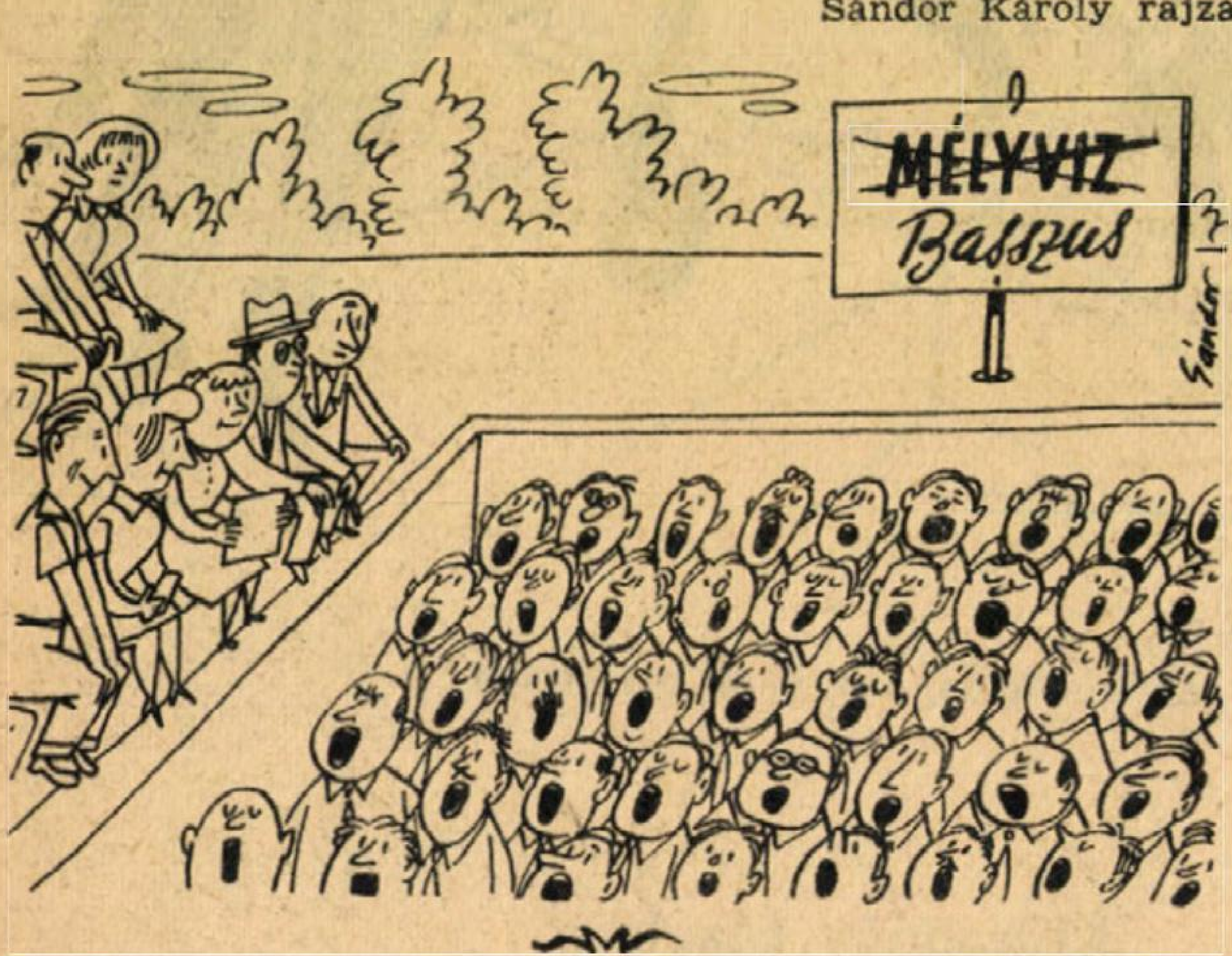

* * *

A parvenü

Vasvári Anna rajza

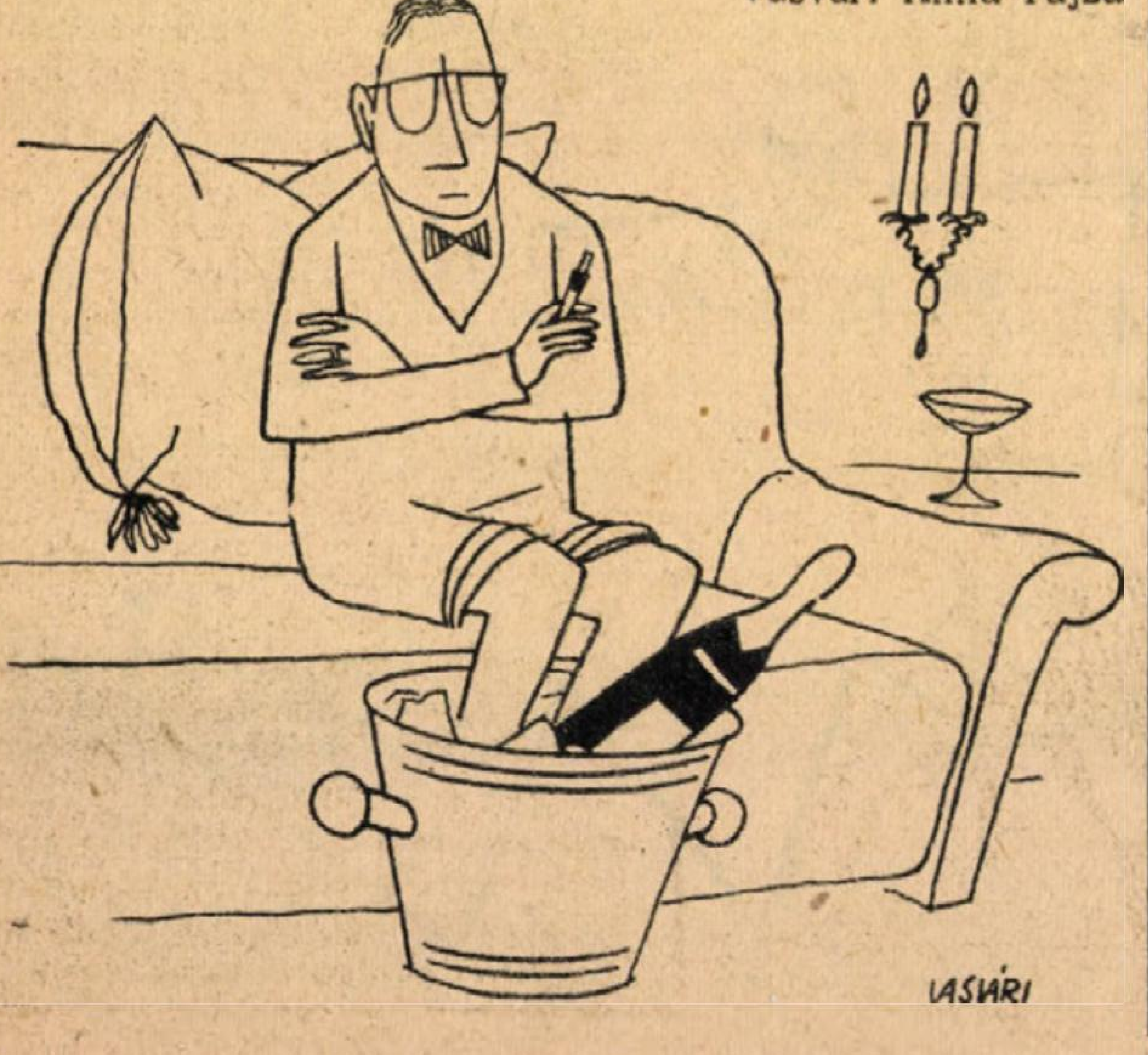

Válóperes ügy

Mindig elolvasom az újságokban a váloperes ügyeket. Jó férj holtig tanul. Különösen az indokolások érdekelnek. Nemrégiben az „ESTI KRÓNIKA" a következő tanulságos esetről számolt be:

„Helyes-e, ha az asszony hónapokig nem megy haza?

Szabad-e pofozkodni a házastársaknak?"

„M. Károly pipaszurkáló-készítő mester egy tömbbálon ismerkedett meg C. Franciskával. Néhány hét múlva összeházasodtak. Házasságuk egén akkor jelent meg az első felhő, amikor az asszony egy alkalommal hat hónapig nem jött haza és még egy anzixot sem küldött. A férj idegenektől tudta meg, hogy a felesége Sajókalácson éldegél egy hentesmesterrel és nyulakat nevel. M. Károly legnagyobb meglepetésére, hat hónap múltán az asszony hazatért és mintha mi sem történt volna, nekilátott a nagymosásnak. Ekkor a férj megpofozta. Az asszony nem hagyta magát és visszapofozott. Ez így ment két és fél évig. Csak akkor volt egy kis szünet, amikor az asszony leutazott vidékre a hentesmesteréhez nagymosást csinálni és ha a férj nyaralni ment a barátnőjével. Végül is nem bírták tovább. Elhatározták, hogy elválnak.

Miután a tárgyaláson a békéltetés nem járt sikerrel, mindketten kérték a házasság felbontását.

A bíróság ítéletében a házasságot nem bontotta fel.

Az ítélet indokolásában a következő megállapításokat olvashatjuk:

A házasság két embernek: a férfinak és a nőnek egy egész életre való szövetkezése. Bizalom nélkül azonban mit sem ér a szövetkezés. Bizalom nélkül nincs boldog házasság. M. Károlynénak — amikor hat hónap után hazatért otthonába — állandóan azt kellett éreznie, hogy a férje bizalmatlan vele szemben. S ez megmérgezte az életét.

A bíróság úgy véli, hogy a pofozkodás némi elhidegülést okozott a házastársak között. Menti azonban őket az, hogy csak pillanatnyi felindulásból pofozkodtak két és fél esztendőn keresztül.

A házastársak közötti lelki kapcsolat erősen meglazult ezalatt az idő alatt. Ebben nagy felelősség terheli a férjet is, aki nem nevelte a feleségét. C. Franciska tapasztalatlan, fiatal elvált asszonyka volt, amikor férjhez ment M. Károlyhoz. A férjnek türelmesen és szeretettel meg kellett volna magyaráznia a feleségének, hogy nem illik ennyi időre búcsú nélkül eltávozni hazulról és még egy anzixot sem küldeni.

Ezekután emberileg érthető, hogy a férj másutt keresett szeretetet, megértést. Az a tény azonban, hogy a férj mindig hazajárt pofozkodni, azt bizonyítja, hogy M. Károly szereti az otthonát és a feleségét.

A bíróságnak az az álláspontja, hogy helytelen volna felbontani ezt a házasságot, amelyet ideig-óráig bárányfelhőcskék árnyékoltak be. Sajnos, manapság elég gyakori, hogy a házastársak, — mint például M. Károlyék — egy kis összekoccanás, egy kis félreértés után máris rohannak a bíróságra.

Végezetül a bíróság felhívja mindenkinek a figyelmét arra, hogy a felhők felett mindig kék az ég, éppen ezért szeressük egymást gyerekek, a szív a legszebb kincs."

Mikes György

Mindenféle

Aki paránynak érzi magát, foglalkozzék atomfizikával. Nagyzási hóbort ellen viszont leghatásosabb a csillagászat.

*

Barátom optimista a maga pesszimista módján.

*

A megfogalmazott gondolat már veszít eredeti bájából.

*

A jövőbelátásról. Tudni szeretnénk, hogy mi lesz, miközben néha azt sem tudjuk, hogy mi van.

*

Az élet olyan, mint a . . . izé . . . hm . . . milyen is az élet?

F. L.

KIÖLTÖZÖM

Feleségemnek érettségi találkozója volt. Az első, amelyre mindenki köteles volt elhozni a férjet.

— Nem jöhetsz el akárhogyan — mondotta már három héttel előtte — majd én kiöltöztetlek.

Először neki vettünk egy kisestélyi ruhát. Rózsával, üvegcsattal, kivágással, bevágással, madárfészekkel, selyemtulipánnal, kis toronyórácskával. Lánc nélkül, szerencsére. Aztán nekem akart egy frakkot venni. Mondtam, hogy ez már nem divat, hát kiegyeztünk egy sötétszürke öltönyben, amely azonban mégis inkább hasonlítson egy szmokinghoz. Mikor elhoztuk a szabótól, kiderült, hogy ez a szín nem vág az ő ruhájához. És a meteorológia is rossz időt jelzett. Több pénzem nem lévén, rendeletbe ment, hogy kölcsönkérjem Laci barátom fekete ruháját. Lacit magát ugyan évek óta nem láttam. Pontosan azóta, amióta eludvarolta tőlem Ilonát és feleségül vette. De a csibész, amint meglátta mártírarcomat, a legnagyobb udvariassággal közölte feleségemmel, hogy a ruha jön, miközben gúnyos pillantást váltott Ilonával, amiről pontosan leolvastam: „már ruhára sem telik nekik".

Szerdán, csütörtökön és pénteken gőzfürdő, hogy friss legyek. Olyan lettem tőle, mint egy kifacsart citrom. Aztán manikűr. Utánam jött kedvenc fodrászomhoz és átalakíttatta bajuszomat olyan szép keskenyre, mint amilyen a Stanci néninek volt, hogy az a jó Isten nyugosztalja. Borotválkoznom viszont nem volt szabad: „hadd pihenjen az arc". Szőkén pelyhező szakállal jártam a körútat négy napig, állandó röhögés közepette, mert bajuszkám viszont koromfekete volt, azt volt szíve bekenni a szemöldökfestékével.

A szent estén ott álltam frissen borotválkozva, bepúderezett arcomon bajuszkötővel. Masszőr volt nálam, kozmetikusnál én voltam, egész testem krémtől és alkoholtól bűzlött, rajtam feszült Laci ruhája. Feszült, egészen a repedésig, pedig már két hete csak kétszersültön és Salvus-vízen éltem, hogy beleférjek. Zsebemben sógorom öngyújtója, szépen kicirkalmazva, rajta az ő monogrammja, mely betűk elő sem fordulnak a nevemben. Arany cigarettatárcámat a Nemzeti Múzeumból kértük ki, tudományos vizsgálatra, zsebkendőmet a Központi Jelmezkölcsönzőből.

Aztán nejem oldalán betipegtem a nagy szálloda kertjébe, ahol a legtöbb ember a saját ruhájában látszott lenni, csupa egészen világosban, mert kánikula volt. Komor színfolt voltunk közöttük, talpig bakacsinban. Dadogtam valamit, hogy temetésről jövünk, a rózsát is ott szakítottuk a műkoszorúról emléküł. Aztán lerogytam az egyik sarokba, s megviselten a sok hercehurcától, átaludtam az egész érettségi találkozót.

Gesztelyi Nagy Zoltán

Lelkiismeretfurdalás

Vasvári Anna rajza

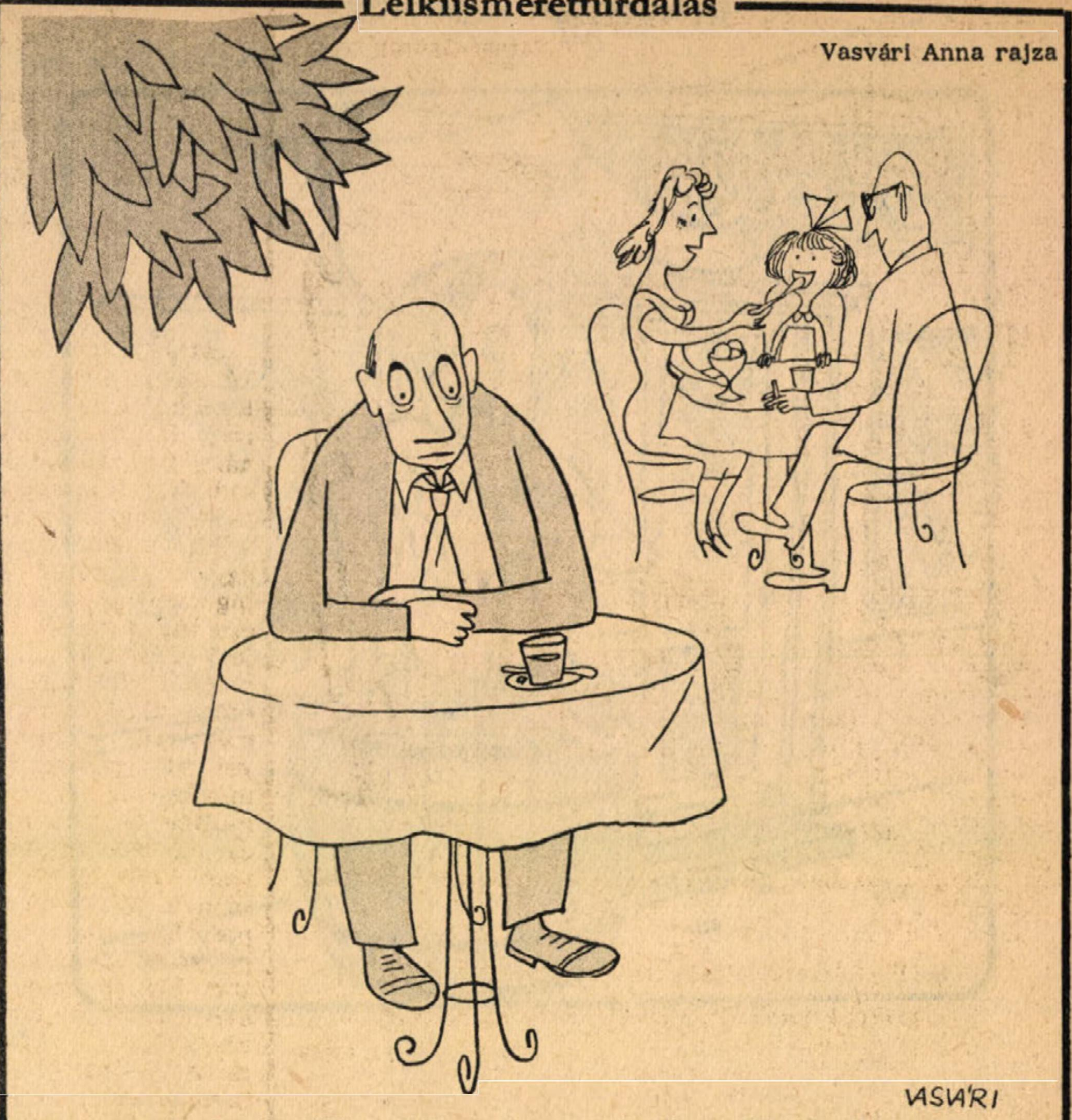

— ...és én itt ülök, ahelyett, hogy valamilyen ügyben felemelném intő szavamat...

Hajnövesztőszer

Schwott Lajos rajza

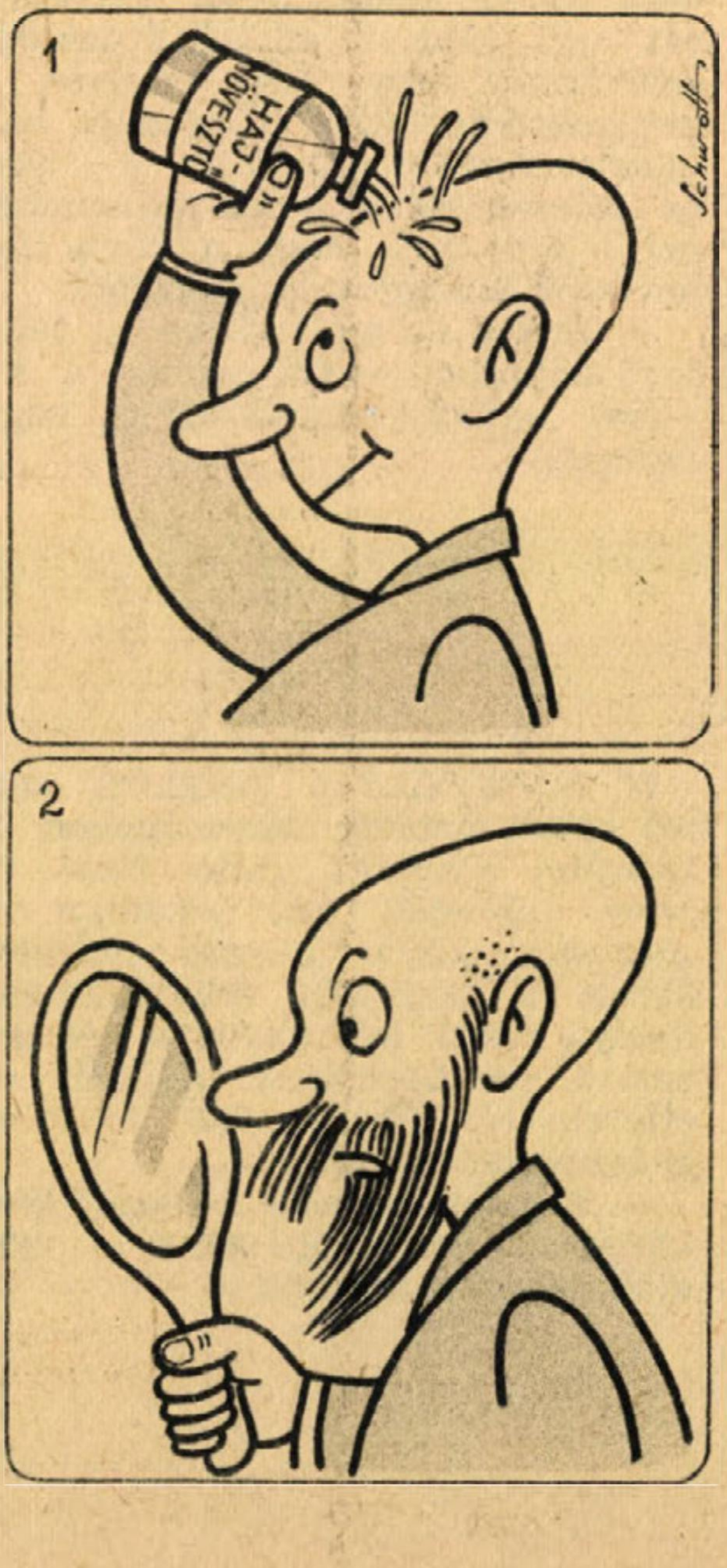

Új piramist találtak Egyiptomban

Kaján Tibor rajza

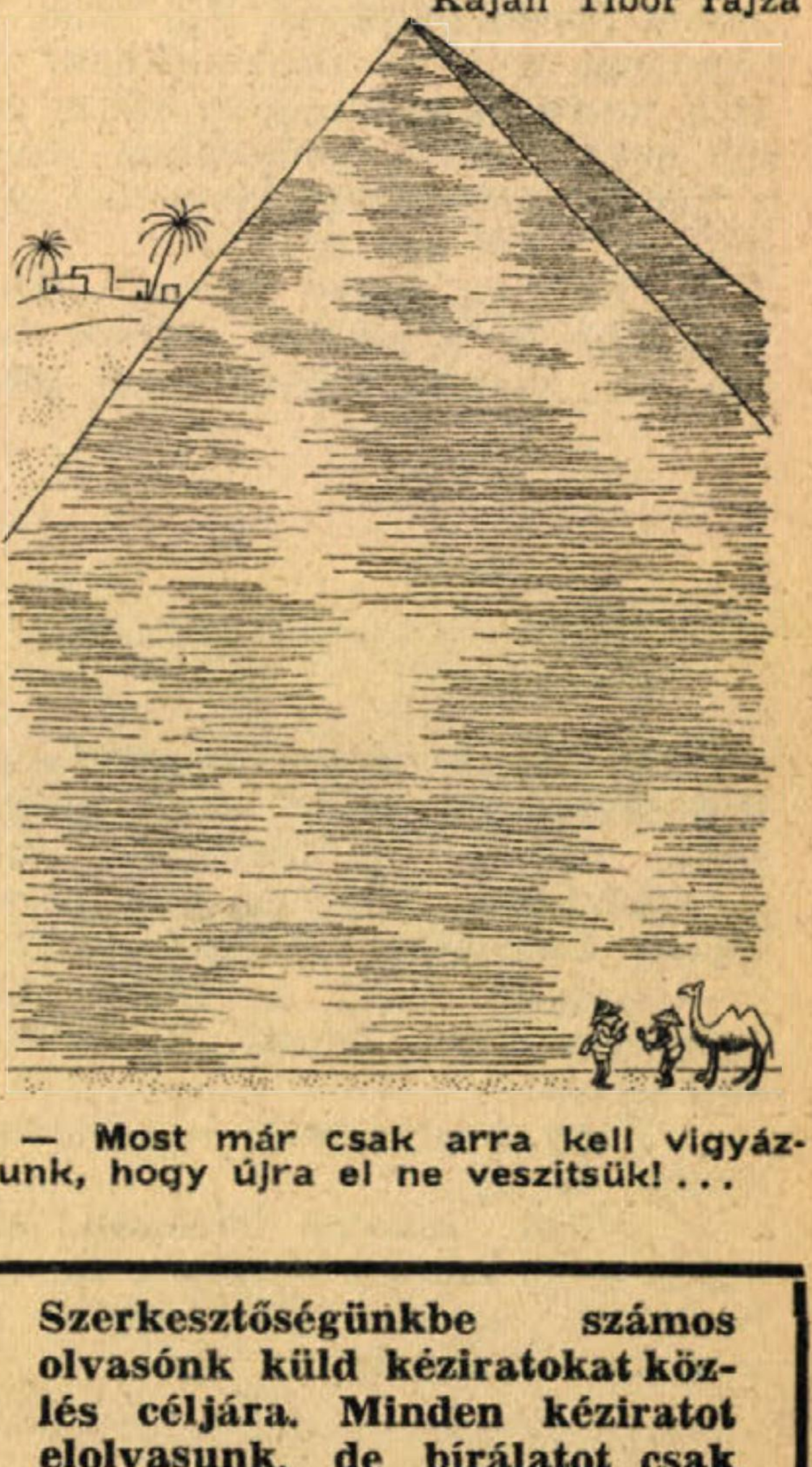

— Most már csak arra kell vigyáznunk, hogy újra el ne veszitsük! ...

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Fizetésnapi hajótörött

Schwott Lajos rajza

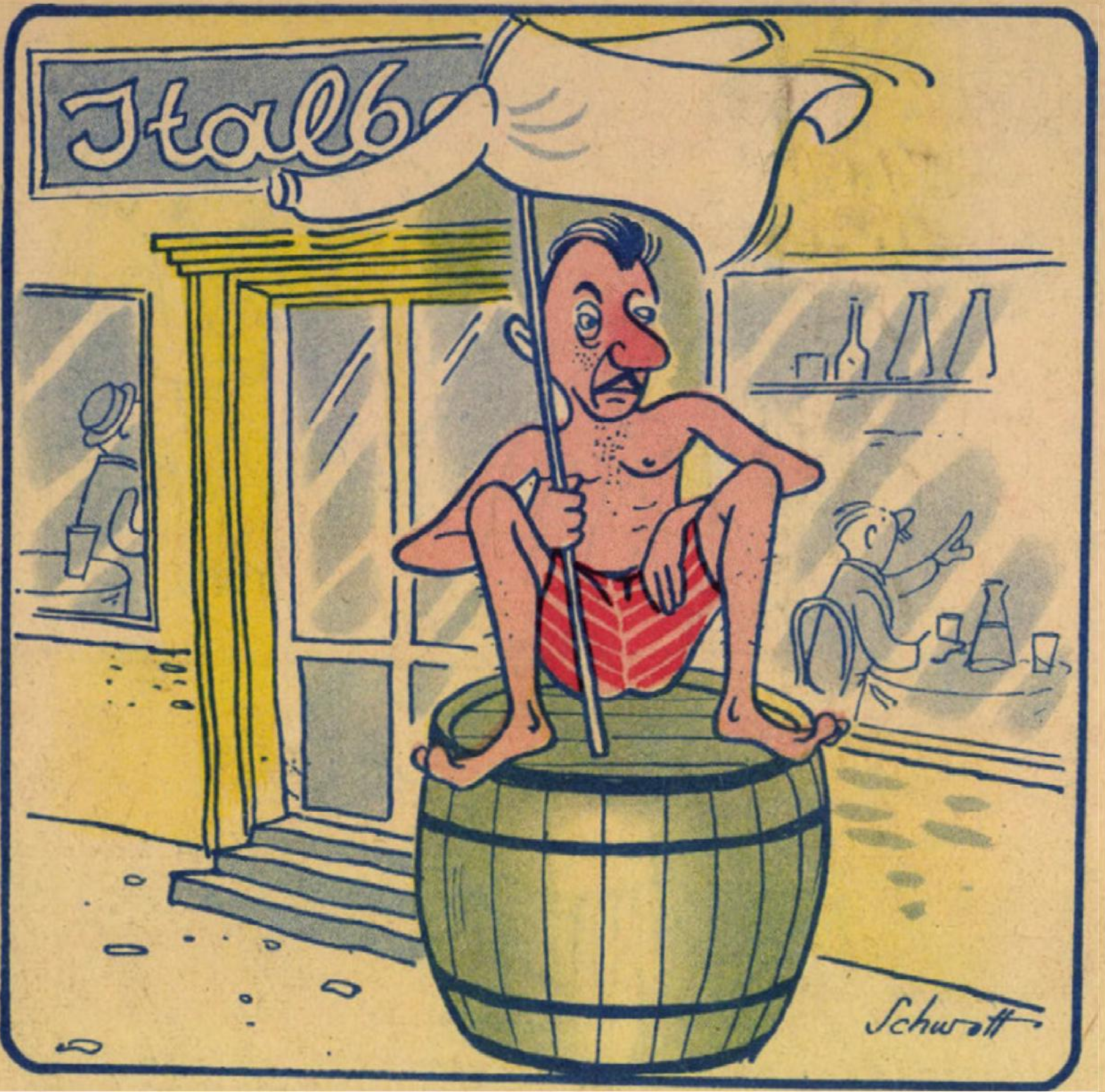

A humor könyvéből

LISZT FERENC egy ajánlólevelekkel bőven felszerelt ifjú titán látogatását fogadta Bayreuthban, aki arra kérte, hogy zongoraórákat adjon neki. Liszt a zongorához ültette a fiatalembert, rövid ideig hallgatta játékát, majd így szólt:

— Óráknak önnél semmi céljuk. Legalább is hónapokat kellene vennie, arra viszont nekem nincs időm.

G. B. SHAW előtt elmondotta egy ifjú látogatója, hogy azért hagyta abba orvosi tanulmányait, mert meggyőződése, hogy az írói pályán többet használhat az emberiségnek.

— Csupán ezért a célért nem szükséges íróvá lennie — vélekedett Shaw.

— Hogy értsem ezt? — kíváncsiskodott az ifjú.

— Maga, kedves barátom, már úgyis örök hálára kötelezte az emberiséget, amikor abbahagyta orvosi tanulmányait.

SAMUEL JOHNSON 1775-ben adta ki az angol nyelv nagyszótárát, ami iránt széleskörű érdeklődés nyilvánult meg. Egy estélyen az arisztokrácia egyik hölgytagja nagy elismeréssel nyilatkozott a műről és Johnson legnagyobb érdemeként azt jelölte meg, hogy minden illetlen szót kihagyott a szótárból.

— Értem — szólt közbe a jelenlevő Johnson. — Ön azokat a szavakat nyilván egytől-egyig végigkereste.

H. G. WELLS a világhírű angol író egyik barátja társaságában folyóiratot alapított „The New Rewiew" címmel, ami azonban hamarosan súlyos anyagi helyzetbe került a közönség érdeklődésének hiánya miatt. Egy napon a két szerkesztő gondterhelten üldögélt egy étterem teraszán, amikor az utcán gyászmenet vonult el.

— Fogadni mernék — szólt Wells bánatosan —, hogy most is egyik előfizetőnket temetik.

Itt a posta!

Gerő Sándor rajza

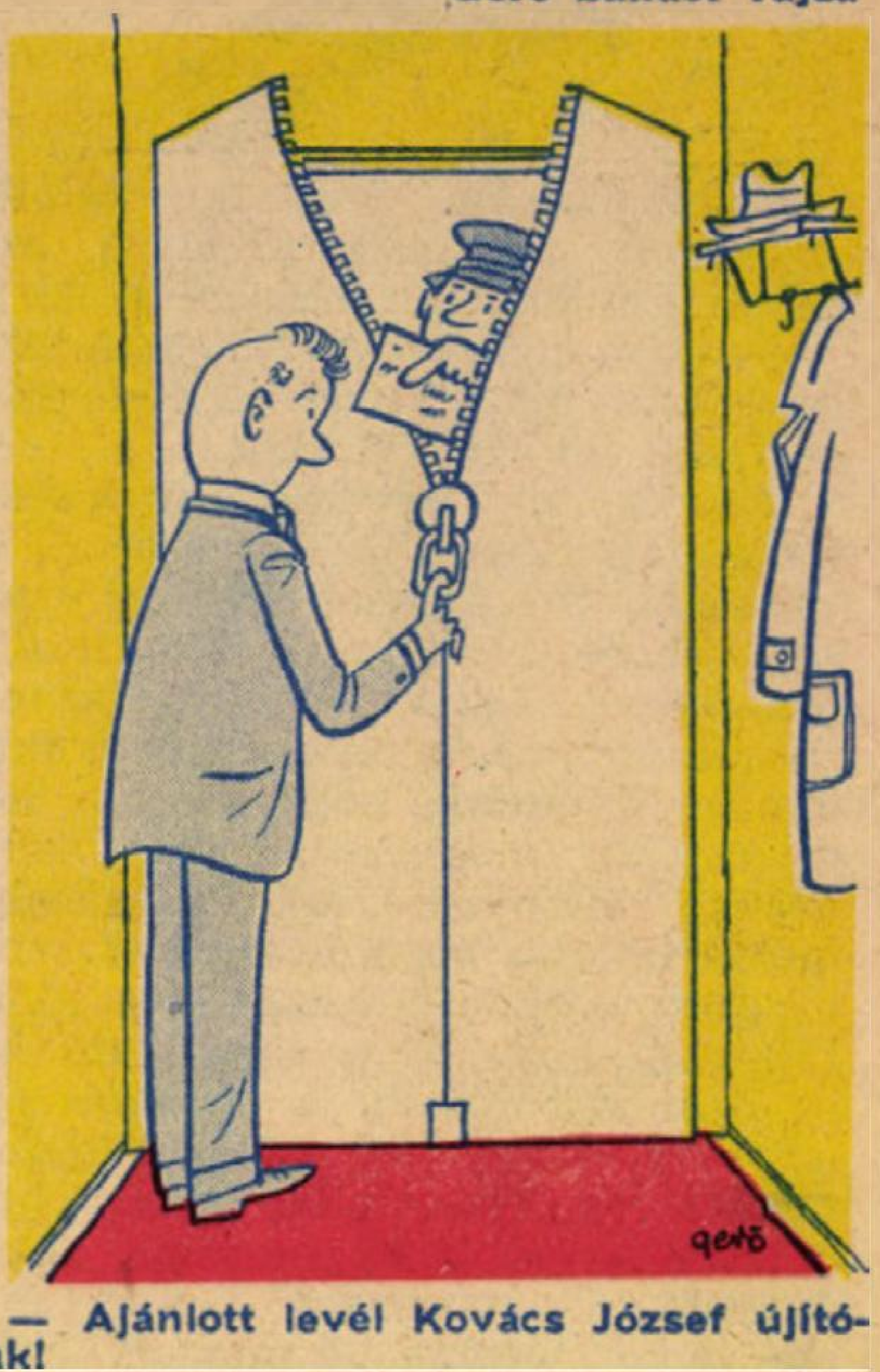

— Ajánlott levél Kovács József újítónak!

Aki nem szereti a feltűnést

Réber László rajza

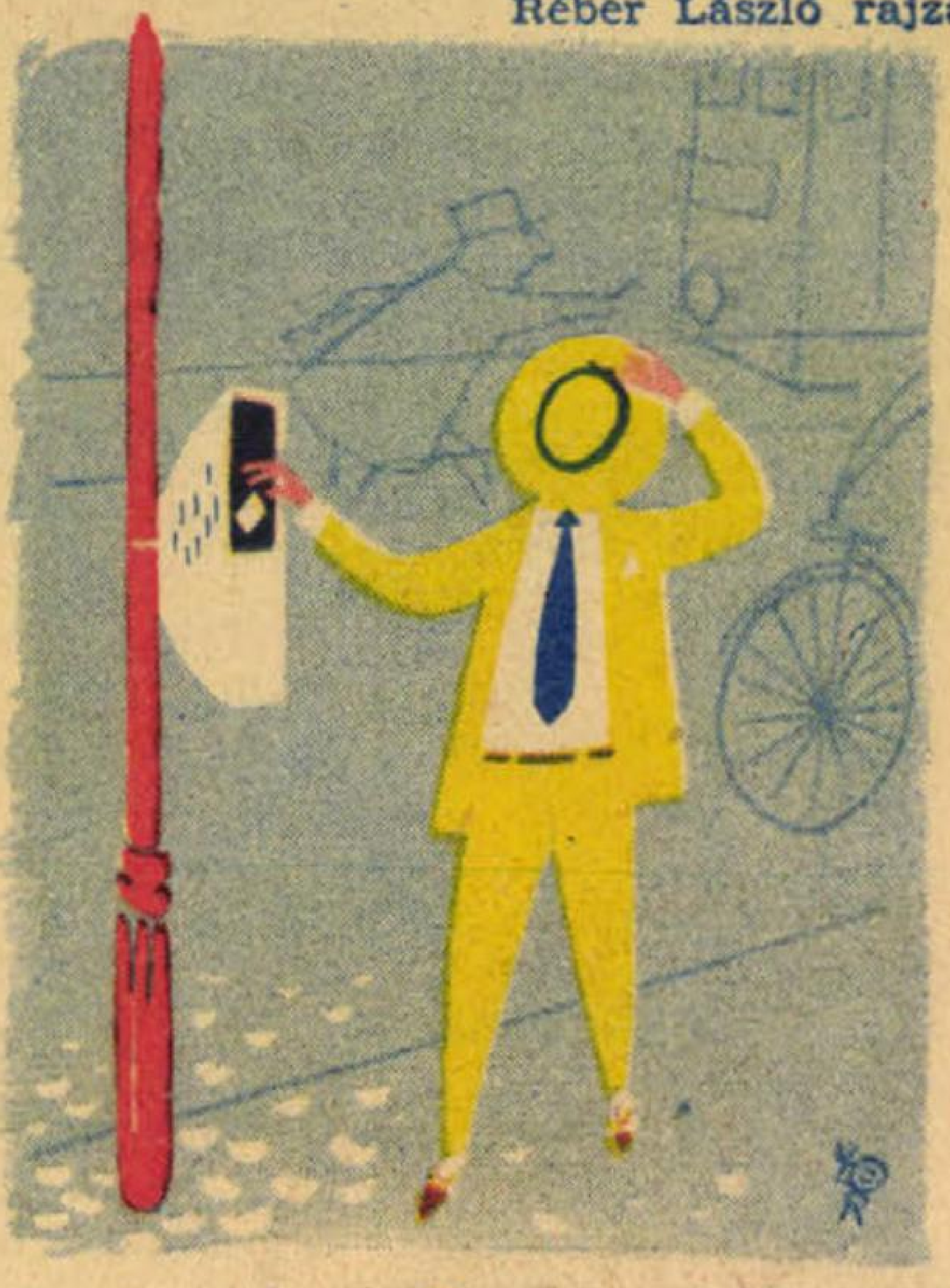

Tűsarkú cipő a divat

Sándor Károly rajza

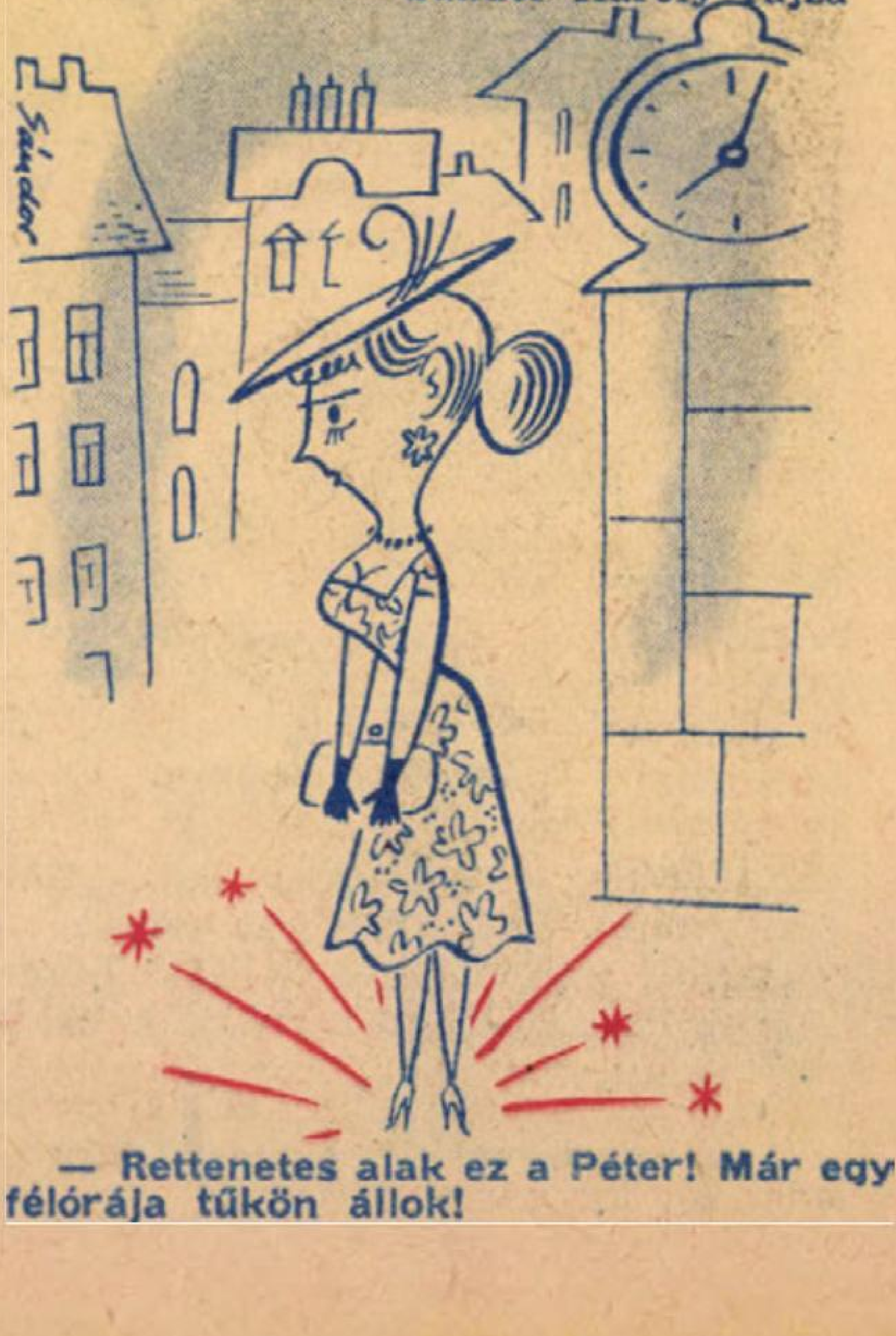

— Rettenetes alak ez a Péter! Már egy félórája tűkön állok!

Nagy ünnep az első kaszavágás

Pusztai Pál rajza

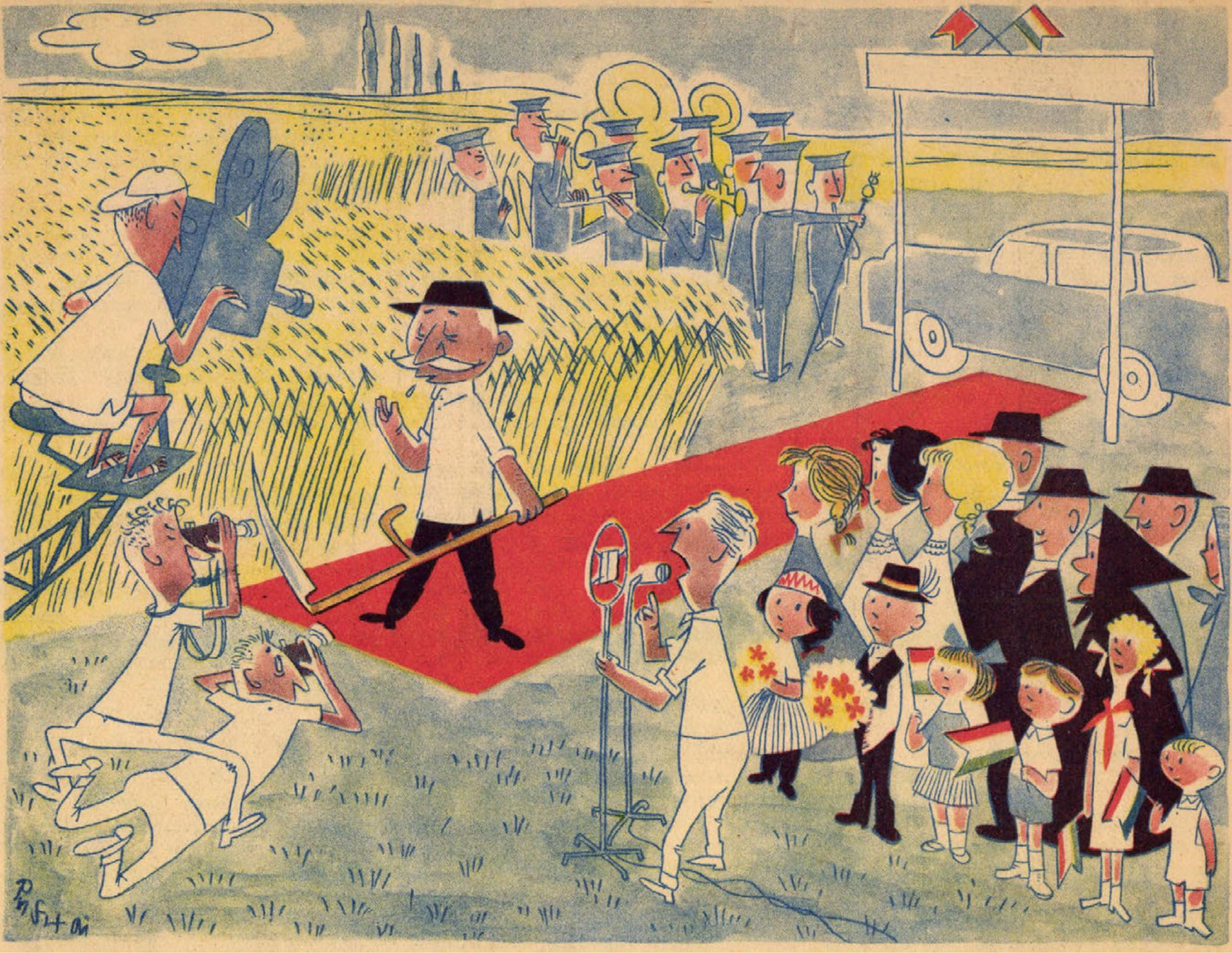

A kispadon

Sándor Károly rajza

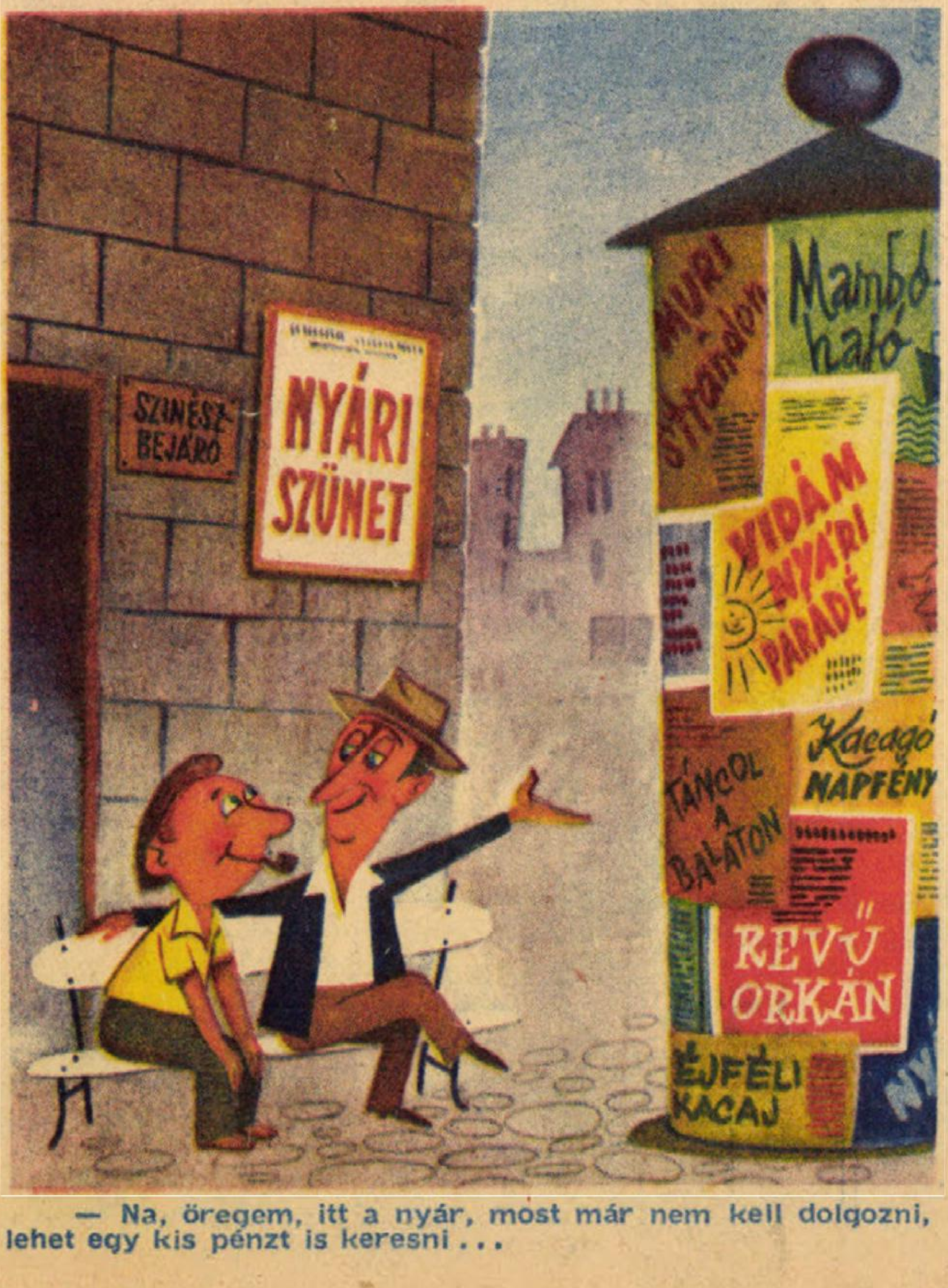
SZÍNÉSZ-BEJÁRÓ
NYÁRI SZÜNET
MURI a strandon
Mambó-háló
VIDÁM NYÁRI PARÁDÉ
Kacagó NAPFÉNY
TÁNCOL A BALATON
REVÜ ORKÁN
ÉJFÉLI KACAJ
NY

— Na, öregem, itt a nyár, most már nem kell dolgozni, lehet egy kis pénzt is keresni . . .

Talán . . .

Vasvári Anna rajza

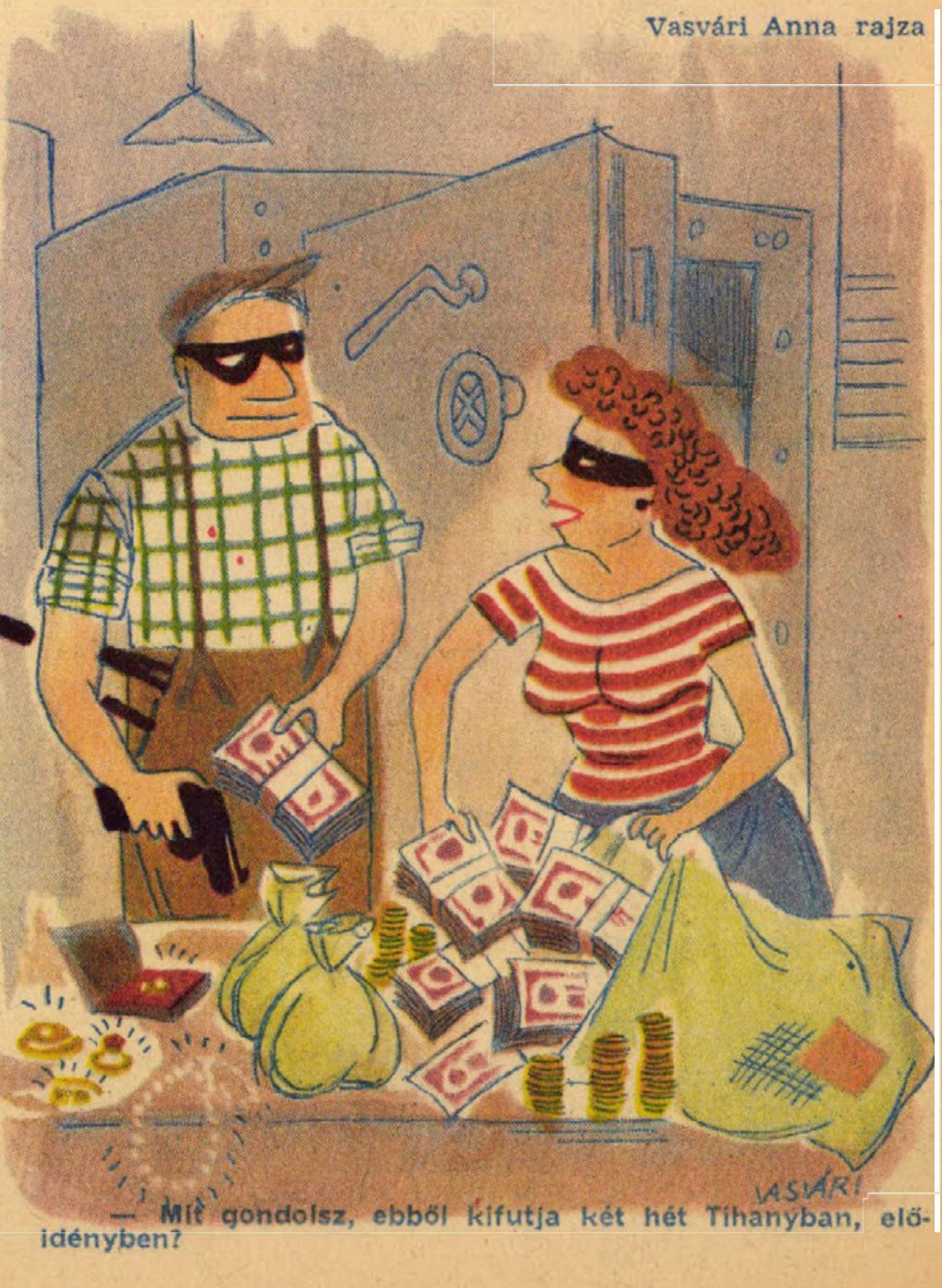

— Mit gondolsz, ebből kifutja két hét Tihanyban, elő-idényben?

NAGYKANÁLLAL ETTÜNK...

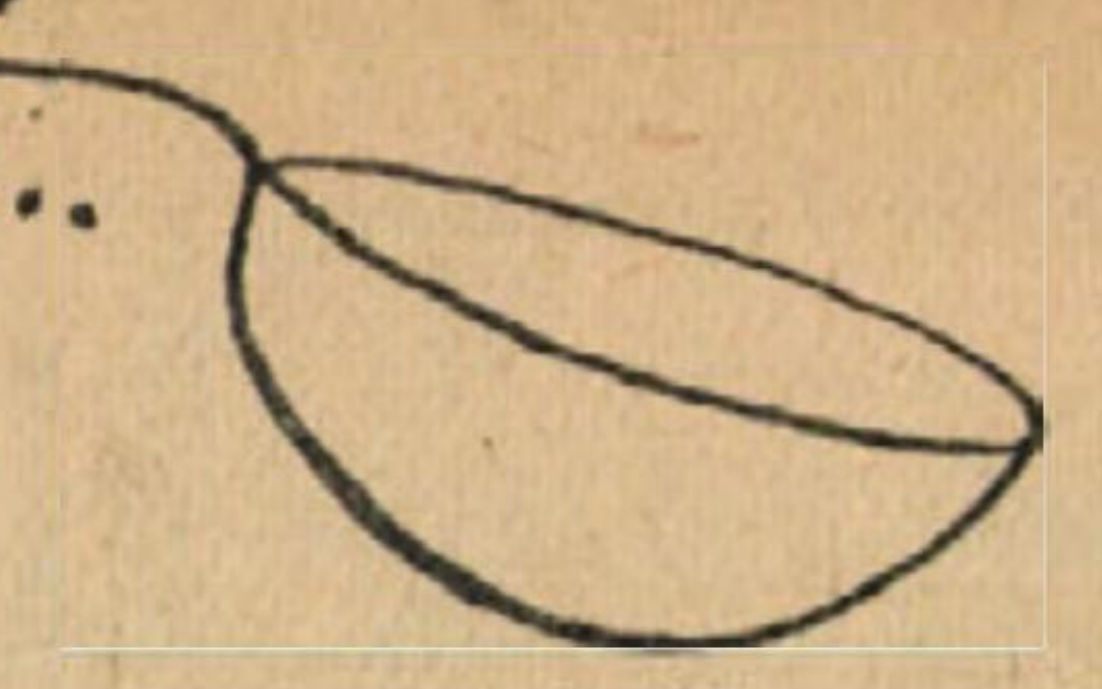

Történelmi anekdota

Huszonöt esztendővel ezelőtt, vagy — még ünnepélyesebben — negyedszázaddal ezelőtt Londonban jártunk, mint a színpadi szerzők nemzetközi kongresszusának vendégei. Hallgattuk és néha megértettük a délelőttönként bábeli nyelvzavarban elhangzott előadásokat, esténként a színházakat látogattuk, vagy szertartásos banketteken vettünk részt. Egy szép napon eszünkbe jutott, hogy illendő volna a magyar követségen is jelentkezni. Telefonon elmondtuk a követség választékosan beszélő titkárának, mi járatban vagyunk. Nemsokára visszahívott a szállásunkon:

— A követ úr őnagyméltósága holnap déli fél egy órakor várja az urakat.

Verőfényes májusi délelőttön ballagtunk a követségre. A ködhöz és esőhöz szokott londoniak örültek a napfénynek, de örültünk mi is, mert az időjárás egyáltalán nem kényeztetett el a Szigetországban. Heltai Jenő, a kongresszus mindenki által tisztelt „elnök úr”-ja magyarázgatta a Bond street nevezetességeit. Huszka Jenő, aki már akkor is olyan örökifjú volt, mint manapság, Bob herceg lábanyomát fürkészte Londonban, amelyről az ő jóvoltából az egész ország tudta, hogy „van benne számos utca és minden utcán van sarok”. Harsányi Zsolt volt a delegáció negyedik tagja.

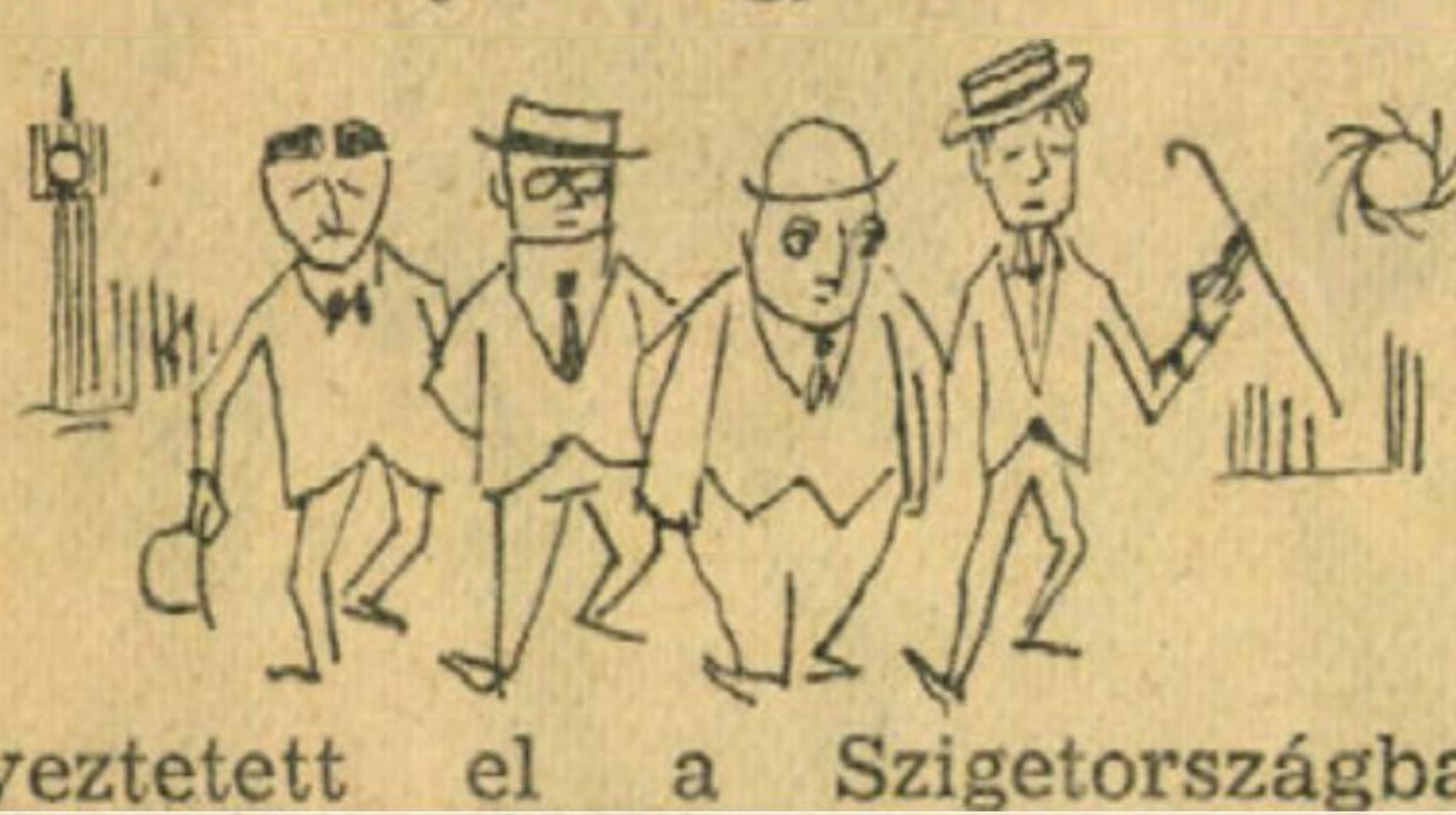

A követségi titkár pont olyan volt, mint a hangja: kimért, elegáns, ünnepélyes. Sorban elmondtuk a nevünket, majd bevezetett a követ szobájába. Elegáns bútorzat fogadott és a falon Benczúrnak egy nagyméretű képe emlékeztetett a hazai művészetre.

Szabályszerű diplomata uniformisban, fekete zakóban, csíkos nadrágban üdvözölt bennünket gróf Zichy-Rubidó, a magyar követ. Mindannyiunkkal kezet fogott és mi sorban elmondtuk a nevünket. Nem ok nélkül hangsúlyozom, immár másodszor.

Fehérkesztyűs, oldalszakállas lakáj merev arccal italt kínált, mint Maugham darabjaiban.

— Hazai szilvórium — kínálta a követ. — Addig is, amíg elkészül az ebéd. Egy órakor fogunk tálalni.

Cinkosan egymásra néztünk. Ez a beszéd! Ma nagykanállal eszünk. Igazán kedves a követtől, hogy mindjárt ebéddel vár. Nem is a finom ételek miatt — bár az se kutya — de a megtiszteltetés! Bizonyára előkelő vendégekkel fogunk megismerkedni a tiszteletünkre rendezett ebéden, néhány híres diplomatával, esetleg az angol külügyminiszterrel, sőt talán G. B. Shaw is kapott meghívót, hadd ismerkedjék meg magyar kollégáival.

De az ebéd ideje még messze volt. Addig is társalogni illett. Egy kis szünet után a házigazda rákezdte:

— Milyennek találják Londont?

Heltai szelíden válaszolta:

— Szűnni nem akaró nagy város.

Mi kuncogtunk, a követ hűvös maradt. Látszólag a következő kérdésen gondolkozott. Csakhamar újból megszólalt:

— Milyennek ígérkezik a termés?

Meghökkentünk. Miért éppen felénk szegezi a nevezetes ferencz-józsefi kérdést? Vagy talán humorizál, és a színdarab-termésre gondol? Nem sokáig tépelődhettünk, mert őexcellenciája most már határozottabb formában kérdezte:

— Milyennek ígérkezik a búzatermés?

Harsányi Zsoltra néztünk. Ő minden kérdésben jártas volt. Azzal szokott büszkélkedni, hogy álmatlan éjszakákon hat nyelven fejti meg a keresztrejtvényeket. Most szenvedjen.

— Ezt Harsányi tudná a legjobban elmondani — jegyezte meg derűsen Heltai.

Harsányi rázendített. Folyékony halandzsával, ragyogó szakkifejezésekkel ecsetelte a várható terméskilátásokat, külön sorolta az őszi vetés és a tavaszi búza esélyeit. Ma sem tudjuk, honnan szerezte a sok mezőgazdasági kifejezést, bár gyanakodtunk, hogy az adatai nem egészen pontosak.

A követ elégedetten bólintott.

— Milyennek ígérkezik a rozstermés? — kérdezte.

Harsányi azt is elmesélte, de kifogyván már az agrikulturális jelzőkből, ismert Mikszáth-anekdotákkal tarkította előadását.

Amikor befejezte az értekezést, a gróf lopva megnézte az óráját. Mi is. Még tíz perc hiányzott ebédig.

— És az árpa? — érdeklődött a követ.

Harsányi Mikszáthról átsiklott Tömörkényre, mesélt, mesélt. Egyszer csak macskaléptekkel bejött a lordszerű titkár és feldúltan súgott valamit a követnek. Társaságbeli emberek voltunk mind a négyen, tudtuk, baljóslatú jel, ha egy alkalmazott a vendégek jelenlétében susmog a házigazdával. Nem tévedtünk. A követ felállt a helyéről, idegesen simítgatta a homlokát és megszólalt.

— C'est un erreur fatal!

Franciául. Úgy látszik, sorsdöntő pillanatokban a követeknek a diplomácia nyelvén illendő megnyilatkozni.

Nem sokat tanakodhattunk, hogy mi történt, mert a titkár által nyitva hagyott ajtó résén megjelent egy szakállas fej, aztán még két fej, természetesen a hozzátartozó ünnepi fekete ruhába öltözött férfiakkal.

— Bocsánatot kell kérnem — folytatta a követ most már majdnem anyanyelvünkön — egy horribilis dolog történt, én azt hittem, hogy önök a búzakongresszus magyar küldöttei.

Ezen nem csodálkoztunk. Mit is képviselhetett volna mást Londonban Heltai Jenő, Huszka Jenő és Harsányi Zsolt, mint a magyar búzát.

De már fel is ismertük a szakállas jövevényt: P. államtitkár volt a földművelésügyi minisztériumból.

Bemutatkozás. Zavart percek. A követ felénk fordult:

— Szívesen látnám önöket is ebédre, de sajnos nem készültünk... Bocsánat, én azt hittem az urak a búzások... olyan szépen kollokváltak a terméskilátásokról...

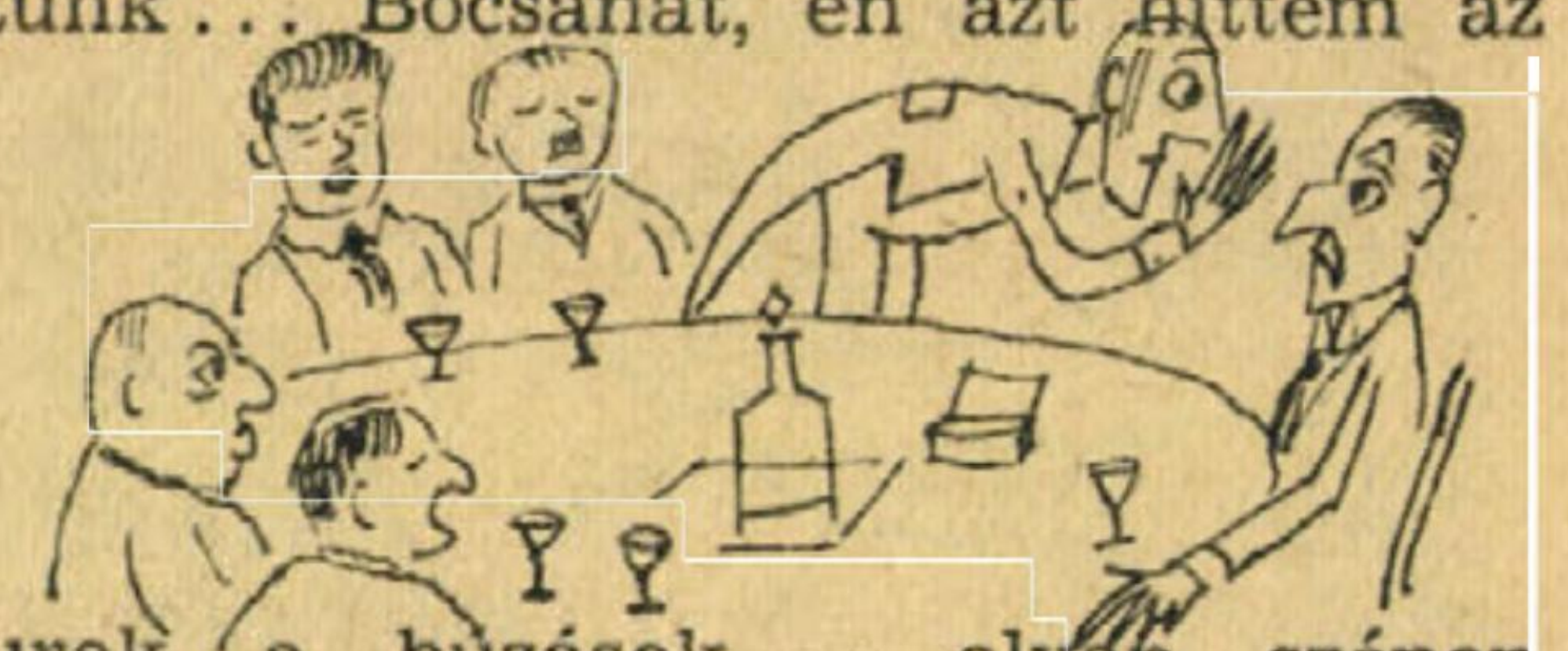

Mondtuk, mi írók vagyunk.

— Persze, persze, hát akkor igyanak még egy pohár barackot.

Ittunk. Most már nem ebéd előtt. Ebéd helyett.

A történetnek még egy szerény csattanója van. Másnap a Savoy szálló úgynevezett „Narancs-szobájában” egy francia író vendégei voltunk. Rengeteg különterem cifrálkodik ebben a hatalmas szállodában. Alig találtuk meg a sárga tapétával borított szobát. Javában kanalaztuk a levest, amikor az ajtón bedugta a fejét P. államtitkár úr, majd másik két társa, a búzakongresszus kitűnő részvevői. A kanál megállt a kezünkben. Eljöttek, hogy megegyék helyettünk az ebédet! De az államtitkár megszólalt:

— Bocsánat, a Pompadour-szobát keressük. Ott van a búzanemesítő társaság ebédje.

Hogy miért banketteznek a búzanemesítők pont a Pompadour-szobában, azt máig sem tudtuk kitalálni, de nagyon örültünk a jó hírnek. Ők is örültek, hogy nem az ő ebédjüket fogyasztjuk és nekivágtak a Savoy rengetegének, megkeresni a Pompadour-szobát. Bizonyára meg is találták és ebéd közben vidáman elbeszélgettek arról, hogy milyennek ígérkezik a termés a színdarabok területén, ilyenformán: operettben bő termés ígérkezik, közepes vígjátéktermést várunk, de bizony a társadalmi drámát alaposan elverte a jég.

Stella Adorján

Beszélgetés Párizsban

Szegő Gizi rajza

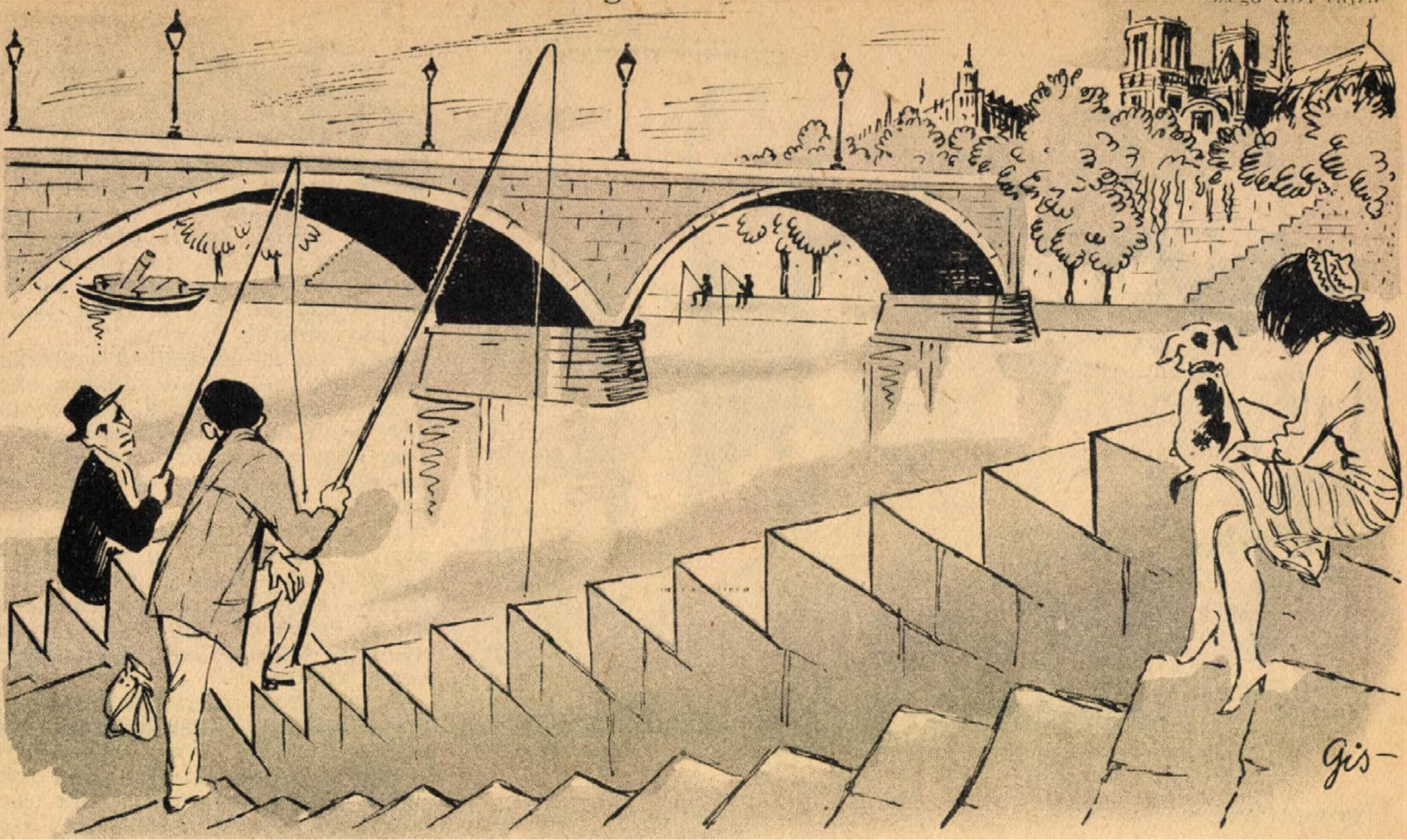

— Olvastad a NATO-főparancsnok beszédét?
— Igen, de nem tudom, miért mondja, hogy el kell pusztítani a fél világot?
— Azért, mert neki is élnie kell valamiből . .

Le a bürokráciával

Schwott Lajos rajza

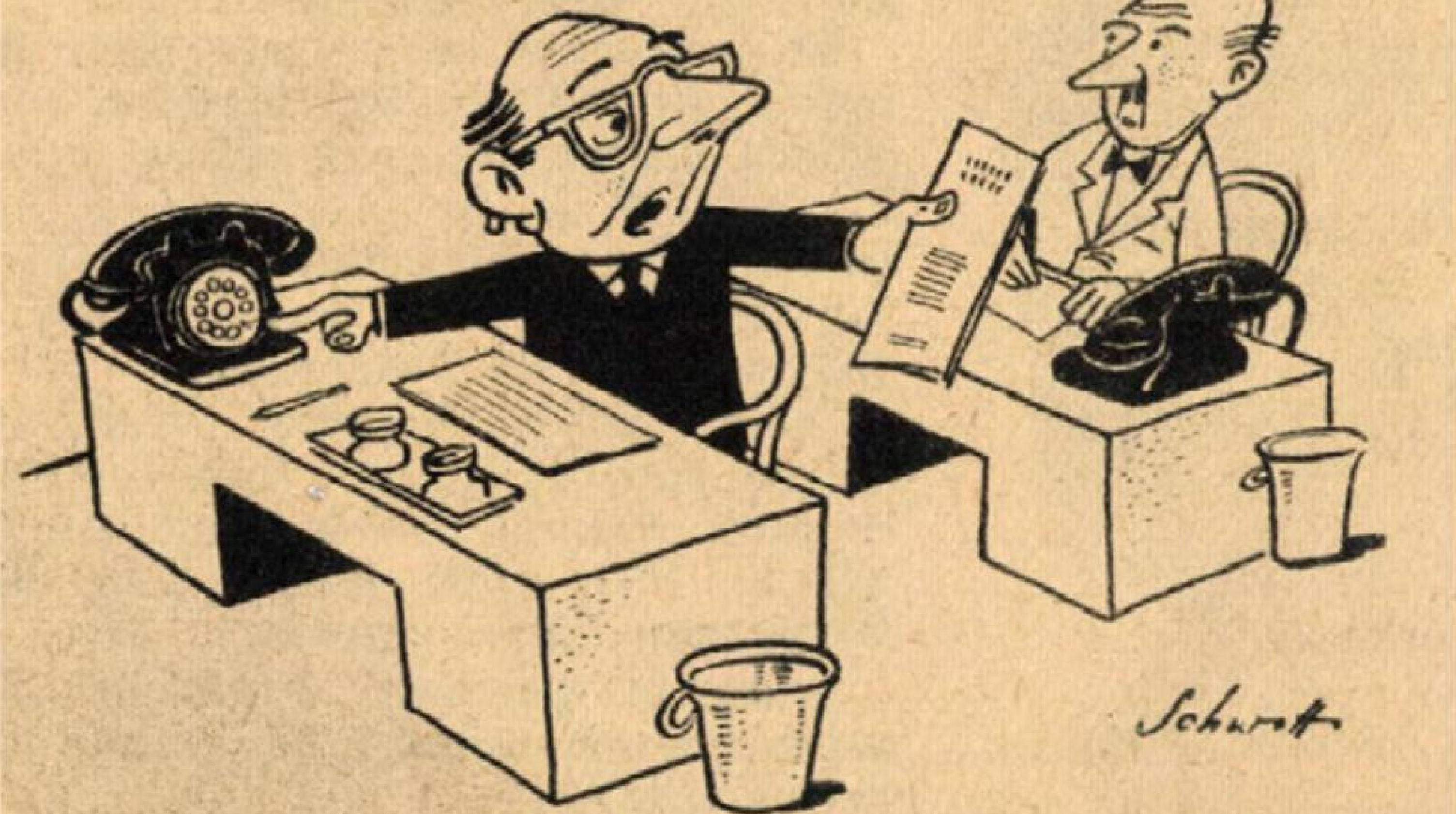

— De nagy bürokrata maga! Itt ülök a szomszéd asztalnál és postán küldi meg nekem ezt az átiratot, holott egyszerűen megtelefonálhatta volna . . .

Állandó téma: a múlt

Sándor Károly rajza

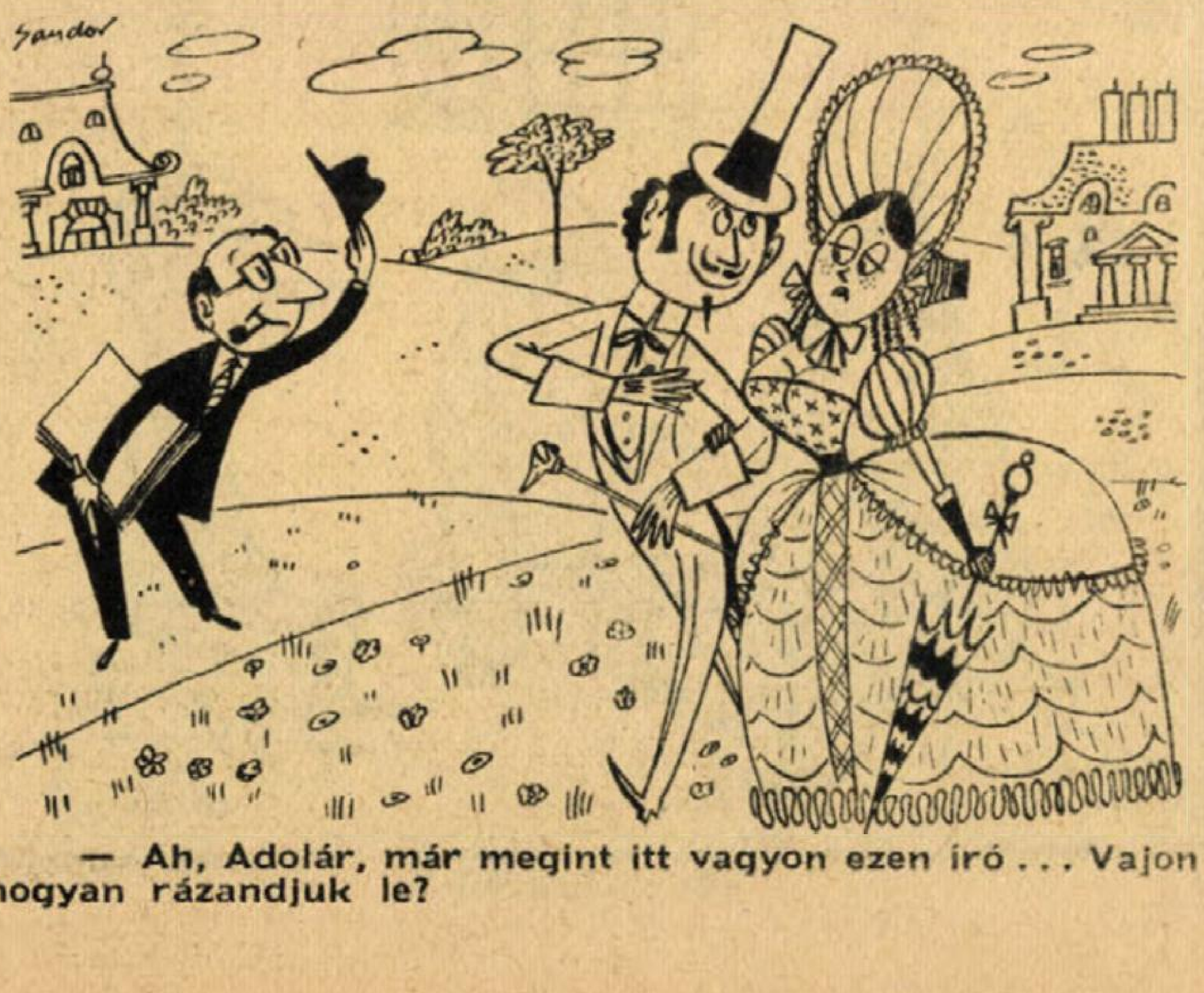

— Ah, Adolár, már megint itt vagyon ezen író . . . Vajon hogyan rázandjuk le?

Szerencse fel!

Miután a Lottó népszerűsége már minden képzeletet felülmúlt, természetes dolognak vettem, hogy a számsorsolások mellett havonta nyeremény-tárgysorsjátékokat is rendeznek, ravaszul arra számítva, hogy aki nem elégszik meg a hétközben nyert rongyos százezrével, annak jól jön egy öröklakás, vagy egy Wartburg autó. Azon sem csodálkoztam, hogy amikor könyvet vásároltam a kereskedő könyvsorsjegy vételére serkentett, amelynek keretében nemcsak könyvtárat, de magnetofonos zeneszekrényt is nyerhetek. A meglepetés legkisebb árnyalata nélkül értesültem a VIT-sorsjáték bevezetéséről, bár jól tudom, a VIT milyen népszerű, de úgylátszik, nem árt fokozni családi ház, vagy újabb Wartburg autó nyerésének lehetőségével. És arcom közömbös maradt, amikor a Népstadionban közölte a hangszóró, hogy azok között, akik a jövőheti motorversenyre elővételben vásárolnak jegyet, televíziós készüléket és kerékpárt sorsolnak ki.

Ezekután szemem sem rebbenne, ha az úridivatbolt vezetője — akinek remekül megy üzlete; nyári ingből például csak lilaszínű 28-as, illetve 72-es nyakbőségű maradt — diszkréten félrehívna és közölné: az üzlet további fellendítése érdekében a vevők részére tárgysorsjátékot rendeznek, amelyen cséphadarót és kiscsikót sorsolnak ki.

De nem szalajtaná ráncokba homlokomat a megrőkönyödés akkor sem, ha törzsvendéglőm pincére arról tájékoztatna, hogy az üzem hozamának fokozására tárgysorsjátékot rendeznek, amelyen szattyánbőr síremléket és a sebesfolyású Latorca partján eltölthető ingyen-nyaralást sorsolnak ki.

Ekkor azonban hirtelen arra gondoltam, hogy mi lenne, ha e töméntelen sok sorsoláson minden főnyereményt megnyerném? Házam előtt Wartburgok hemzsegnének, a TEFU emberei csak úgy szállítanák a sok televíziót, rádiót, zongorát, segédmotorost és magnetofont, csak győzzem elhelyezni a frissen nyert öröklakásomban. Én, ha ráunnék a lakásra, uccú leköltözném a Balaton partján nyert családi villámba, autóseregletemmel és elégedetten fognám át hű hitvesem vállát, akit különben az amúgyis remekül menő Operettszínház személy-sorsjátékán nyertem.

Egyszóval ezekre gondoltam, amikor értesítettek, hogy a nyakkendőboltban megnyertem a kiscsikót. Mit tehettem mást? Érte mentem és a dombok szelíd lankáin át hazalovagoltam.

Tardos Péter

Bátor kritika

Várnai György rajza

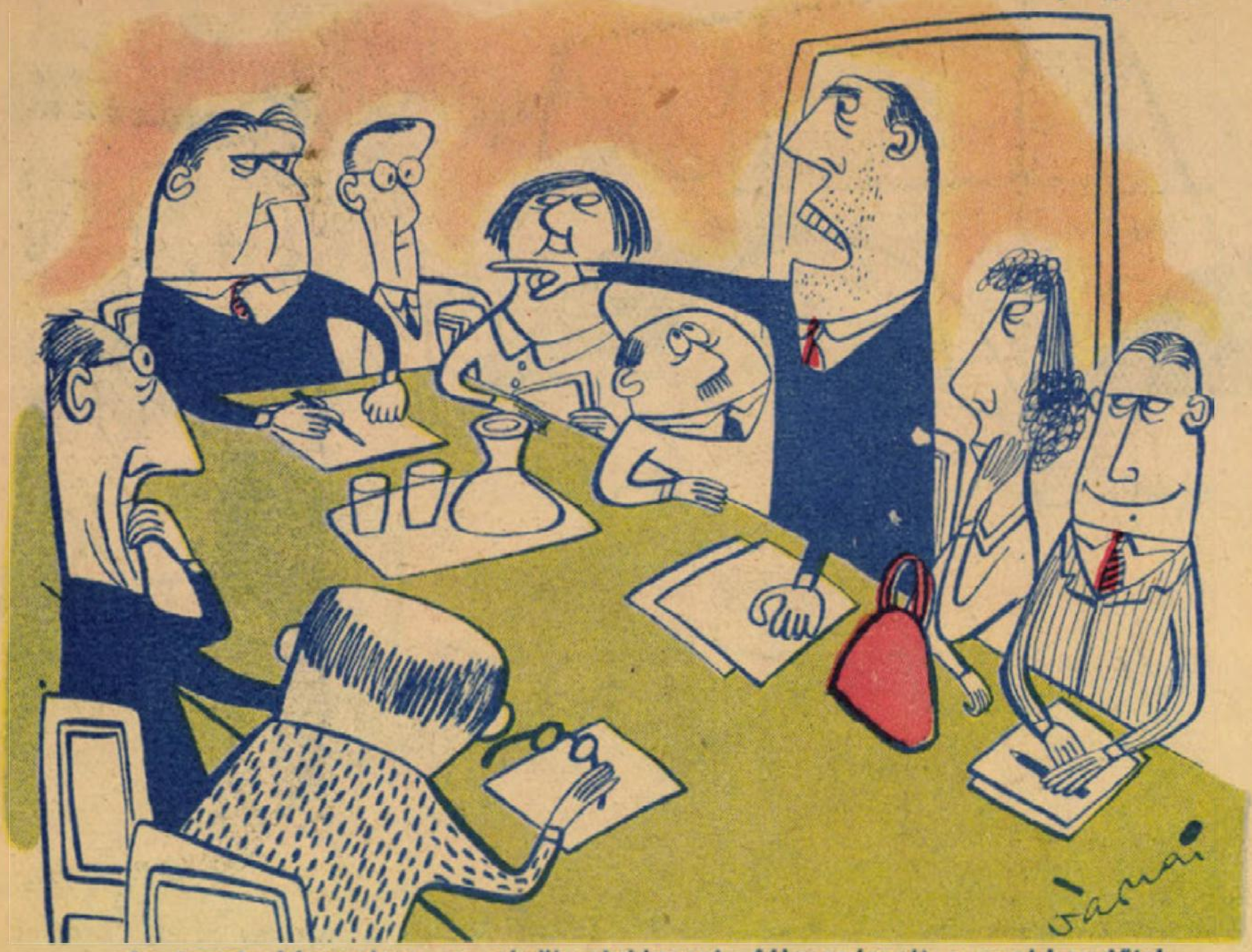

— Én igenis kimondom: az elnök elvtársnak félrecsúszott a nyakkendője!

Üvegestánc

Kaján Tibor rajza

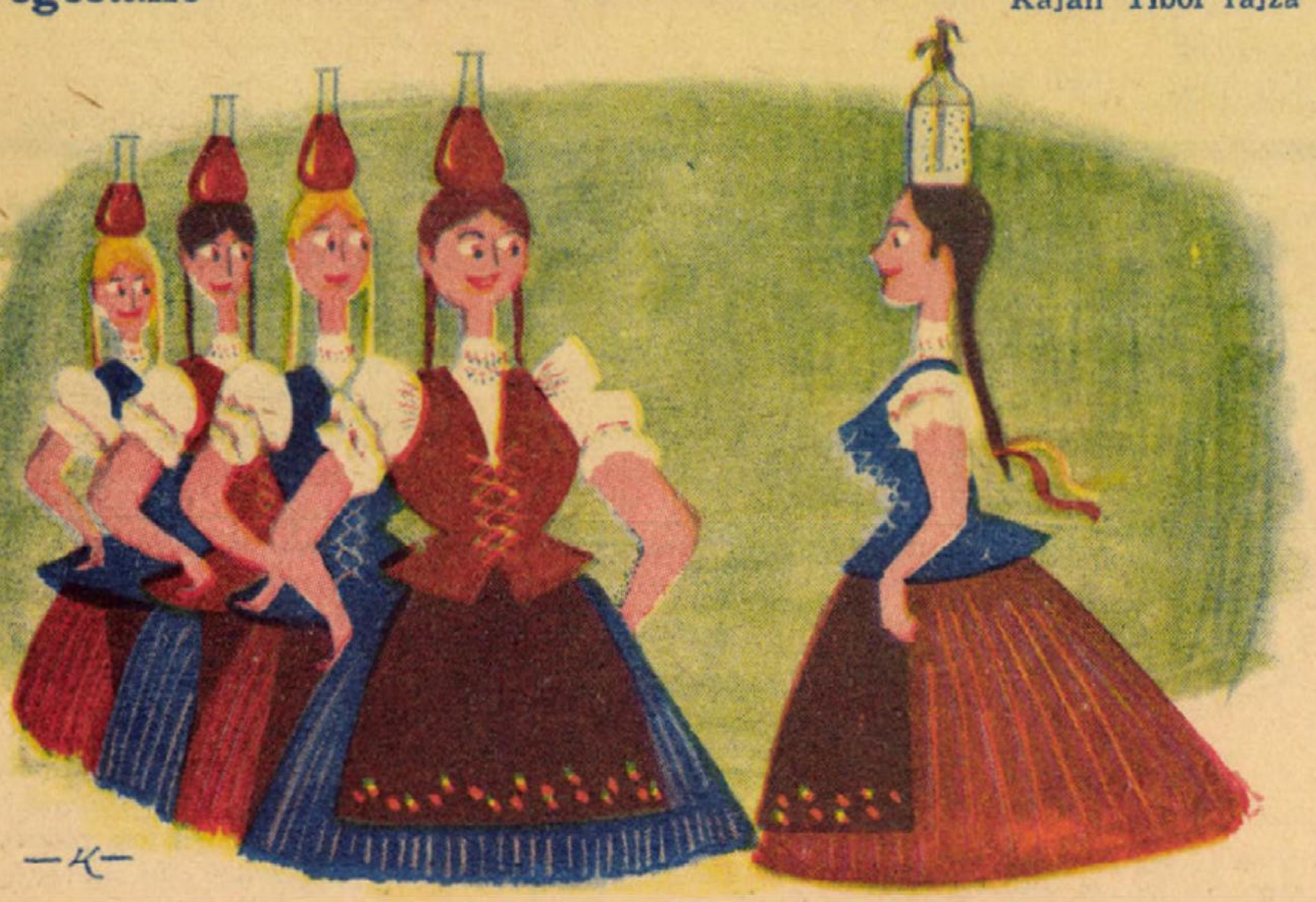

Ha már itt van...

Kupacné felvette a kagylót és tárcsázott: *„halló Vegyesipari? Kérem, küldjenek ki sürgősen egy szerelőt a Mackó utca ötbébe, mert a fürdőszobában ömlik a víz, és nem tudom elzárni a csapot. Tessék?... Hogy minden percük ki van számítva? Kérem, ez itt életveszélyes helyzet, a víz bármelyik percben elöntheti az egész házat és különben is egy pillanat az egész. Egyet húz a csavaron és kész.*

És a szerelő lóhalálban megérkezett. Berontott a fürdőszobába, ahol olyan szárazság fogadta, hogy majdnem szomjan halt. *„Dehiszen ez a csap még csak nem is csöpög!”* — fakadt ki mérgesen — *„hát ezért bolondított ide?!”*

„Jaj, szerelő úr, ne haragudjon rám — parancsol egy cigarettát?; valódi Vöröskereszt Camel — úgy féltem, hogy ez a csavar meglazul itt ni, és akkor már késő. Húzza már meg drága jó szerelő úr, legyen olyan aranyos...”

És a szerelő meghúzta. Már épp menni készült, mikor hirtelen megszólalt Kupacné: *„Jaj, kedves szerelő úr, ha már itt van, nem csinálná meg a vasalómat?”* És észveszejtően nézett rá búzavirág szemeivel.

És a szerelő megcsinálta. Már épp menni készült, mikor hirtelen megszólalt Kupacné: *„Jaj, aranyos szerelő úr, ha már itt van, nem csavarná be ezt az új lámpát a rádióba? Tudja, nem akarok ezért külön kihívatni egy szerelőt.”*

És a szerelő becsavarta. Már épp menni készült, mikor hirtelen megszólalt Kupacné: *„Jaj, drága, egyetlen szerelő úr, ha már itt van, nem venné ki a ruháskosaramat a lichthofból? Tudja véletlenül kiesett a spájzablakon és beszorult.”*

És a szerelő kivette. Már épp menni készült, mikor hirtelen eszébejutott valami és így szólt Kupacnéhoz: *„Jaj, drága asszonyom, nem hozna egy kanál vizet?”*

„Nagyon szívesen — felelte Kupacné — *de minek, ha szabad érdeklődnöm?”*

„Hogy belefojtsam magát! Ha már itt vagyok...”

S. Nagy István

Sikerült randevu

Schwott Lajos rajza

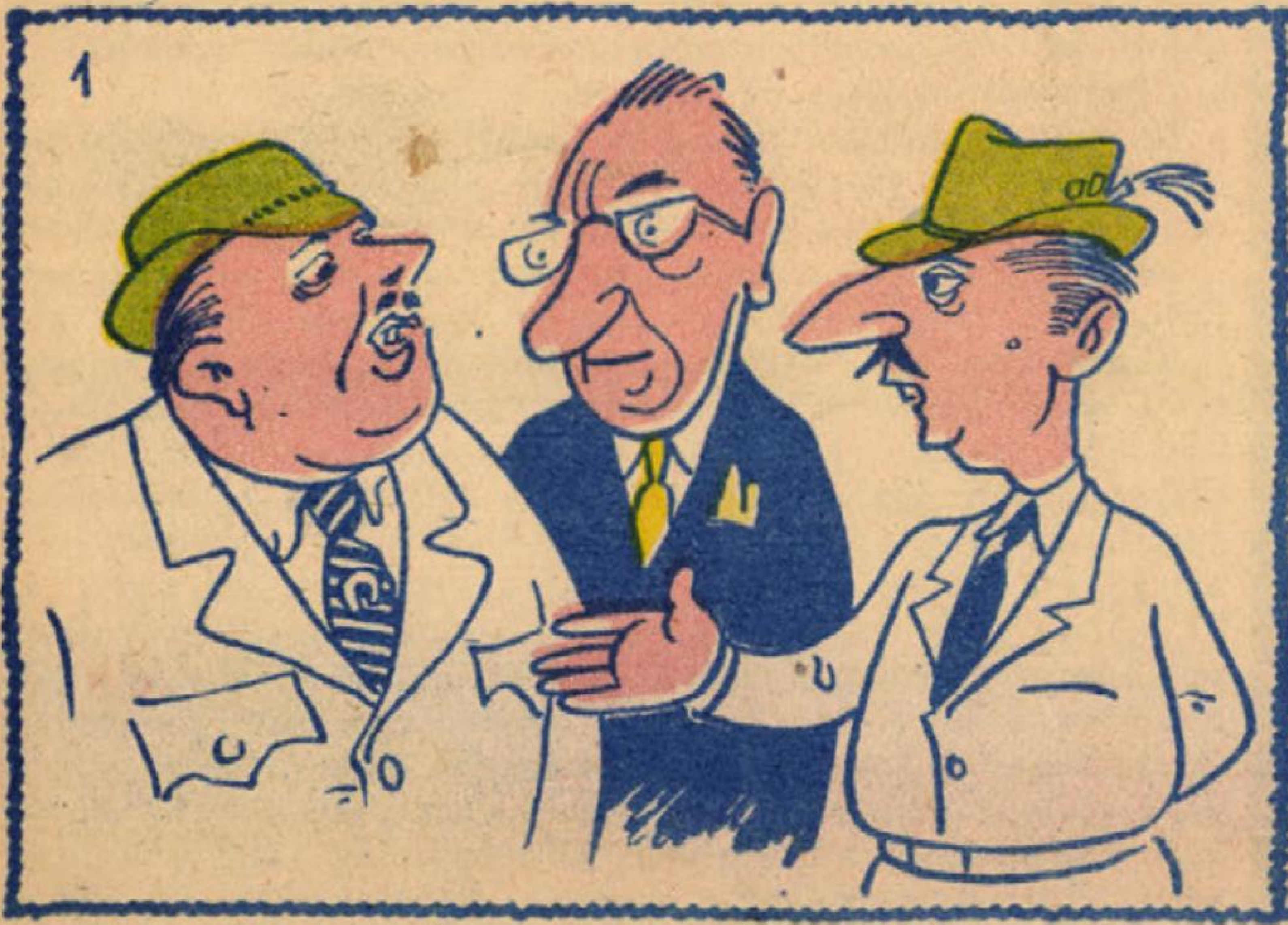

— Tehát ahogy megbeszéltük ... Szétvisszük a híreket, aztán találkozunk.

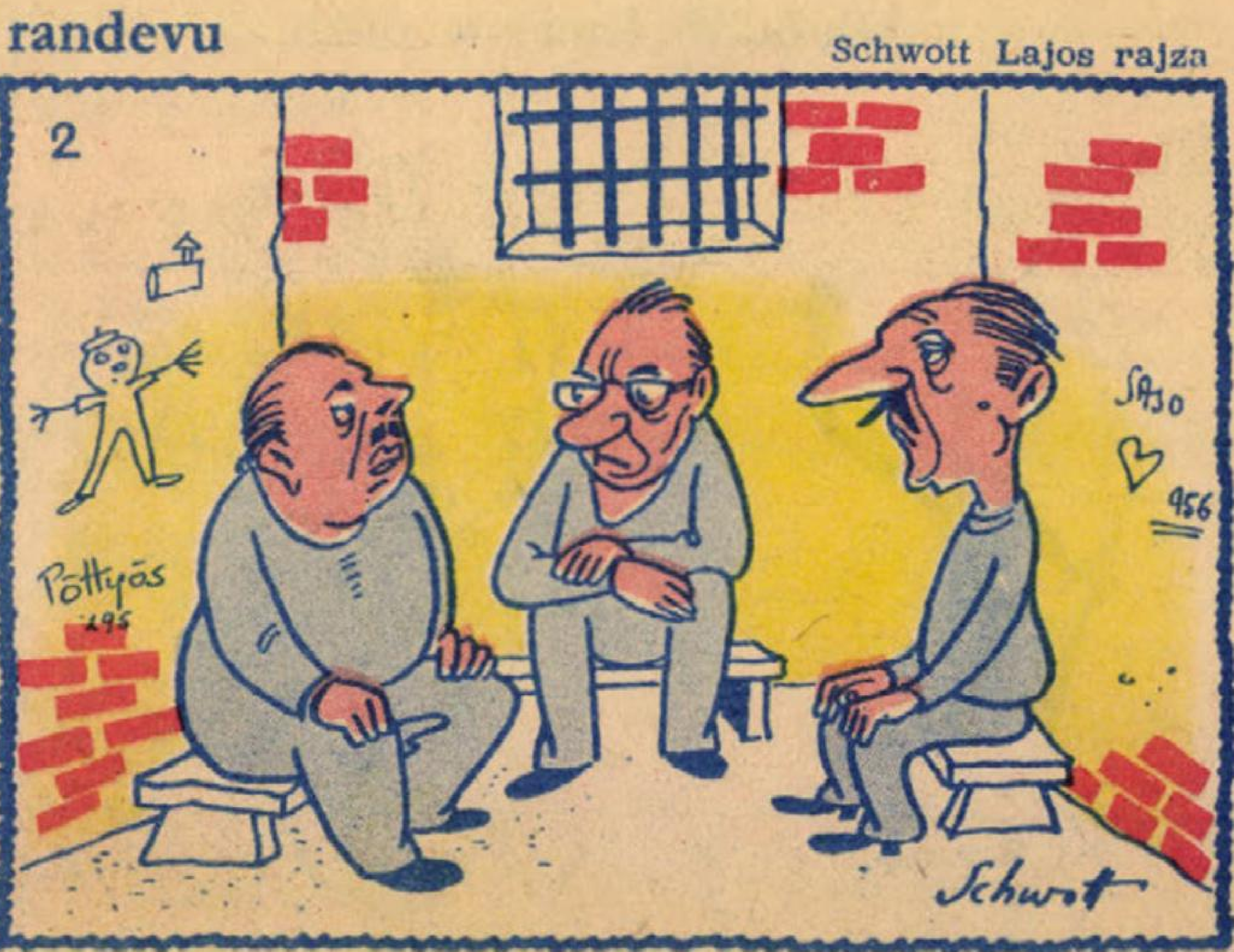

És találkoztak.

A híres Csapogya

A reménytelen szerelem sok mindenre ráviszi az embert. Itt van például ismerősöm, Csapogya Oszkár, a díjnok. Két évvel ezelőtt a Fő utcában belébotlottam. Hátizsákot és valami ásószerszámot cipelt.

— Jónapot, Csapogya, mit csinál?

A szempillája sem rebbent meg:

— A budai hegyekben rádium után kutatok.

— Oszikám — hökkentem meg — a budai hegyekben nincs rádium!

Megvonta a vállát. Lehet, hogy van, lehet, hogy nincs, ő mindenesetre feltúrja a környező hegyeket és lankadatlan szorgalommal rádium után kutat.

— A dél-afrikai hegységekben van a rádium lelőhelye. Miért nem utazik oda?

— Nem vagyok bolond! — kacagott fel keserényesen. — A kutya sem venne tudomást rólam, ha ott kutatnék rádium után, ahol van.

A hóbortnak az a szokása, hogy idővel rögeszmévé válik. Ahogy teltek-múltak a hónapok, egyre több ismerősöm számolt be róla, hogy ásni látta Csapogyát a Gellérthegyen, a Rózsadombon, a Sashegyen. Rádium után kutatott.

Körülbelül egy esztendő múlva ismét utamba került Csapogya Oszkár.

— No, talált már rádiumot?

— Egy milligrammot sem.

— Hát akkor miért túrja föl a budai hegyeket?

Nagyot sóhajtott:

— Reménytelen szerelmes vagyok. A lány csak kacag rajtam, mert csak egy kis díjnok vagyok. — Elcsuklott hangja: — Az öngyilkosság gondolatával foglalkozom. Ha már nem leszek többé, megtudja a Gizi, hogy kit vesztett bennem.

— De Csapogya úr, hiszen egy milligrammot sem talált.

— Az nem tesz semmit. Épp elég, ha csak annyit írnak az újságok: meghalt Csapogya Oszkár, a híres rádiumkutató.

Gömöri László

Hálás újító

Várnai György rajza

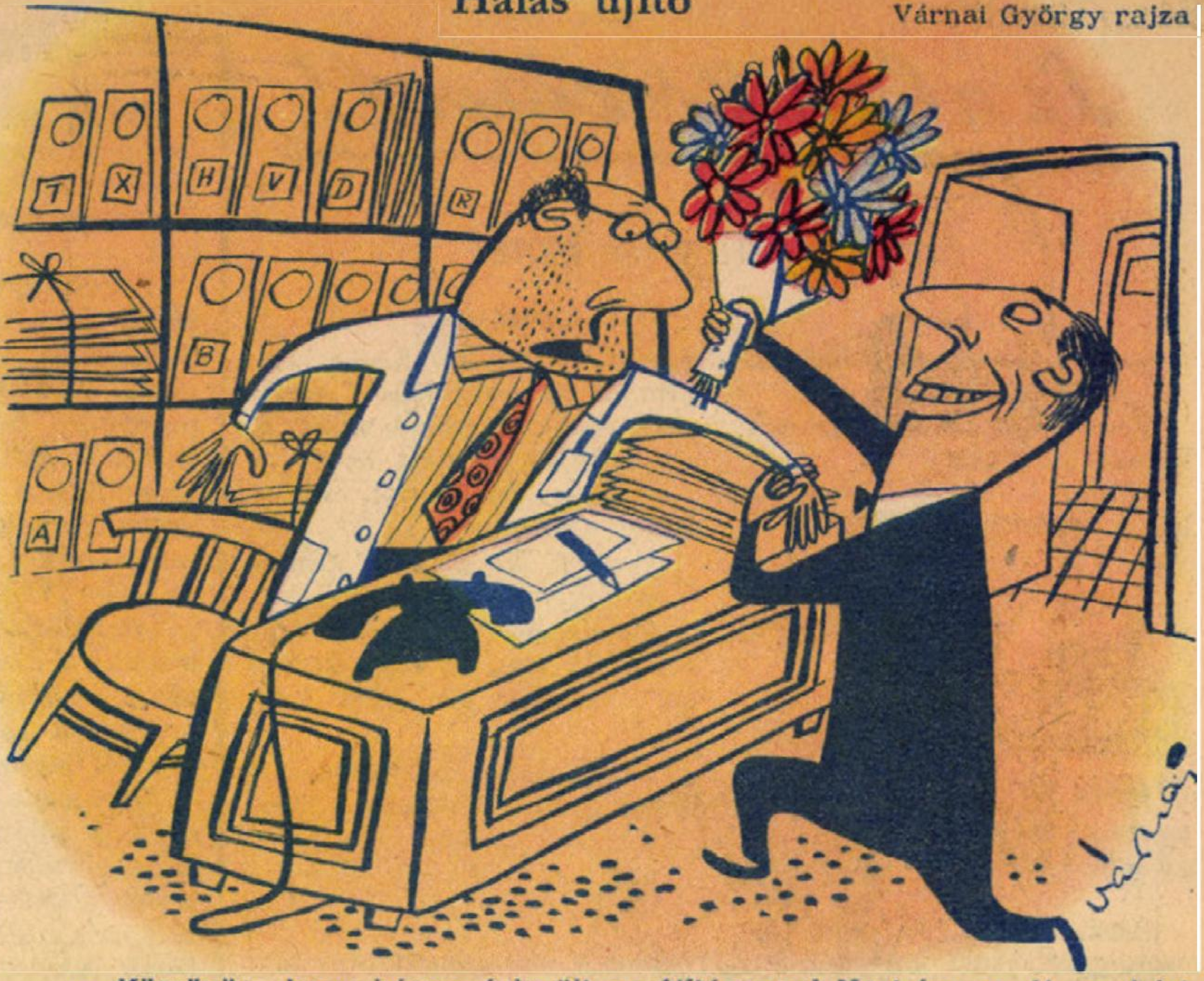

— Köszönöm, hogy három évig ült az újításomon! Most így az új rendelet folytán sokkal jobban járok!

* * *

Kapható!

Gerő Sándor rajza

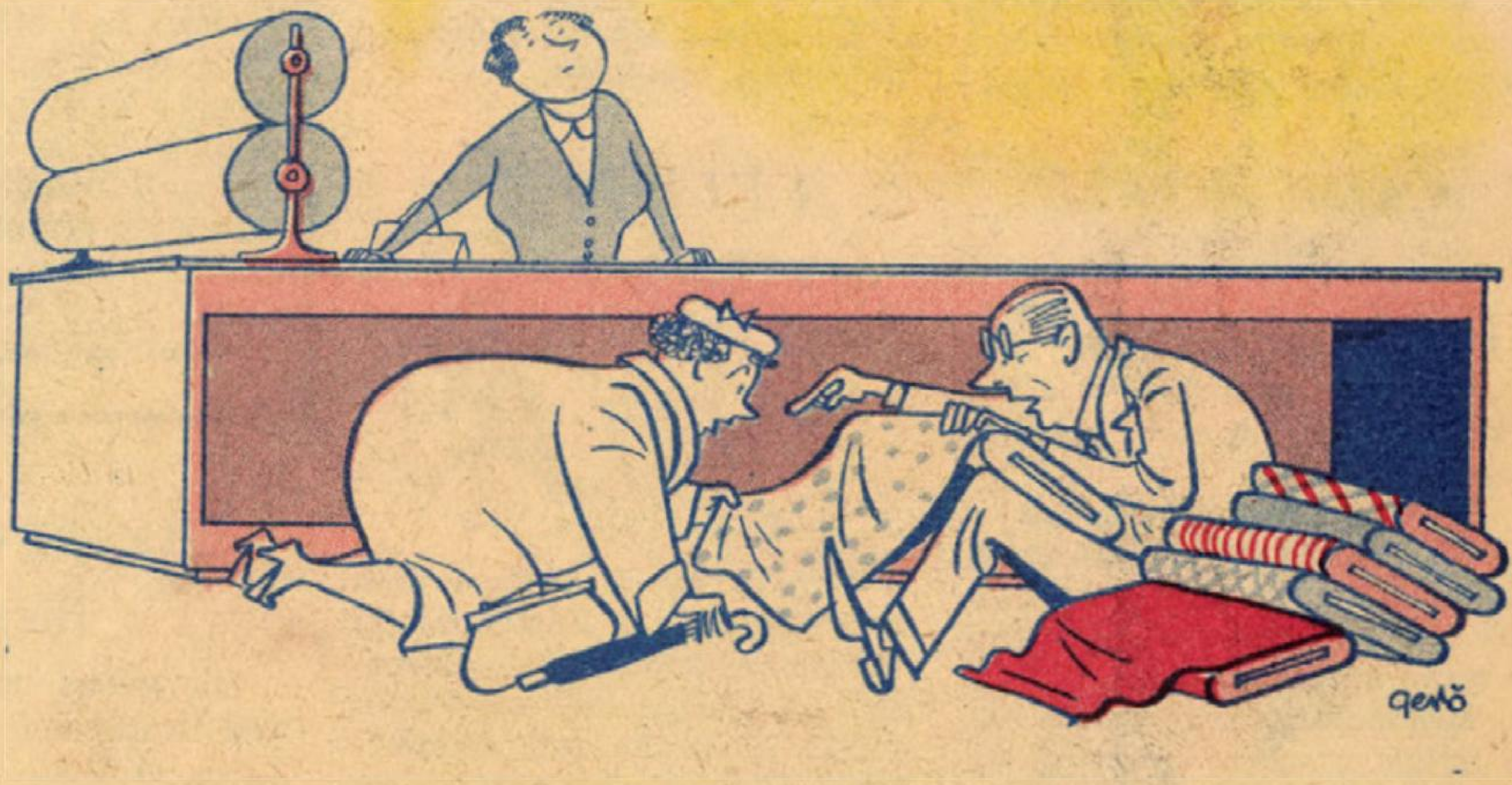

Mentő ötlet

Réber László rajza

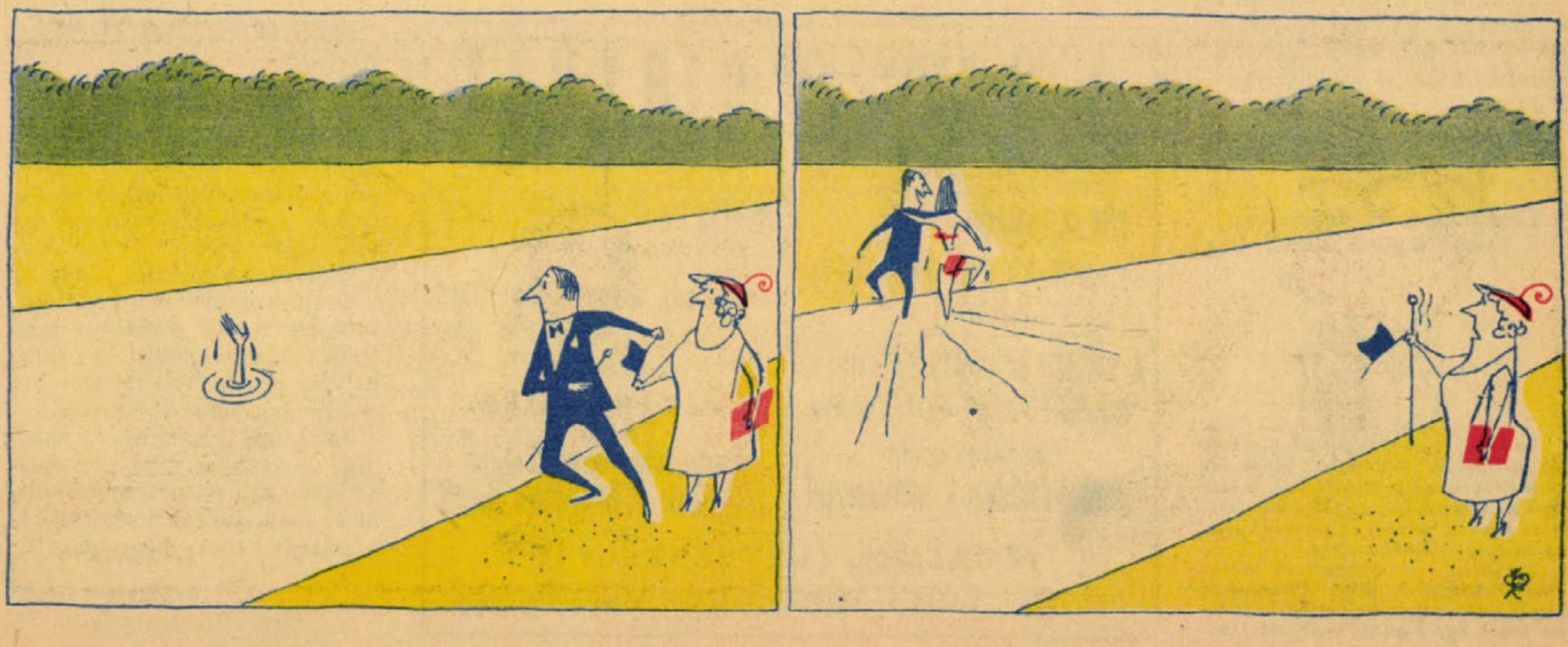

Le a bürokráciával!

Dupla vagy semmi!

I. kép

(Szín: a pestimrei földművesszövetkezeti bolt.)

Vevő: Két deka élesztőt kérek!

Eladó: Az nincs kérem, de ha a sütőpor megfelelne, az van.

Vevő: Jó! Akkor kérek egy csomag sütőport.

(Eladó két tasakot tesz a vevő elé.)

Vevő: Kérem, én csak egy csomag sütőport kértem.

Eladó: Nem is tetszett többet kapni, a másik tasakban vanília van.

Vevő: Vaníliát nem kértem.

Eladó: Akkor sajnos sütőport sem adhatok.

Vevő: Mi ez kérem, árukapcsolás?

Eladó: Nem kéremszépen, hanem felsőbb utasítás. Nekünk is így párosítva adják.

II. kép

(Szín: egy Lenin körúti eszpresszó. A vendég többed magával felmegy az emeleti részre és szimpla feketéket kér.)

Felszolgálónő: Csak duplát tudok adni.

Vendég: De mi csak szimplára vagyunk beütemezve.

Felszolgálónő: Ne tessék viccelődni velem, az utasítás szerint szimplát ide nem hozhatok.

(Vendég dupla szívdobogással és szimpla pénztárcával távozik.)

III. kép

(Szín: a volt Lónyai utca sarkán levő újságos bódé.)

Vevő: Kérek egy Ludas Matyit.

(Újságárus átad egy Ludas Matyit és egy „Kirakat'' című három forintos képeslapot.)

Vevő: Kérem, én csak szimplán kértem a Ludast.

Újságárus: Ha szimplát akar, menjen a presszóba.

A győri „RAVEL" címére

Eltörött az ORION lemezjátszóm egyik alkatrésze. Ennek az ára 2 forint 80 fillér. Az alkatrész ötperces munkával kicserélhető.

Elvittem lemezjátszómat a győri RAVEL-kirendeltséghez, ahonnan a javítás után egy 59 forint 20 filléres számlával együtt kaptam vissza.

Megtudtam, hogy a munkát a náluk szokásos legkisebb, az úgynevezett százperces kategóriában csinálták, melynek utalványozási díjtétele 40 forint.

Szerintem helytelen, hogy a RAVEL-nél ugyanannyiba kerül az öt, vagy tízperces munka, mint a százperces.

Varga Károly
Győr, Rákóczi u. 44.

Tanulmány az autoszifon helyes használatáról

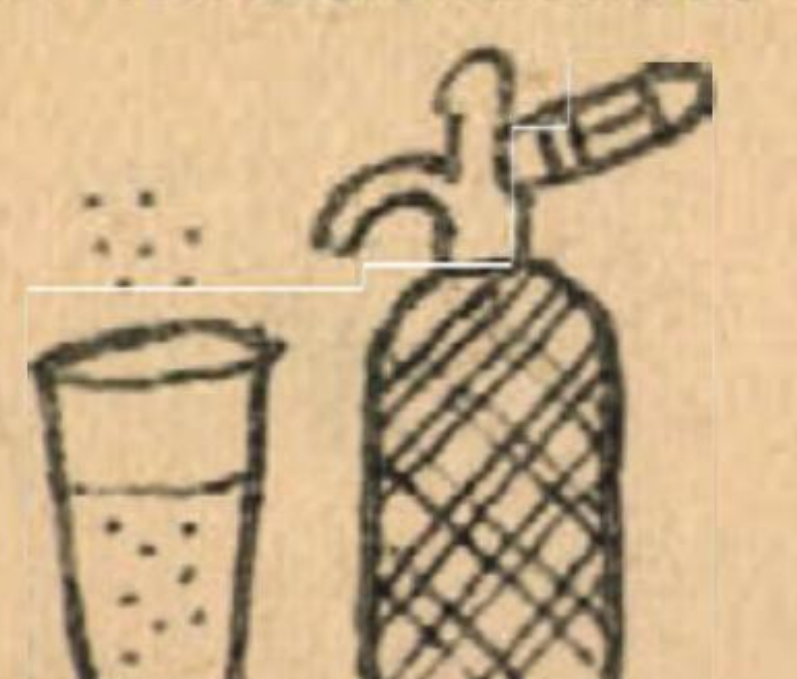

Aki nem akar bosszankodni, annak megszívlelendő útmutatást adunk az autoszifon célszerű használatáról. Tehát: fogd az autoszifont és tedd a lomtárba, mert belevaló patront akkor sem kapsz, ha hetekig mászkálsz utána.

Egyébként, ha mindenáron szódavizet akarsz inni, menj el bármelyik eszpresszóba, vagy cukrászdába, 35 fillérért kapsz egy pohár jó meleg szikvizet.

FELHÍVÁS!

Kérjük azt a kedves vendégünket, aki a József körúti újjáalakított Szimpla eszpresszóban a megnyitás napján kivágta az egyik szék bőrfelületét, hogy a bőrt hozza vissza. Jutalomról a rendőrség gondoskodik.

VIII. ker. V. V.

Andris felkapaszkodik*

Csicsó néni végigmustrálta harmadik lánya kérőjét, aztán kimondta a szentenciát:

— Nincs neked Andris fiam, egyebed, csak a csupasz fenegyerekséged, ez pedig egy kicsit kevés a házassághoz.

Andris gyerek rögtön megértette, hogy itt nem terem se fű, se asszony, mert hiszen Csicsó mama rövid mondókájának az volt az értelme, hogy: le is út, meg fel is út. Andris a fel is utat választotta, mert ősi ösztöne megsúgta neki hogy magas polcról könnyebb a lánykérés. A polcra való gyors feljutás érdekében tehát elszegődött a földművesszövetkezeti boltba olyan mindenesfélének. Rövid ottléte alatt kitapasztalt minden huncutságot, amiket ilyen boltban ki lehet tapasztalni és félév múltán már mint első segéd működött. Hogy jól működött, azt abból is meg lehetett tudni, hogy Annuska, a kisebbik Csicsó-lány, még az öregapja kapcáját is szövetkezeti szagosszappannal mosta. Azt is beszélték a faluban, hogy Csicsóék malacai csak rétesliszttel isszák a moslékot.

Egyszer aztán, mikor Andrisnak is fülébe jutottak ezek a susmorgások, kikérte a munkakönyvét és két faluval odább elszegődött boltvezetőnek. Itt már sokkal könnyebben mentek a dolgok, merthiszen a maga ura lett, tekintélye is volt már, a boltot tehát úgy vezette, hogy jusson is, meg maradjon is. Néhány hónapos boltvezetés után juttatott magának egy Pannónia motorkerékpárt, Annuskának pedig, aki időközben menyasszonyává lett, mindent odahordott, amit csak szemeszája megkívánt. Olyan jól ment ez a kis boltocska, hogy Andrisunk alig győzte elkölteni a jövedelmét, pedig kínjában már házat is vett szegény. Egyszer aztán, hogy, hogy nem, egy járási ellenőr jelent meg a boltban, és a próbavásárlásnál megállapította, hogy öt deka élesztő helyett négyet mértek. Ebből jegyzőkönyv lett. A jegyzőkönyvből írásbeli megrovás, az egy deka élesztő árát pedig levonták Andris negyedévi prémiumából. Ez a külső beavatkozás a bolt belügyeibe anynyira felbőszítette Andrisunkat, hogy otthagyva pultot, boltot és elment a szomszéd megyébe — igazgatónak!

BERNÁTH EDE

*** Nem szabad viccként felfogni a dolgot. Komoly!**

Az orvostudomány új csodája

Biztos szer az álomkór ellen!

Ha kóros aluszékonyságban, vagy álomkórban szenved, költözzék a Váci út 190, vagy a Fő utca 22 környékére. A Váci úti italboltban a sok duhaj vendég, a Párizsi Kertben pedig a zenekar éjfélig gondoskodik gyógyításáról.

Csak természetes gyógymódot használjon!

A VII. KERÜLETI HÁZKEZELŐSÉGI CIRKUSZ

DÍSZELŐADÁSA

THE 2 ELŐADÓ
AKIK 12 ÉVE FEKSZENEK
EGY AKTÁN

A KIK. IKV és a HÁZKEZELŐSÉGI IGAZGATÓ NAGY MUTATVÁNYA
Folytatólagosan
HIDEGVÉRŰSÉG A HATVÁNYON

Akiket nem rendít meg a HALÁLHÁZ!

Harmincan a romos tető alatt
A Garay u. 40. számú ház lakóinak nagy
VÍZIREVŰJE

Budapesten nem először!
Tojástánc a rendeletek körül

IZGALOM, ÉLETVESZÉLY!!

Falrahányt borsó a büfében minden mennyiségben!

Azt a kutyafáját!

A Gyöngyösi Városi Tanács hirdetményt adott ki az „ebek veszettség elleni kötelező oltásáról". A hirdetmény részletesen tájékoztatott az oltás helyéről, idejéről stb., majd így fejeződött be:

„Mindazok részére, akik az első oltásra ebeiket akadályoztatásuk miatt elvezetni nem tudják, ugyancsak a fenti helyen június 1-én reggel hét órától pótoltások lesznek."

Ez azért túlzás: Miért akarják veszettség ellen beoltani azokat az ebtulajdonosokat, akik nem tudtak kutyájukkal a jelzett napon megjelenni?

Dr. Szabados Dezső
Bp. VI. Izabella u 73.

NINCS TÖBBÉ öncélú meztelenség!

Novemberben, decemberben sajtónkban elburjánoztak a meztelen képek. Az olvasók felháborodottan tépték ki egymás kezéből a lapokat. Ez az osztatlan felháborodás meg is hozta gyümölcsét: a lapok szakítottak ezzel a méltatlan gyakorlattal s száműzték egymás hasábjairól a meztelen nőket. Most már nem is látunk ilyet... azazhogy... legfeljebb akkor, ha elkerülhetetlen. Mert ugyebár... vannak esetek, amikor a cikk vagy a hír megkívánja. De ugyebár szigorúan tárgyilagos, mondhatnánk tudományos alapon...

Néhány ilyen kivételes esetet bocsátunk díjmentesen laptársaink rendelkezésére:

Franciaországban 11 százalékkal emelkedett a ruházati cikkek ára. Képünkön: Cloclo Mouchette, a párizsi „Három sárga papagáj”-bár táncosnője, akinek már alig telik ruhára.

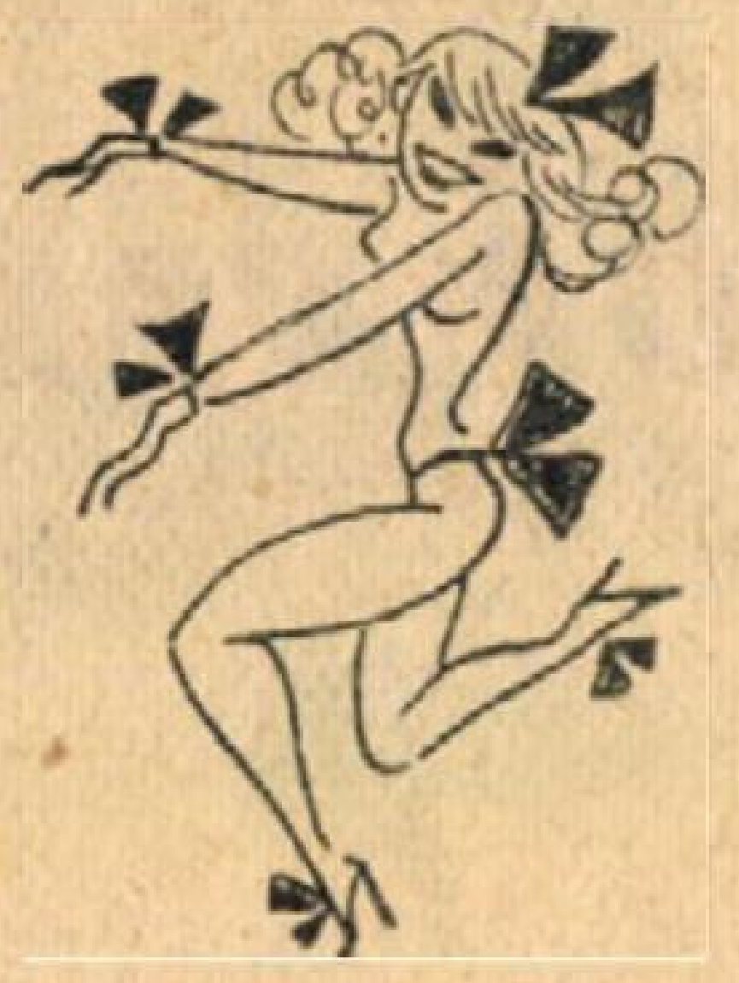

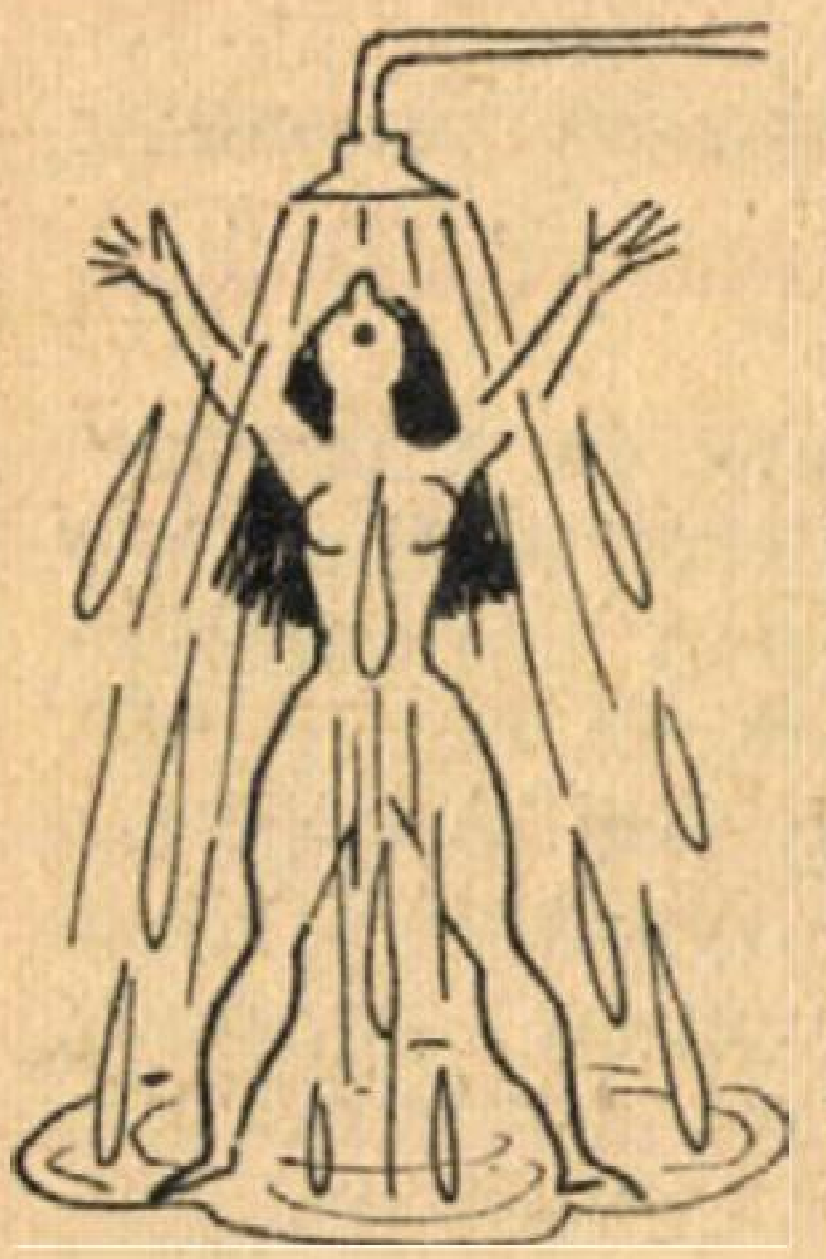

A hideg zuhany őrzi meg az erőnlétet. Hedy Mayer, Württenberg két év előtti szépségkirálynője — sportoló ismerőseinek tanácsára — hideg zuhanynyal kezdi a napot. Képünkön: Hedy háromegészhattized másodperccel zuhanyozás előtt.

Bali-szigetén száz lányt vizsgált meg egy nemzetközi bőrgyógyász bizottság. A száz meztelenre vetkőztetett lány között 97-nek a bőrén tapasztaltak szennyeződést. Képünkön: a három egészséges.

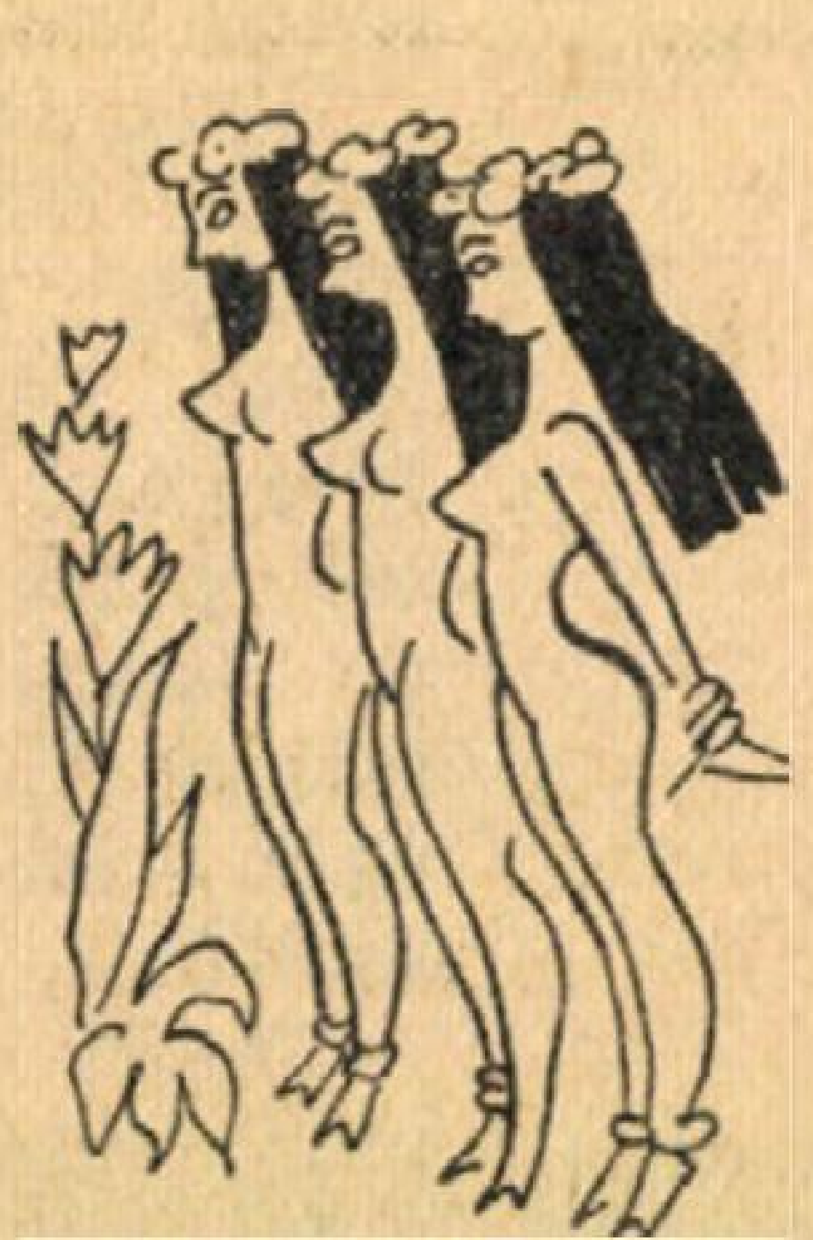

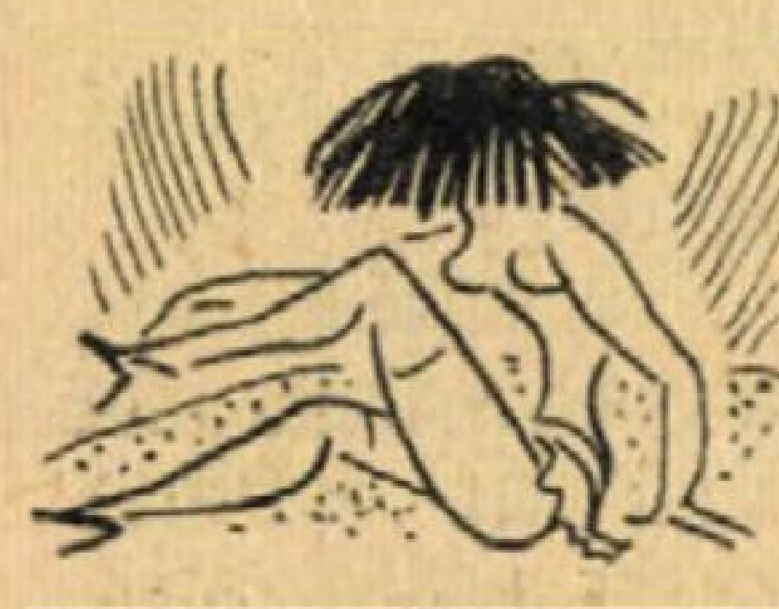

Sajtóerkölcs: Ezt a felháborítóan erkölcstelen képet közli egy francia burzsoá színházi lap.

Jó mértékvétel nélkül nincs jó ruha. A vérbeli szabó közvetlenül a csupasz testről veszi a mértéket. Képünkön: John Graham nicaraguai női szabó mértéket vesz. Graham szaktárs szórakozottságáról közismert, ezúttal is otthonfelejtette a centimétert.

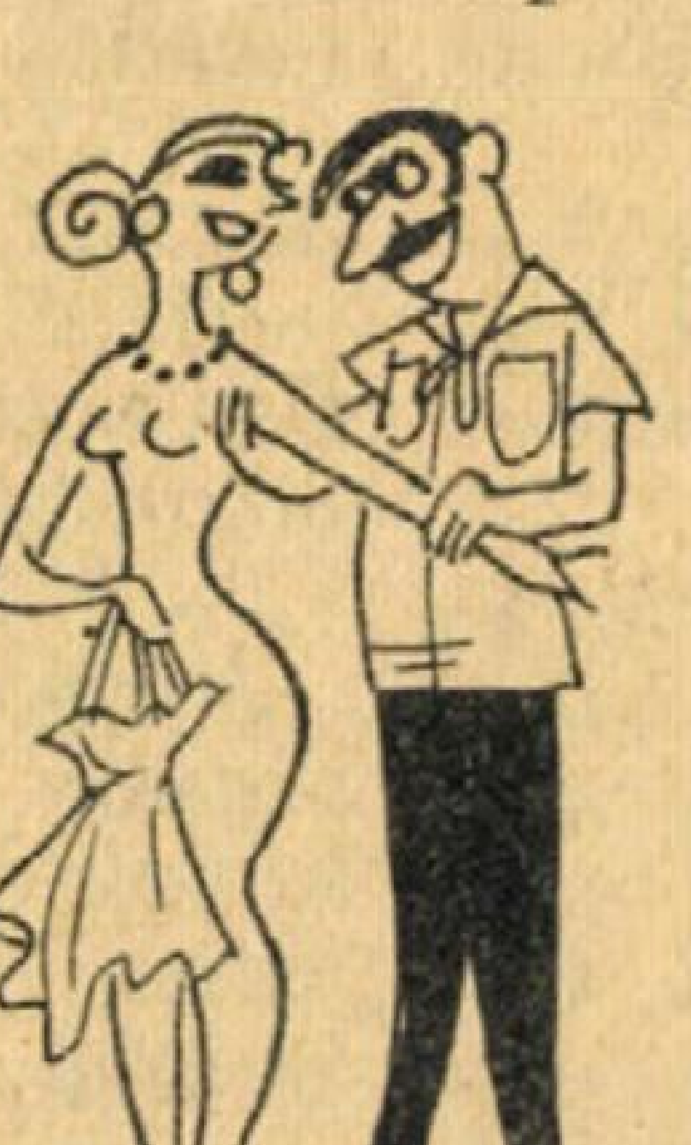

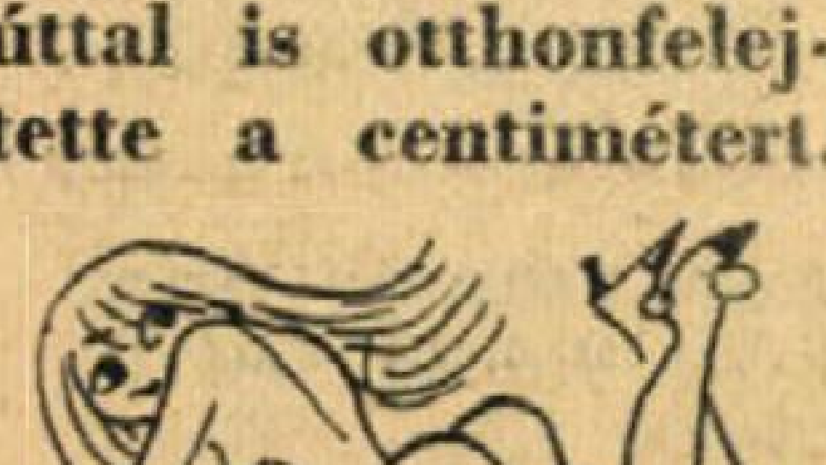

S végül:

Ugy-e, ez má döfi!

Hajdu Feren

TÖRTÉNELMI SZÜKSÉGSZERŰSÉG

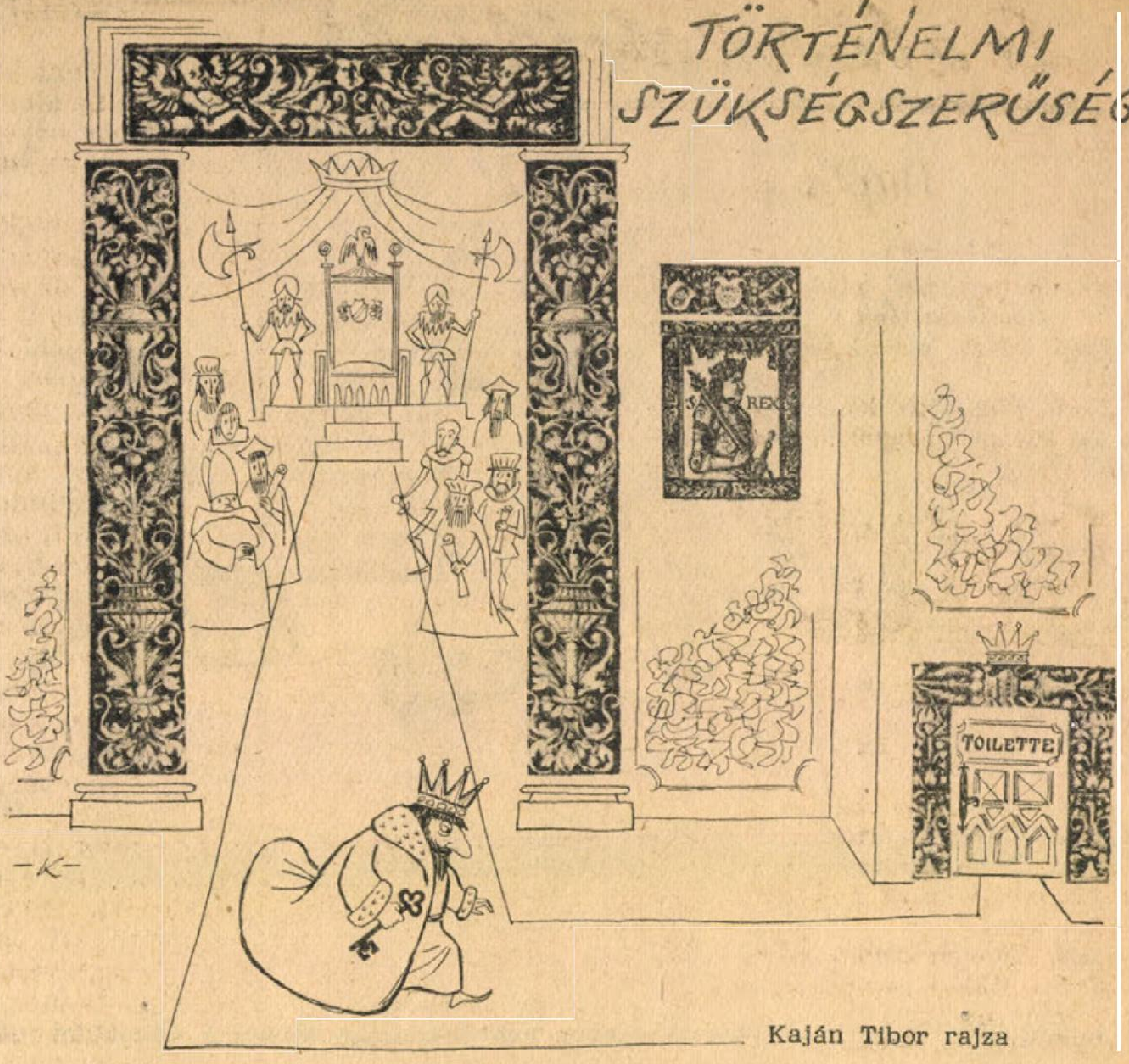

Kaján Tibor rajza

A SZÓRAKOZOTT PROFESSZOR

Az „Österreichische Volkstimme” bebizonyította, hogy még a szórakozott professzor alakja sem teljesen kimerített humor-lehetőség.

Az egyik osztrák professzor észrevette, hogy a felesége virágcsokrot helyez az íróasztalára.

— Mit jelent ez? — kérdezte csodálkozva.

— Házassági évforduló... — válaszolt a feleség elnézően.

— Igazán nagyon kedves, nagyon kedves — válaszolta a professzor. — Ha majd a tiéd kerül sorra, akkor nem felejtem el viszonozni kedvességedet...

Szerelmi házasság

A kaliforniai Castle városában megjelenő napilap egyik apróhírdetése így szólt:

„40 acre földdel rendelkező fiatalember keresi traktorral rendelkező csinos hölgy ismeretségét házasság céljából. A traktor képét kérem beküldeni.”

Állatbarát

Pusztai Pál rajza

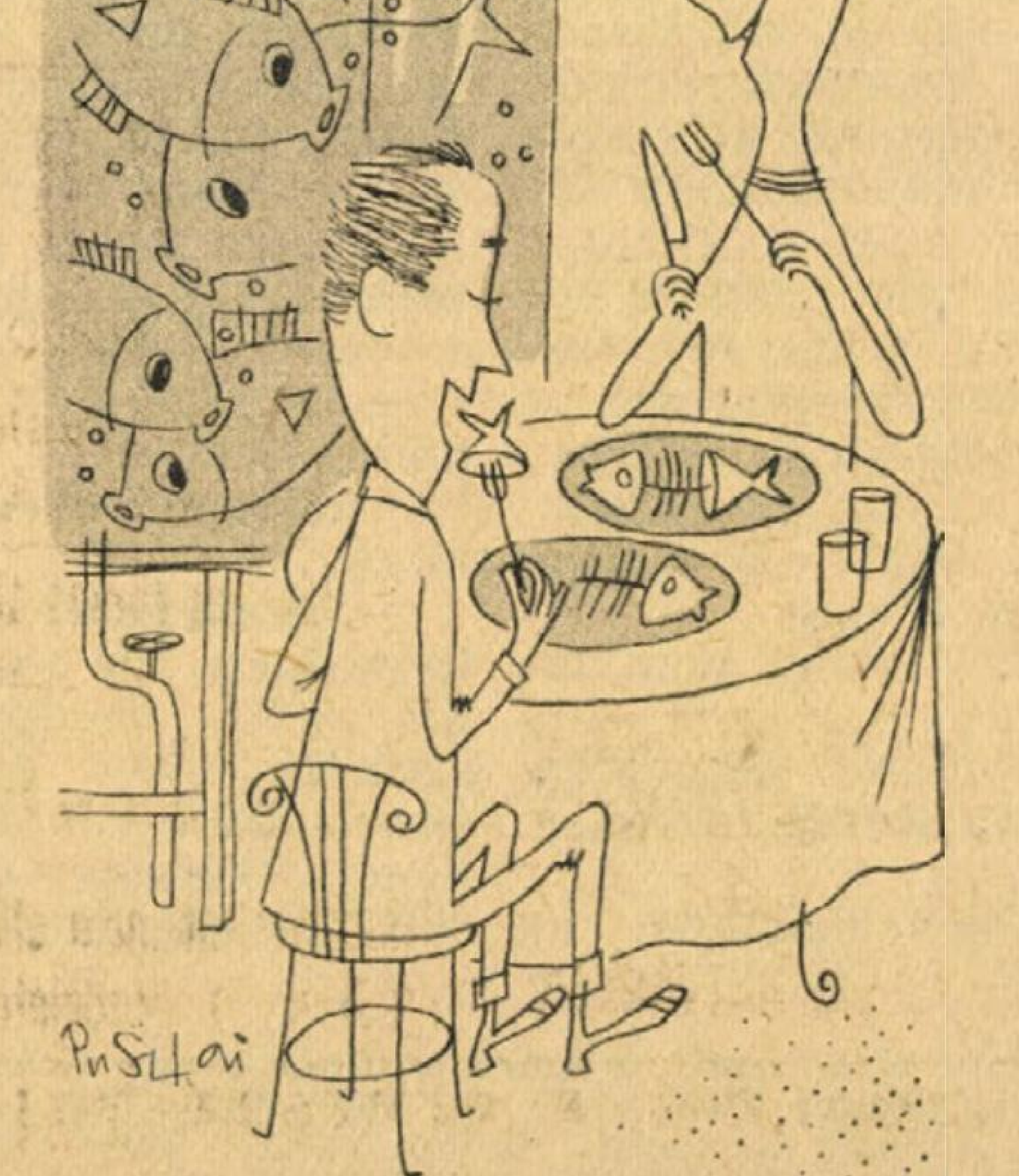

— Olyan kedvesek ezek a halacskák...

Ugyan miért?

Schwott Lajos rajza

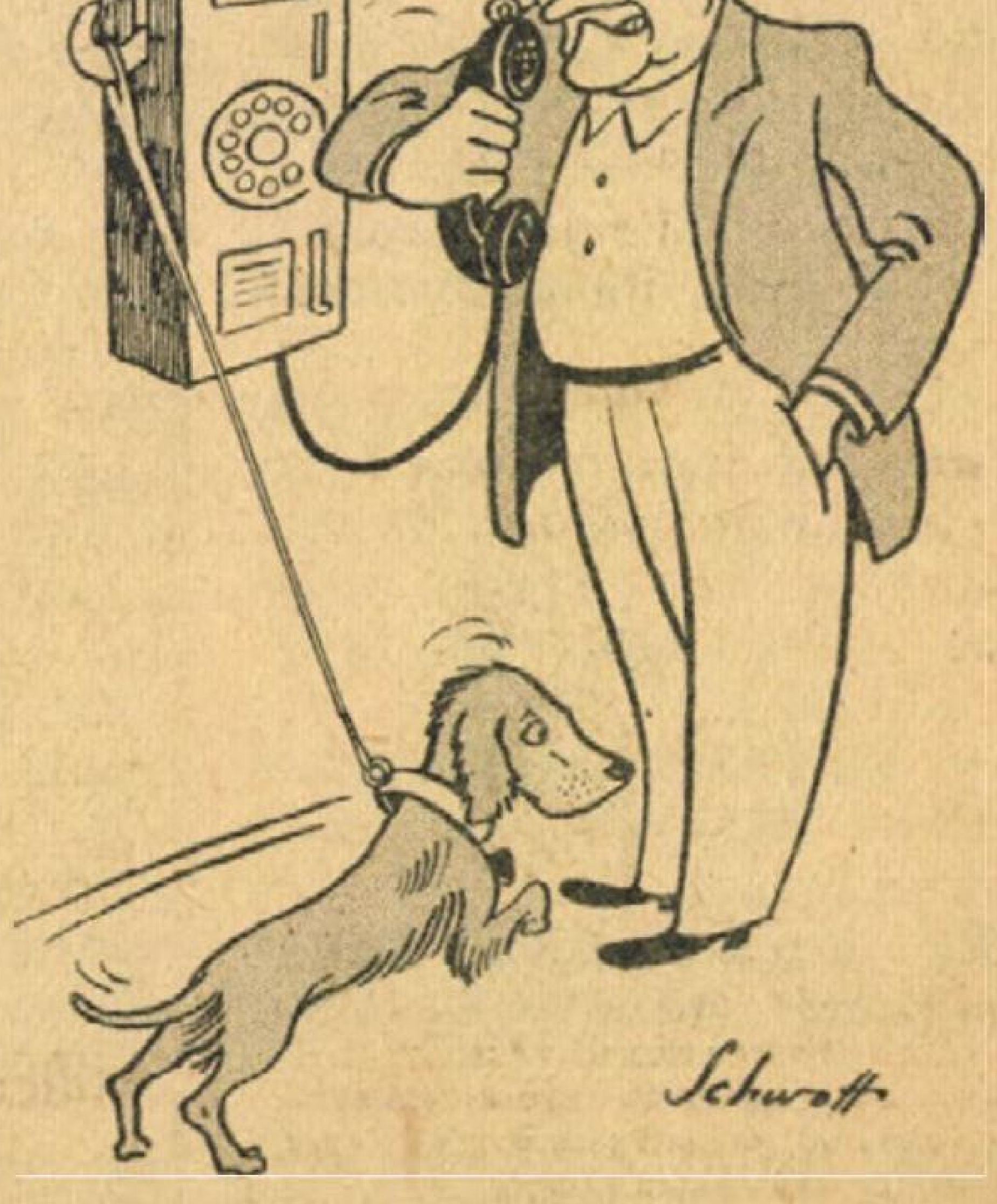

— Borzasztó, ez a telefon megint nem működik!

Az asszony sohasem elégedett

Gerő Sándor rajza

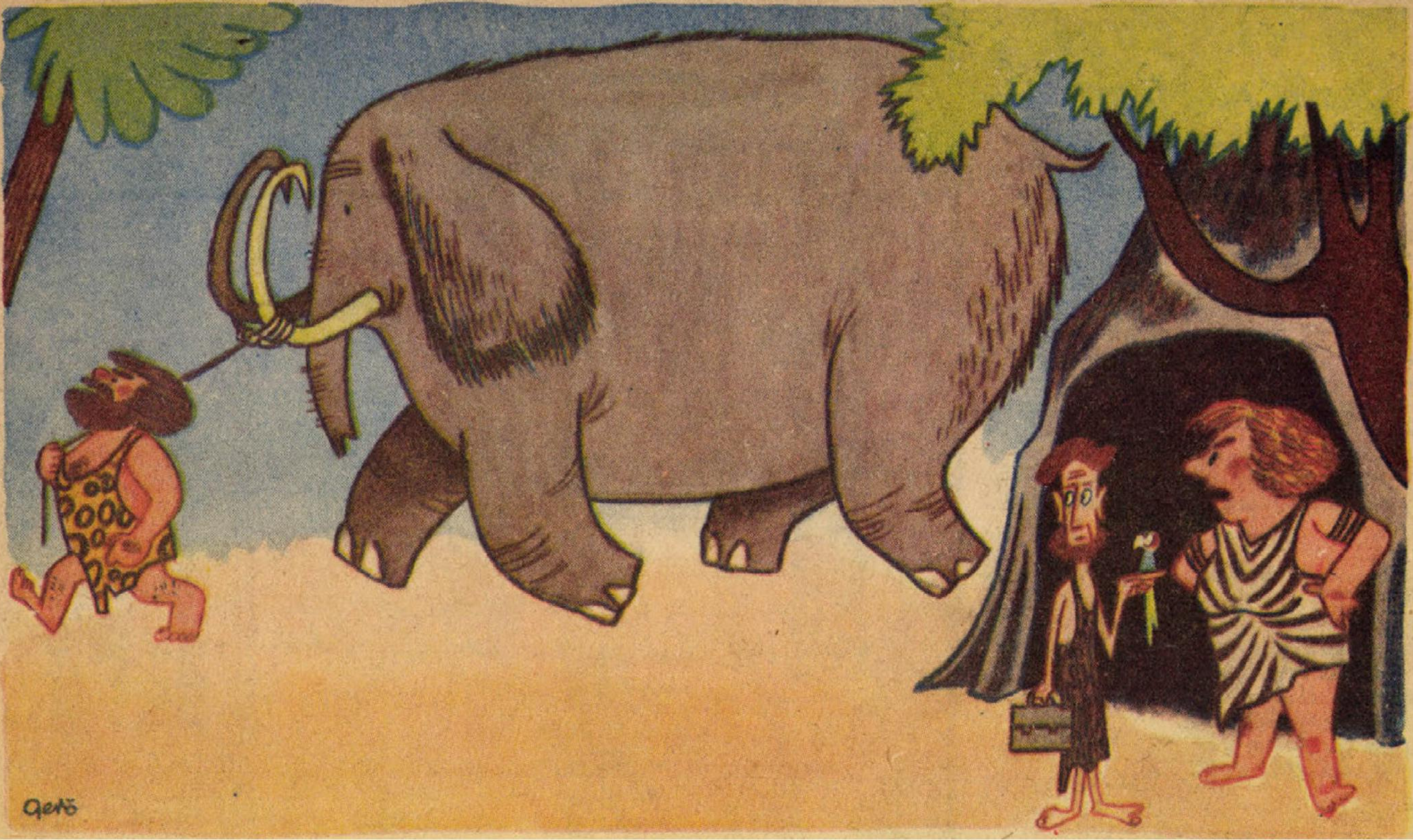

— Neked is az állami madárkereskedésben kell dolgoznod, amikor a vágóhídon ekkora természetbeni juttatások vannak...

Tapintat

Ez a Slezák, akiről most szó van, úgy kezdte, hogy kért tőlem egy cigarettát — kölcsön. Aztán tüzet is, mert otthon felejtette az öngyújtóját. Amikor búcsúzkodtunk a Rákóczi útnál, ijedten a zsebéhez kapott, amely teljesen üres volt. A pénzét is otthonhagyta. Ötven forintot kért tőlem kölcsön holnapig. De sem holnap, sem holnapután nem találkoztunk. Még azután sem. Egy hét múlva egymás mellé kerültünk az autóbuszon. Mindenről beszélt, csak az ötvenesről nem. Én meg valahogy röstelltem kérni. Többször is összeakadtunk már azóta, és én mindinkább szégyelltem, nem mertem a pénzt kérni, s egyre jobban attól tartottam, hogy Slezák azt hiszi, szándékosan keresem a vele való találkozást, hogy a pénz miatt molesztáljam.

Feleségem azt mondta, hogy ezt nem lehet így hagyni, mert úgyis rosszul állunk és ötven forint nagy pénz. Megdolgoztunk érte, az a mienk.

— Valahogy tapintatosan kellene figyelmeztetni rá... Finoman...

És amikor újra összeakadtam Slezákkal, megpróbáltam gyengéden, szinte virágnyelven pénzről beszélni. Mondtam, hogy nincs apróm, ezért inkább gyalog megyek, velem ne veszekedjen a kalauz. Slezák igazat adott. Neki sem volt aprója, így együtt mentünk. Drága az élet — mondtam tűnődve, félszemmel rásandítva. Az embernek minden garast a fogához kell vernie... Mondtam, hogy ötven forint meg sem kotytyan,. egy perc alatt el lehet költeni, pedig, hej, milyen nehéz megkeresni... Slezák bólogatott: bizony, bizony... aztán megtoldotta azzal, hogy egy százas sem több, bizony.

Az első kísérlet nem sikerült.

A következő alkalomra új, még finomabb módszert eszeltem ki.

Csak mendegéltünk az utcán, kirakatokat nézve. Akkor mondtam Slezáknak, hogy náthás vagyok, és kotorni kezdtem a zsebemben. Ejnye, hát nem otthon felejtettem a zsebkendőm! És nincs elég pénzem, hogy vegyek. Közben ránéztem, fürkészve. Egy zsebkendő huszonöt forint, kettő ötven, mondtam, igen ötven forint, kerek ötven. Hát nem érdekes — folytattam — ötven forint két zsebkendő... Sok pénz ám az az ötven forint, ugye?

— De még mennyi — bólintott Slezák —, csak akkor tudja az ember, amikor nincs.

— Nyakkendő is kéne — folytattam egy másik kirakat előtt, merően Slezák szemébe nézve. Abból meg egy darab ötven forint. Ötven... kereken ötven forint. De Slezákról leperegtek a számok és a fondorlatos mondatok. Amikor azt mondtam, hogy mindenképpen kell nekem egy nyakkendő, még ma ötven forintért, megnyugtatott, hogy erre ne legyen gondom, mert neki van egy ismerőse, aki használt zokniból nagyszerű nyakkendőket csinál.

Bementünk egy eszpresszóba. Üldögéltünk, megkínáltam cigarettával meg tűzzel, aztán hallgattunk. Időnként mondtam, hogy sok pénz ám ötven forint, de Slezák inkább a csinos felszolgálónőre figyelt mint rám. Néha csak annyit mondott, hogy: hát igen.

Végül feltápászkodott nagy sóhajjal és odaintette a felszolgálónőt:

— Menjünk — mondta és a zsebéhez nyúlt.

Na! Most valószínűleg eszébe jut az ötvenes, de Slezák halálraválit arccal roskadt vissza a székre:

— Te! Borzasztó! Otthon hagytam a pénzemet.

Majd szétvetett a méreg. Odavágtam egy húszast a felszolgáló kezébe:

— Két dupla!

Amikor elment a lány, Slezák odahajolt hozzám: kérlek, add kölcsön azt a tízest, amit visszakaptál. Holnap megadom.

Halasi Árpád

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.